

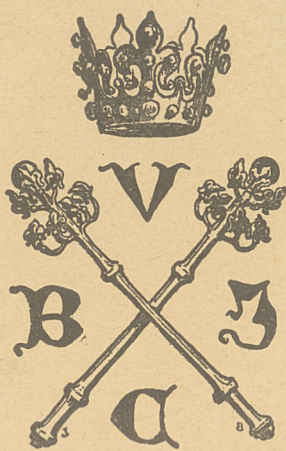
кат. комп

20918

II

[1-5]

P

20918

II

Biblioteka Jagiellońska

1002796948

Sternbach L.

viro clarissimo
venerabundus m.a.

De Gnomologio Vaticano inedito.

I. II. III. IV. V.

text 0277

1-70.

~~Atlas. pol. 486.~~

De Gnomologio Vaticano inedito.

II.

(Fortsetzung aus Jahrg. IX, Heft II.)

71) Ἀντιφῶν ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ μαντικὴ εἶπεν· πάνθρώπου φρονίμου εἰκαμός.^α

= Vind. 50, cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^r. — Euripidis est versus a plurimis laudatus (Fragm. 963 N.): μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς cf. praeterea Euripid. Helen. 757, Menander vol. IV p. 134 n. 1 Mein., Boisson. Anecd. Gr. I p. 134, 17, Aristid. Or. XLV vol. II p. 50, 10 sqq. ibique Schol. vol. III p. 402 sq. Dind. cl. Eustath. ad Homeri Odys. 1, 201 p. 1410, 39.

72) Ἀνακρέων λαβῶν τάλαντον χρυείου παρὰ Πολυκράτους τοῦ τυράννου πάλιν ἀνταπέδωκεν εἰπών· ἡμῶν δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει με ἀγρυπνεῖν.^α

= Vind. 44, cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v; Stob. Flor. XCIII 38 (ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους χρειῶν), Anton. I 29 p. 36, 39 sq., Maxim. 8 p. 195, 25 sq. Rib. (i. e. cod. Vat. Gr. 741 f. 30^v et 385 f. 23^r). Aliter Stob. Flor. XCIII 25 (= Maxim. 12 p. 573, 13 sqq. Arsen. p. 109, 25 sqq.). Nescio an ad locum nostrum referenda sit proverbialis locutio: οὐκ ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῆς ἀγρυπνίας, quae in Append. Proverb. IV 44 (Paroemiogr. Gr. vol. I) p. 443, 16 legitur.

Adnotatio critica:

71) Lemma in Cod.: Ἀντιφῶντος.

72) Lemma in Cod.: Ἀνακρέοντος | Ἀ. ὁ μελοποιός Stob. Ant. Max. | χρυσοῦν V | τοῦ om. Maximi codd. Vatic. | πάλιν om. Stob. Ant. Max. | ἀπέδωκεν V Stob. Max. ἀπέλυεν Ant. | εἶ τις V | με om. Stob. Ant. Max.

73) Ἄλεξανδρος, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, <πρὸς τινα> διαβάλλοντα αὐτῷ Ἀντίπατρον εἶπεν· <παῦσαι ἄνθρωπε· πολλὰ γὰρ μοι ἀντὶ πατρὸς Ἀντίπατρος ἐγένετο.>

= Vind. 27 cf. Isidor. Pelusiot. Epist. III 236 (Patrol. Gr. vol. LXXVIII) p. 917 A: Ἄλεξανδρος ἐρωτηθεὶς διὰ τί λίαν τιμᾷ Ἀντίπατρον ἔφη· ἵδιον ἀντὶ πατρὸς μοί ἐστιν.

74) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τίνι τρόπῳ τὰς τηλικαύτας πράξεις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατειργάσατο εἶπεν· μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

cf. Vind. 23, Γνωμικά τινα in Boisson. Anecd. Gr. III p. 468, 4 sqq., cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 38; Eustath. ad Homer. II. 2, 435 p. 250, 32; Schol. ad Homer. l. c. vol. I p. 108, 3 sq. et III p. 130, 21 sq. Dind.

75) Ὁ αὐτὸς πικρότερόν τι αὐτῷ ἐπιτασσούσης Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς εἶπεν· ἠβαρὺ γὰρ ἐνοίκιον τῆς δεκαμήνου ἀπαιτεῖς.

= Vind. 18, Anton. II 1 p. 92, 31 sq., Maxim. 23 p. 604, 11 sqq., Mel. Aug. XXXIX 14, Gnomie. Basil. 12^a p. 145, Gnom. cod. Pal. 122 f. 137^v n. 23^a, cod. Vat. Gr. 742 f. 63^v cf. Arrian. Exp. Alex. VII 12, 6 cl. Ammian. Marcellin. XIV 11, 22. — Proverbium: πικρόν με ἀπαιτεῖς ἐνοίκιον Apostol. XIV 31 exhibit; sed quae illic adiungitur explicatio: ἐπὶ τῶν βαρῆα ἐπιταπτόντων, nisi in fine μητέρων adnectas, fatua est atque inepta.

Adnotatio critica:

73) Lemma in Cod.: Ἄλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα. — Verba unciis inclusa desunt in Cod.: sed lacuna spatio vacuo indicatur | διαβάλλον αὐτὸν V.

74) ὑπὸ τινος om. V Boiss. Pal. Eustath. Schol. | τίνι τρόπῳ—εἶπεν] πῶς τοσοῦτων ἐθνῶν ἐν ὀλίγοις χρόνοις ἐκράτησεν ἔφη V πῶς (om. Boiss.) ἐν ὀλίγῳ (χρόνῳ add. Boiss.) ἐκράτησας (ἐκράτησεν Boiss.) ἔφη Pal. Boiss. πῶς μεγάλα ἤνυσεν ἔφη Eustath. πῶς τῆς Ἑλλάδος ἐκράτησε—εἶπεν Schol. | μηδὲν ἀναβαλλόμενος] ante εἶπεν offert Schol. μηδὲν ἀναβαλλόμενος Eustath. μηδὲν εἰς (ἐς Pal. Boiss.) αὔριον ἀναβαλλόμενος V Pal. Boiss.

75) πικρότερόν τι] πικρότερον Cod. βαρὺ τι V Ant. Max. Aug. Bas. Pal. Vat. | αὐτῷ ἐπιτασσούσης] ἐπιταπτούσης αὐτῷ V Ant. Max. Aug. Vat. ἐπιταπτούσης Bas. Pal. | τῆς μητρὸς Ὀλυμπιάδος V Ant. Max. Aug. Bas. Pal. Vat. | εἶπεν] ἔφη V Ant. Max. Aug., qui addunt: ὦ μήτηρ, recte. In ἔφη subsistunt Bas. Pal. cf. ad n. 102 | βαρὺ γὰρ] πικρόν γὰρ V Max. Aug. πικρόν με Ant. | πικρόν, ὦ μήτηρ, ἔφη, ἐνοίκιον Vat. | δεκαμήνου] δεκαμῖνου Cod. ἐννεαμηναίου (cf. Tzetz. Chil. II 192) Ant. Max., sed hic in mg. Combefis. e cod. Bal. ἐννεαμήνου protulit, quam lectionem praeterea cod. Vat. Gr. 741 offert; at cod. Vat. Gr. 385 exhibit ἐννεαμῖνου, ut V Aug. Vat. 742. Nostram lectionem confirmat Arrian. l. c.: ὥστε καὶ λόγος τις τοιοῦδε ἐφέρετο Ἄλεξάνδρου, ἐφ' οἷς ὑπὲρ τῆς μητρὸς αὐτῷ ἐξηγγέλλετο, βαρὺ (ut Gnom. Vat.) δὴ τὸ ἐνοίκιον τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι αὐτὸν τὴν μητέρα cf. Gellius N. A. III 16. | ἀπαιτεῖς] με ἀπαιτεῖς V Max. Aug., recte ut videtur cf. Arrian.

76) (Ὁ) αὐτὸς ἀξιούμενος ὑπὸ τῶν φίλων τεκνοποιῆσαι || εἶπε· f. 12^r
 ἢ μὴ ἀγωνιάτε· καταλείπω γὰρ τέκνα τὰς ἐκ τῶν ἀγῶνων πράξεις.⁴

= Flor. Mon. 156; Maxim. 4 p. 540, 43 sqq., cod. Ottobon. Gr. 192 f. 221^v (ubi arophthegma inter Socratis dicta falso se insinuavit), Arsen. p. 97, 3 sqq. Simile responsum Pelopidae Epaminondas dedit secundum Cornel. Nepot. Epam. c. X cf. praeterea morientis Epaminondas verba ap. Diodor. Sicul. XV 87, 6 (= Arsen. p. 256, 14 sqq.), Theon. Progymn. 5 (Rh. Gr. vol. II) p. 103, 31 sqq. Sp. (vol. I p. 213 W.), Tzetz. Chil. XII 469 sqq.; Valer. Max. III 2 Ext. 5.

77) Ὁ αὐτὸς παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων νυκτὸς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις εἶπεν· οὐ βασιλικὸν τὸ κλέψαι τὴν νίκην.⁴

= Vind. 4, Maxim. 4 p. 541, 34 sqq., Mel. Aug. XI 14, Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 468, 7 sqq., Arsen. p. 95, 20 sqq.; cod. Pal. Gr. 243 f. 245^r. — Parmenioni illud responsum ab Alexandro redditum esse narrat Arrianus Exped. Alex. III 10, 2, cui non adversatur Plutarch. Vit. Alex. XXXI 5 p. 683 C vol. II p. 815, 19 cf. §. 4 p. 815, 7. Respicit Eustathius ad Homer. Il. 22, 271 p. 1269, 17 παιδοτριβικῶς ὑπαλείφων, ἵνα μὴ ᾧδῃ κλέψαι τὴν νίκην, ὃ τοῖς εὐγενῶς ἀνδρείοις, ὁποῖος καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἀπύμοτον ἦν.

78) Ὁ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Ἴλιον καὶ θεασάμενος τὸν Ἀχιλλέως τάφον στὰς εἶπεν· ἢ Ἀχιλλεὺς ὡς [οὐ] μέγας ὦν μεγάλου κήρυκος ἔτυχεν Ὀμήρου!⁴ παρόντος δὲ Ἀναξιμένους καὶ εἰπόντος· ἢ καὶ ἡμεῖς σέ, ὦ βασιλεῦ, ἔνδοξον ποιήσομεν⁴, ἢ ἀλλὰ νῆ τοὺς θεοῦς⁴, ἔφη, ἢ παρ' Ὀμήρω ἐβουλόμην ἂν εἶναι Θεορίτης ἢ παρὰ σοὶ Ἀχιλλεὺς.⁴

Adnotatio critica:

76) Ὁ om. Cod. | ἀξιούμενος| παρακαλούμενος Mon. Max. Ottob. Ars. | ὑπὸ τινος τῶν φίλων Mon. | εἶπε| ἔφη Mon. Max. Ottob. Ars. | καταλίπω (cf. Meletem. Graec. I p. 86 sqq. 141) cod. Pal. Gr. 23, Ottob. Max., sed hic καταλείπω distincte habet Vat. Gr. 741 | ὑμῖν post γὰρ add. Max. Ottob. Ars. | ἐκ om. Mon. Ottob. | πράξεις| νίκας Mon. Max. Ottob. Ars., qui post ἀγῶνων addit μου.

77) ὑπὸ τῶν φίλων παρακαλούμενος Pal. | εἶπεν| ἔφη V Aug. (conlocatum post νίκην) Boiss. | βασιλικὸν ἐστι Max. Ars. Pal. | τὸ κλέψαι| κλέψαι V Aug. κλέπτειν Max. Ars. Pal. τὸ κλέπτειν Boiss.

78) Lemma in Cod.: Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ | καὶ θεασάμενοσ| ἔθεασάμενοσ V, nisi forte in ἐ voculae καὶ compendium a Dilesio et Meklero non intellectum latet. | ἐπιστάσ coniecit Wachsmuth | ὡς μέγασ ὦν] ὡς οὐ μέγασ ὦν Cod. ὄντωσ μέγασ ὦν V cf. Philostrat. Heroic. III 10 p. 677 | ἔφη om. V, post νῆ suppletit Wachsmuth | παρ' Ὀμήρω (παρ' Ὀμήρου Cod.) ante Θεορίτης εἶναι ponit V | ἐβουλόμην ἂν] ἂν ἐβουλόμην Vat. | παρὰ σοῦ Cod. V.

= Vind. 28, cod. Vatic. Gr. 1144 f. 228^r. De priore parte cf. Arrian. *Exp. Alex.* I 12, 1 καὶ εὐδαιμόνισεν ἄρα, ὡς ὁ λόγος, Ἄλέξανδρος Ἀχιλλέα, ὅτι Ὀμήρου κήρυκος ἐς τὴν ἔπειτα μνήμην ἔτυχε. Plutarch. *Vit. Alex.* XV 3 p. 672 C vol. II p. 802, 15 sq. τὴν δὲ Ἀχιλλέως στήλην ἀλειψάμενος λίπα καὶ μετὰ τῶν ἐταίρων συναδραμῶν γυμνός, ὥσπερ ἔθος ἐστίν, ἐστεφάνωσε μακαρίας αὐτὸν, ὅτι καὶ Ζῶν φίλου καὶ τελευτήσας μεγάλου κήρυκος ἔτυχεν. Cicero *pro Arch.* X 24 'cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, o fortunate, inquit, adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris. Et vere; nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus qui corpus eius contexerat, nomen eius obruisset' cl. *Epist. ad Fam.* V 12, 7, ubi memoratur 'praeconium, quod cum in Sigeum venisset Alexander ab Homero Achilli tributum esse dixit.' Flavius Vopiscus *Prob.* 1: 'inde est, quod Alexander Magnus Macedo, cum ad Achillis sepulchrum venisset, graviter ingemiscens, felicem te, inquit, invenio, qui talem praeconem tuarum virtutum repperisti.' Symmach. *Epist.* IX 72 p. 256 Seeck.: 'Alexandrum, sicuti loquuntur historiae, gravis momordit invidia, quod Achilli, fortissimo aevi sui, Homerum praeconem fortuna praebuisset.' Hieronym. *Vit. Hilarionis Prol.* 1 (*Patr. Lat.* vol. XXIII) p. 29 B: 'cum ad Achillis tumulum pervenisset, felicem te, ait, iuvenem, qui magno fruaris praecone meritorum.' Adde Iulian. *Or.* VIII p. 324, 23 sqq. Hertl. — De tota sententia cf. Ps.-Callisthenes I 42, 9 p. 48 Mueller. (cl. Ps.-Callisthen. *Leidens.* ed. Meusel in *Fleckeiseni Annal. Phil. Supplem.* vol. V p. 738) θεακάμενος δὲ τὸ ἑπταβόειον Ἀλέξανδρος οὐ πάνυ μέγα, οὐδὲ οὕτω θαυμαστὸν καθ-ὼς συνέγραψεν Ὀμηρος, εἶπε· ἡμακάριοι ὑμεῖς οἱ ἐντυχόντες τοιοῦτου κήρυκος, τοῦ Ὀμήρου, οἵτινες ἐν μὲν τοῖς ἐκείνου ποιήμασι μεγάλοι γεγονάτε, ἐν δὲ τοῖς ὀρωμένοισι οὐκ ἄξιοι τῶν ὑπ' ἐκείνου γεγραμμένων. Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ποιητῆς τις εἶπεν· ἡ Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, κρεῖττον ἡμεῖς γράφομεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἶπε· ἡβούλομαι παρ' Ὀμήρῳ θερείτης εἶναι ἢ παρὰ σοὶ Ἀγαμέμνων, — ubi Iulius Valerius exhibet: 'O te beatum Achillem, fertur saepe dixisse, qui Homero praedicatorum celebraris. His auditis ab eodem cum multi admodum litterati studiosius erga amicos religioneve tracti iter eius prosequerentur parique sese stilo opera eius prosecutores esse promitterent, optasse se dixit vel Thersitem apud Homerum magis quam apud scriptores eiusmodi Achillem putari maluisse.' — Secundum Acronis, Porphyriionis, Commentatoris Cruquiani *Scholia ad Horat. A. Poet.* 357 (adde *Schol. Wechel. ad A. Plan.* XVI 304) Alexander Choerilo (Iasensi cf. Naeke, Choerili

Samii quae supersunt p. 82 sqq.) dixit 'malle se Thersiten Homeri esse quam illius Achillem', sicuti omnino dicterio illo potius poetam quam historicum rex carpsisse est putandus; ex nostro vero loco Anaximenem Lampsacenum Alexandri Magni comitem fuisse manifesto sequitur, cuius rei memoriam diserte a Suida vol. I 1 p. 352, 2, tecte a Laert. Diog. V 1, 10 proditam viri docti addubitarunt (cf. C. Mueller. Script. rer. Alex. Magni p. 34, Westermann. in Paulyi Realencyklopaedie I² 1 p. 966), quamquam Anaximenem simul cum Alexandro Lampsaci fuisse etiam narratiuncula, quam servant Pausanias VI 18, 2, Suidas vol. I 1 p. 352, 1 sqq.; Valerius Max. VII 3 Ext. 4, docet; adde n. 85 conlectionis nostrae, quod apophthegma tantummodo ad Anaximenem Alexandri comitem quadrat.

79) 'Ο αὐτὸς εἶπεν ἄριστον εἶναι πρὸς κοίτην στρώμα τὸν πόνον.

80) 'Ο αὐτὸς Ἀντίπατρου αὐτῷ πολλάκις κατὰ τῆς μητρὸς Ὀλυμπιάδος γράφοντος ἔφη· ἠάγνοεῖ Ἀντίπατρος, ὅτι μητρὸς ἐν δάκρυον πολλῶν διαβολῶν ἐπιστολὰς δύναται ἀπαλείψαι. «

cf. Vind. 12, Maxim. 14 p. 578, 1 sqq., Mel. Aug. XXXIX 25, Flor. Mon. 157 (unde Diogenis Cynici fragmentum 207. Mullachius Fragm. Phil. Gr. vol. II p. 319 stolidissime effinxit), Leid. 147, Arsen. p. 97, 6 sqq. cl. Plutarch. Vit. Alex. XXXIX 5 p. 688 C vol. II p. 821, 1 sqq.

81) 'Ο αὐτὸς σφαιρίσας μετὰ τινος νεανίσκου ἐδωρήσατο αὐτῷ τάλαντον· τῶν δὲ φίλων λεγόντων ὅτι ἠπλέον τοῦ δέοντος ἔδωκας, οὐ τοῦτό με δεῖ σκοπεῖν, ἔφη, ἠπόσον ἐκεῖνος ἄξιος ἦν λαβεῖν, ἀλλὰ πόσον ἐμὲ παρασχέιν. «

Adnotatio critica :

80) 'Ο αὐτὸς — γράφοντος] Ἀλέξανδρος ἐπεὶ Ἀντίπατρος αὐτῷ πολλὰ κατὰ τῆς μητρὸς ἔγραψεν (ἔγραψεν Max. Aug. Ars.) V Max. Aug. Mon. Leid. Ars., sed πολλάκις pro πολλὰ offert Maximi cod. Vat. Gr. 385. | ἔφη· ἀγνοεῖ Ἀντίπατρος] ἀγνοεῖς, ἔφη, (ὣ addit Ars.) Ἀντίπατρε V Max. Aug. Mon. Leid. Ars.; nostrae lectioni favet Plutarchus l. c. ἀπαῖ ποτὲ μακρὰν Ἀντίπατρος κατ' αὐτῆς γράψαντος ἐπιστολὴν ἀναγνοῦς ἀγνοεῖν εἶπεν Ἀντίπατρον, ὅτι μυρίας ἐπιστολὰς ἐν δάκρυον ἀπαλείφει μητρὸς. | πολλῶν] πολλὰς Mon. Leid., quod placet; sed omnino reiiciendum διαβόλων, quod pro διαβολῶν (διαβλῶν Leid.) ex Aug. Wachsmuthius praeaeunte Meinekio ad Stob. Floril. vol. IV p. LXXXIV recepit: διαβολῶν ἐπιστολαὶ idem significat atque ἐπιστολαὶ διάβολοι cf. Krueger. Griech. Sprachlehre I et II 47, 8 cl. II 47, 5, 2 | δύναται ἀπαλείψαι] ἐπαλείφει Max., sed codd. Vat. 741 et 385 ἀπαλείφει cum V Aug. Mon. Leid. Ars.

81) λεγόντων bis legitur in Cod. | ὁ αὐτὸς — λεγόντων] ὁ αὐτὸς δωρησάμενός τινι νεανίσκῳ τάλαντον εἰπόντων τῶν φίλων Vat. 1144 | δέδωκας Vat. 742 | μοι pro με Vat. 742 cf. Schoemann. ad Isaeum p. 380, Kuehner. ad Xenoph. Memor. III 3, 10 | ἔφη σκοπεῖν Vat. 742 | πόσον ἐκεῖνος] ὀπόσον ἐκεῖνος Vat. 1144 | ἀλλ' ὀπόσον Vat. 742.

= Cod. Vatic. Gr. 742 f. 63^v; cod. Vatic. Gr. 1144 f. 228^v.
 Similia Alexandri dicta offerunt Plutarch. Reg. et imper. apophth.
 p. 179 F n. 6 vol. I p. 214 (cf. Maxim. 8 p. 557, 13 sqq. Arsen.
 p. 94, 12 sqq.); Eustath. ad Homeri Odys. 5, 148 p. 1557, 3 sq.;
 Senec. de benef. II 16, 1, Ps.-Augustin. Serm. ad fratres in Eremo
 55 (Patr. Lat. vol. XL) p. 1330.

f. 12^v 82) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖος βασιλεὺς δοκεῖ ἄριστος εἶναι ἔφη·
 πὸ τοὺς φίλους δωρεαῖς συνεχῶν, || τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν
 φιλοποιούμενος.α

= Vind. 17, Anton. II 1 p. 78, 42 sq., Maxim. 9 p. 197, 27
 Rib. (i. e. cod. Vat. Gr. 741 f. 35^r et 385 f. 26^r), Arsen. p. 94, 5
 sqq. — Mel. Aug. XXIX 2 (Κάτωνος). Ut sententiam communem
 adferunt Flor. Pal. 62 Bar. 73 Ottobon. 74 Mon. 40 Leid. 42,
 Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 471, 11 sq., cod. Vat.
 Gr. 633 f. 122^r cf. praeterea Isocrat. Or. IX 19, 44 (Stob. Flor.
 XLVIII 152) et n. 508 infra.

83) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν ὁμώνυμον δειλῶς μαχόμενον εἶπεν· πᾶσα νεα-
 νίσκε, ἢ τὸ ὄνομα ἄλλαξον ἢ τοὺς τρόπους.α

= Vind. 22, Maxim. 4 p. 541, 38 sqq., Mel. Aug. XL 13,
 cod. Pal. Gr. 328 f. 166^r et 243 f. 245^r, Arsen. p. 95, 29 sq.
 Nostrum dictum respexit Eustathius ad Homeri II. 17, 720 p. 1124,
 33 sq.: ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἤθελε τίνα φαῦλον μὲν ὄντα, ὁμωνυ-
 μοῦμα δ' αὐτῷ, μὴ κοινωνεῖν ὀνόματος τοῦ αὐτοῦ, εἰ μὴ καὶ ὁμοί-
 τροπος γένηται, aliud Scholiastes ad l. c. vol. IV p. 163, 25 sqq.
 Dind. Ἀλέξανδρος ἐν Πέρσαις τινὰ ἰδὼν Ἀλέξανδρον ἀνδριζόμενον,
 πῖτοςα, φησὶν, πῶφθητι (ῶφθη Bekker. p. 485^b 9 edidit; fortasse
 ῶφθης scribendum) τῆς ὁμωνυμίας cf. praeterea Plutarch. Vit. Alex.
 LVIII 3 p. 697 E vol. II p. 832, 24 sqq.

Adnotatio critica:

82) δοκεῖ ἄριστος εἶναι] ἄριστος V Ant. Max. Ars. Aug. | ἔφη om. Vat. 385 |
 ὁ αὐτὸς — ἔφη] ἄριστος ἡγεμῶν Pal. Bar. Ottob. Mon. Leid. βασιλεὺς ἐστὶν ἄριστος
 Boiss., <ἀ>γαθὸς ἀρχῶν Vat. 633 | τοὺς φίλους] τοὺς φίλους μὲν Vat. 633 τὸν φίλον
 Mon. sed τοὺς φίλους cod. Pal. Gr. 23 | δωρεαῖς] ταῖς δωρεαῖς Vat. 633 δώροις
 Leid. | διὰ τῶν εὐεργεσιῶν] δι' εὐεργεσιῶν Ant. Pal. Bar. Ottob. Leid. δι' εὐερ-
 γεσίας Vat. 633 | φίλους ποιούμενος Ars. φιλοτιμούμενος Vat. 741. 385 Pal. Bar.
 Ottob. Mon. Leid. Vat. 633.

83) ὁ αὐτὸς ἰδὼν] θεασάμενος δὲ Max. Aug. Pal. 328 ὁ αὐτὸς θεασάμενος
 Pal. 243 Ars. | ὁμώνυμον] ὁμώνυμον αὐτῷ Pal. 243 ὁμώνυμον αὐτοῦ τίνα V τίνα
 ὁμώνυμον αὐτοῦ (sed Maximī cod. Vat. Gr. 385 et Ars. αὐτῷ) Max. Aug. Pal. 328
 Ars. | δειλῶς (δεινῶς V) μαχόμενον] δειλὸν ὄντα Max. Aug. Pal. 328 et 243 Ars. |
 εἶπεν] ἔφη Max. Aug. Pal. 328 et 243 Ars. εἶπε V, qui omittit ἕα (ut Max. Aug.
 Pal. 328 et 243 Ars.), quae interiectio loco nostro accommodatissima potius excidisse

84) Ὁ αὐτὸς ἐπεὶ τις τῶν βαρβάρων ὄχυρόν τόπον ἔχων ἑαυτὸν παραδέδωκε, καὶ τὸν τόπον καὶ τὰ ἴδια ἀπεκατέστησεν αὐτῷ καὶ πολλῆς ἄλλης χώρας ἔπαρχον ἐποίησεν· ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν φίλων διὰ τί οὕτως ἐχρήσατο αὐτῷ ἔφη· ἵνα ἀνδρὶ ἀγαθῷ μᾶλλον ἑαυτὸν ἐπίστευεν ἢ τόποις ὄχυροῖς.⁴

Aliis verbis eandem rem enarrat Plutarch. Reg: et imper. apophth. p. 181 D n. 26 vol I p. 216.

85) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος Ἀναξιμένους· νέαν πᾶσι πολλὰ διδῶς, οὐ δυνήσῃ τοῦτο ποιεῖν διὰ παντός, ἔφη· οὐδέ γε, ἐὰν παύσωμαι, μόνος πάντ' ἔχειν δυνήσομαι πολὺν χρόνον.⁴

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 63^v. De Anaximene Alexandri Magni comite cf. ad n. 78.

86) Ὁ αὐτὸς μέλλων εἰς τὴν Ἀσίαν διαβαίνειν πυνθανομένου Φωκίωνος αὐτοῦ, ποίοις χρήμασι πεπιστευκῶς ἐπὶ μέγαν καὶ πλούσιον βασιλέα Δαρείον μέλλει στρατεύειν, δείξας τοὺς φίλους εἶπεν· »τούτοις.⁴

= Vind. 30. Simile Alexandri de amicis dictum servant: Vind. 20, Maxim. 6 p. 550, 36 sq., Mel. Aug. XI 34 et 81, Arsen. p. 93, 26 sqq.; Theo Progymn. 5 (Rh. Gr.) vol. II p. 100, 9 sqq. Sp. (vol. I p. 208 W); Flor. Pal.-Vat. 6, Pal. 122, Mon. 72, Leid. 71, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 237^r (a), qui idem apophthegma falso Anacharsios sententiis inserit fol. 212^v (b); Themist. Or. XVI p. 248, 22 sqq. Dind.; Liban. Progymn. vol. IV p. 856, 1 R. (cf. id. vol. I p. 943 Mor.), Simplic. in Epictet. Enchir. c. XXXVII vol. IV p. 331 Schweigh; Nicolaus Progymn. 3 (Rh. Gr.) vol. III p. 460, 17 sqq. Sp. (vol. II p. 586 sq. W.); Schol. ad Dion. Chrysostom. Or. III vol. II p. 563 R.; Ammian. Marcellin. XXV 4, 15.

Adnotatio critica:

videtur propter similitudinem litterarum concursum quam eandem ob causam inrepsisse | τὸ ὄνομα et τοὺς τρόπους in V sedem commutant | τὸν τρόπον Max. Pal. 328 et 243 Ars., de qua discrepantia nihil Wachsmuthius monet, unde etiam in Aug. τὸν τρόπον extare suspicor.

86) ὁ om. V | μέγαν] μέγα Cod. | εἶπεν· ἐν τούτοις Cod. et V, corr. Wachsmuth.; praepositio ἐν non propter eandem praecedentis verbi syllabam finalem inrepsisse videtur, sed propter confusionem nostrae sententiae cum altero apophthegmate, cuius varias lectiones secundum Gnomologium Vindob. textum adponam, cum et nonnullas neglexerit et plures fontes a nobis excitatos praeterviderit Wachsmuthius: Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς ποῦ αὐτῷ οἱ θεσραυροὶ εἰσιν ἐπιδείξας τοὺς φίλους ἔφη· »ἐν τούτοις.« — Post ἐρωτηθεὶς Pal.-Vat., Liban. add. παρὰ τινος, Theo, Ottob. a. b Ars. ὑπό τινος | ποῦ εἰσιν αὐτῷ οἱ θεσραυροὶ Ottob. b ποῦ ἔχει τοὺς θεσραυροὺς Theo ποῦ τοὺς θεσραυροὺς ἔχει Simpl. ποῦ ἂν ἔχοι τοὺς θεσραυροὺς Liban. ποῦ τοὺς θεσραυροὺς ἔχει Max. Aug. Ars. ὅπου τοὺς θεσραυροὺς

87) 'Ο αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίνα μᾶλλον ἀγαπᾶ, Φίλιππον ἢ Ἀριστοτέλην, εἶπεν· ὁμοίως ἀμφοτέρους· ὁ μὲν γὰρ μοι τὸ ζῆν ἐχαρίσατο, ὁ δὲ τὸ καλῶς ζῆν ἐπαίδευεν.⁴

= Cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 39. Ad sententiam ipsam proxime accedit Plutarch. Vit. Alex. VIII 3 p. 668 D vol. II p. 797, 40 sqq. Ἀριστοτέλην δὲ θαυμάζων ἐν ἀρχῇ καὶ ἀγαπῶν οὐχ ἦτον, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, τοῦ πατρὸς, ὡς δι' ἐκείνον μὲν ζῶν, διὰ τοῦτον δὲ καλῶς ζῶν, ὕστερον ὑποπτότερον ἔσχεν. Pluris se Aristotelem facere Alexander respondet in Vind. 16, Anton. II 11 p. 92,

Annotatio critica:

ἔχεις τοὺς τῶν χρημάτων Them., ubi verba τοὺς τῶν χρημάτων lubenter rescacem, nisi nugae additamento Nicolai lectio: ποῦ οἱ θησαυροὶ τῶν χρημάτων, οἷς τὰ ἐν χερσὶ κατορθοῖ παροσιναιetur; ἐν τίνι ἔχει τοὺς θησαυροὺς Pal.-Vat. Pal. Mon. Leid. Ottob.^a πόσοις καὶ τίσι χρήμασι τὰ ἐμποδῶν κατεστρέψατο ἔθνη Schol. Dion. | ἐπιδείξας| δείξας Max. Aug. Them. (post: τοὺς φίλους), Ars., Pal.-Vat. Pal. Mon. Leid. Ottob.^{a, b.}, Theo (apud quem ἐν τούτοις praecedat) | αὐτοῦ ante τοὺς φίλους add. Ottob.^b | ἔφη] εἶπεν Them. Mon. Leid. Pal.-Vat. Ottob.^a | ἐπιδείξας — τούτοις] τοὺς φίλους ὑπέδειξεν Liban. Simpl. Schol. Dion. τοὺς φίλους ἔδειξε Nicol. — Apud Ammianum l. c. Iulianus imperator inducitur 'praedicans Alexandrum Magnum, ubi haberet thesauros, interrogatum „apud amicos“ benivole respondisse.'

87) Lemma in Cod. est: Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ | Φίλιππον ἢ Ἀριστοτέλην] Φίλιππον τὸν πατέρα ἢ Ἀριστοτέλην τὸν καθηγητὴν Pal. | εἶπεν ὁμοίως] ὁμοίως, ἔφη Pal. | τὸ καλῶς ζῆν] τοῦ (sic) εὐ ζῆν Pal. — Codicis Vat. Gr. 742 textum, cum paululum a textu testium supra laudatorum differat, adponere placet variantibus lectionibus adnexis: 'Ο αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίνα μᾶλλον ποθεῖ, τὸν πατέρα Φίλιππον ἢ Ἀριστοτέλην τὸν διδάσκαλον, ἔφη· „τὸν διδάσκαλον· ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αἴτιος τοῦ γενέσθαι, ὁ δὲ διδάσκαλος τοῦ καλῶς γενέσθαι πρόξενος. || φιλεῖ καὶ ποθεῖ Maximi cod. Vat. Gr. 385 | ἔφη· τὸν διδάσκαλον] τὸν διδάσκαλον ἔφη Ars. ἔφη Ant. Max. (sed Vat. 385 cum nostra lectione consentit) Bas. Pal.; scilicet hic prius τὸν διδάσκαλον ad sequentia trahitur, id quod tantum ap. Ant. distinctione sub aspectum venit. | πατὴρ om. V Ant. Max. Bas. Pal. Ars., qui voce πρόξενος omissa αἴτιος in sententiae fine ponunt | καλῶς] καλὸν δεῖ V. — De Mel. Aug. nihil constat. — Sententiae suae argumentum Isocrates proponit apud Theonem p. 99: ὅτι οἱ μὲν τοῦ ζῆν μόνον, οἱ δὲ διδάσκαλοι καὶ τοῦ καλῶς ζῆν αἴτιοι γεγόνασιν, ubi molestum καὶ tollendum esse Arphthonii Commentator et ipsius Theonis locus alter docent, tum Flor. Mon. 260 Leid. 246 in gemello Philoxeni dicto, ubi καὶ male in Gnom. Vindob. 134 inrepsit. — Laertii locum tractanti haud incommode versus 452. e Menandri Monostichis in memoriam redigitur: πατὴρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ θρέψας ce. A. Nauckius cum Mélanges Gréco-Romains vol. II (1859) p. 196 Asch-Schahraštāni translatione nixus (der Vater ist der, welcher erzieht, nicht der, welcher erzeugt hat) πατὴρ ὁ θρέψας c', οὐχ ὁ γεννήσας πατὴρ rescribi iussit, egregie ruptas versus compages sarciebat, perperam vero c' post θρέψας ex suo intrusit. Ego πατὴρ ὁ θρέψας, οὐχ ὁ γεννήσας πατὴρ in cod. Vatic. Gr. 63 f. 117^r et 915 f. 46^v repereri, e cod. Urbini. Gr. 95 f. 183^v πατὴρ ὁ θρέψας, οὐχ ὁ γεννήσας μόνον enotavi.

29 sq., Maxim. 23 p. 604, 7 sqq., Mel. Aug. XXXIX 13, Gnom. Basil. 11 p. 145, Gnom. cod. Pal. 122 f. 137^r n. 22, cod. Vat. Gr. 742 f. 63^v, Arsen. p. 95, 23 sqq., quibuscum cf. Theodor. Hyrtac. Epist. 38 (Notices et Extraits vol. VI) p. 9: ἀλλ' ὁ Μακεδῶν ἐκεῖνος καὶ κύφρων Ἀλέξανδρος, ἀμφοτέρων βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής (cf. Meletem. Gr. I p. 185), τὸν παιδευτὴν μᾶλλον ἔφη φιλεῖν εἰς τὸ εὖ εἶναι πεπαιδευκότα ἢ τὸν πατέρα πρὸς τὸ ἀπλῶς εἶναι παραγαγόντα, id. Epist. 78 p. 37, ubi responsum illud ab Alexandro ipsi Philippo redditum esse narratur, tum Plutarch. de Alex. virt. s. fort. I 4 p. 328 A vol. I p. 402, 31 sq. καὶ πλείονας παρὰ Ἀριστοτέλους τοῦ καθηγητοῦ ἢ παρὰ Φιλίππου τοῦ πατρὸς ἀφορμὰς ἔχων διέβαινεν ἐπὶ Πέρσας, denique Laertii Diogenis narratio de Aristotele V 1, 19: τῶν γονέων τοὺς παιδεύσαντας ἐντιμωτέρους εἶναι τῶν μόνον γεννησάντων· τοὺς μὲν γὰρ τὸ ζῆν, τοὺς δὲ τὸ καλῶς ζῆν παρασχέσθαι, ubi vehementer miror nondum eiectum esse ineptissimum emblemata: τῶν μόνον γεννησάντων, quod et insulse verbis τῶν γονέων τοὺς παιδεύσαντας sensu scilicet parentes qui liberos erudiendos curent sumptis opponitur et inmanem tautologiam in sequenti membro: τοὺς μὲν γὰρ τὸ ζῆν παρασχέσθαι efficit et denique logica vi cogit, ut verbis τοὺς μὲν γὰρ τὸ ζῆν, τοὺς δὲ τὸ καλῶς ζῆν παρασχέσθαι consideratis e vulgato textu ridiculam sententiam expiscemur, parentes qui liberos erudiendos curent iisdem nequaquam vitae esse auctores. Inscito additamento expulso lucramur dictum: praeceptores honorabiliores esse parentibus: hos enim vivendi tantum, illos bene honesteque vivendi auctores esse. — Eandem sententiam Isocrates pronuntiavit secundum Theonem Progymn. 5 (Rh. Gr. vol. II) p. 99, 20 sqq. Sp. (vol. I p. 207 W), p. 103, 20 sqq. (I p. 213 W.), Anonymum Aphthonii Commentatorem vol. II p. 18 W., tum Philoxenus in Gnom. Vind. 134 Flor. Mon. 260 Leid. 246. De aliorum similibus dictis atque sententiis cf. Potter. ad Clem. Alexandr. Strom. I p. 317, Boissonade ad Aen. Gaz. p. 169, ad Psell. de oper. daemon. p. 325, Mayor ad Iuvenal. VII 210 sq. vol. I p. 322; adde Iamblich. de Pythagor. vita XXXIV 246.

88) Ὁ αὐτὸς Ἰολάου οἰνοχοοῦντος αὐτῷ [καὶ] φιάλην χρυσὴν || f. 13^v ἀπολέσαντος καὶ δυσφοροῦντος εἶπεν· νόπου ἂν ἦ, ἡμετέρα ἐστίν.α

= Anton. II 1 p. 78, 40 sq., Maxim. 9 in codd. Vat. Gr. 741 f. 35^r et 385 f. 26^r, Arsen. p. 97, 12 sqq.

Annotatio critica:

88) Ἰολάου οἰνοχοοῦντος αὐτῷ] τοῦ οἰνοχόου αὐτοῦ Ant. Max. Ars.; proclive erat vel Ἰόλλου rescribere cum Diodoro Sic. XIX 11 vol. III p. 333, 32

89) Ὁ αὐτὸς ὡς ἐν παρατάξει τινὶ Πισίδας ζυγῆσαντος τριχι-
 λίου ἤξιον οἱ Μακεδόνες ἀποκτείναι πάντας διὰ τὸ πολλὰ κακὰ πε-
 πονθῆναι ὑπ' αὐτῶν πολλάκις, οὐ ποιήσω τοῦτο, ἔφη· οὐ γὰρ βού-
 λομαι δήμιος ἀντὶ βασιλέως κεκληθεῖναι.

Cod. Vat. Gr. 633 f. 122^r hunc offert Byzantini hominis
 foetum: Ἀλέξανδρός ποτε ἐν πολέμῳ τριχιλίου ἐζύγησεν· ἔλεγον
 οὖν οἱ Μακεδόνες· «πάντας ἀπόκτεινον, ὦ βασιλεῦ». ἀπεκρίθη Ἀλέ-
 ξανδρός· «ὦ στρατιῶται καὶ φίλοι· οὐκ ἔστι καλὸν ἐν τούτῳ ἀκούειν
 ὑμῶν, ἵνα μὴ δήμιός εἰμι (sic) ἀντὶ βασιλέως· δημίου γὰρ ἐστὶ τὸ
 (cod. τοῦ) ἀποκτείναι.» Propter Pisidas, quorum nullam mentio-
 nem sententiae auctor Byzantinus facit, Macedones in difficultates
 haud leves incurrisse Arrianus Exp. Alex. I 24—28 docet. — De
 arophetgmatis vi atque notione cf. praeterea quae de Alexandro
 narrat Gregor. Nazianz. Carin. I 2 n. 25, 270 sqq. (Patr. Gr.
 vol. XXXVII) p. 832 sq.

90) Ὁ αὐτὸς παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων συνάγειν χρήματα
 εἶπεν· οὐδὲν ὤνησεν οὐδὲ Κροῖσον.⁴

= Vind. 31, Theo Progymn. 5 (Rh. Gr. vol. II) p. 100, 4 sqq.
 Sp. (vol. I p. 208 W), cod. Vat. Gr. 742 f. 64^r.

91) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος Διογένην τὸν κυνικὸν φιλόσοφον καὶ
 θαυμάσας εἶπέ τινα τῶν γυνωρίμων· οὕτως ἡδέως ἂν ἐγενόμην Διογένης,
 εἰ μὴ ἐγεγόνειν Ἀλέξανδρος!⁴

Aliis verbis eadem narrant Diogen. Epist. 33 p. 247 Hercher;
 Plutarch. Vit. Alex. XIV 2 p. 671 E vol. II p. 801, 21 sqq., de

Adnotatio critica:

Dind. et Ps.-Callisthene III 31 vel Ἴόλλα cum Arriano Exp. Alex. VII 27, 2 vel
 Ἴόλλα cum Plutarch. Vit. Alex. LXXVII 1; sed in hoc nomine tam frequenter
 et codices et auctores ipsi fluctuant, ut formam a nostro codice oblatam, cui
 praeter Plutarch. Vit. Alex. LXXIV 1 etiam Suidas vol. I 1 p. 481, 1 patrociniatur,
 servandam esse duxerim. | καὶ (post αὐτῶ) uncis inclusi | ἂν] ἐὰν Cod. | φιάλην —
 ἐστίν] ἀπολέσαντος χρυσῆν φιάλην καὶ διὰ τοῦτο δυσφημοῦντος (δυσφοροῦντος
 Max. φοβουμένου Ars.) μαθῶν τοῦτο (ὁ Ἀλέξανδρος addit Max., qui arophetgma
 a verbo τοῦ οἰνοχόου incipiat) προσκαλεσάμενος αὐτὸν (om. Max. Ars.) εἶπε·
 «θάρσει, ὦ παῖ· ὅπου γὰρ ἂν εἶη, ἡμετέρα ἐστίν» Ant. Max. Ars.

90) Ἀλέξανδρος post ὁ αὐτὸς addit Cod. | συναγαγεῖν χρήματα Theo χρή-
 ματα συνάγειν Vat. | εἶπεν hoc loco om. Vat. | οὐδὲν] ἀλλὰ ταῦτα οὐκ Theo |
 ὤνησεν] ὠφέλησεν Vat. | τὸν Κροῖσον Vat., qui addit: πολὺχρυσον γεγονότα καὶ
 δέσμιον ἀπαχθέντα ἔφη.

91) Secundum Diogenem personatum Alexander dixit: εἰ μὴ ἔφθην Ἀλέ-
 ξανδρος γενέσθαι, Διογένης ἂν ἐγενόμην, Plutarchus et Zonaras regi verba tribuunt:
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην, Simplicium si audis Alexander cu-
 riebat εἰ μὲν δυνατόν, καὶ τὸν Διογένην γενέσθαι· εἰ δὲ μὴ, μείναι Ἀλέξανδρον,
 secundum Laertium Diogenem exclamavit: εἴπερ Ἀλέξανδρος μὴ ἐγεγόνειν, ἠθέ-
 λησα ἂν Διογένης γενέσθαι, quae verba orationi obliquae Arsenius adcommodavit.

Alex. virt. I 10 p. 331 F vol. I p. 407, 7 sqq., de exil. 15 p. 605 E vol. I p. 731, 41 sq., ad princ. inerud. 5, 3 p. 782 A vol. II p. 955, 27 sqq., Zonaras IV 9 vol. I p. 288, 1 sq. Dind.; Simplicius in Epictet. Enchir. c. XXI p. 199 Schweigh.; Laert. Diog. VI 2, 32, Arsen. p. 200, 20 sq., qui Laertii loco, ubi verba ὡς φησιν Ἐκάτων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Χρειῶν ad praecedentem sententiam referuntur, non intellecto dicti nostri fontem verbis: Φησὶ Κάτων (sic) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρειῶν indicat. — Ceterum a Iuliano Or. VI p. 263, 3 sqq. Hertl. εἰ μικρὰ τὰς βίβλους ἀνελίττων ἐμελέτας, ὡς περ ἡμεῖς οἱ πολιτικοὶ καὶ πολυπράγμονες, ἔγνωσ ἄν, ὅπως Ἀλέξανδρος ἀγαθῆναι λέγεται τὴν Διογένους μεγαλοψυχίαν nostrum apophthegma tacite significari equidem persuasum habeo.

92) Ὁ αὐτὸς παραινούντος αὐτῷ Φιλίππου τοῦ πατρὸς Ὀλύμπια ἀγωνίαςθαι εἶπε· πτὸ μὲν νικᾶν τὸν ἀγῶνα τοῦτον οὐ βασιλικόν, τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αἰσχρόν.⁴

Philippum Alexandro suasisse, ut Olympiae in stadio curreret narrat Plutarch. Vit. Alex. IV 3 p. 666 D vol. II p. 795, 14, Reg. et imper. apophth. p. 179 C n. 2 vol. I p. 214 (= Arsen. p. 95, 6), sed aliud ibidem Alexandri responsum profertur; nec minus responsa differunt, quae amicis iuvenibus ad Olympicum cursus certamen incitantibus (Plutarch. de Alex. virt. s. fort. I 9 p. 331 B vol. I p. 406, 19, Zonar. IV 8 vol. I p. 285, 26 Dind.) et Leonidae paedagogo eiusdem consilii auctori (Gnom. Vind. n. 29) Alexander dedisse fertur. — Aliter eadem de re Alexander, Amyntae filius, senserat cf. Herodot. V 22.

93) Ὁ αὐτὸς λοιδορούμενος ὑπὸ κακοῦ τραγῳδοῦ ἠνεαίσκεα, εἶπεν, οὐδὲν θαυμαστὸν ποιεῖς· σὺ γὰρ καὶ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα λοιδορεῖς.⁴

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v; Vind. 24.

94) Ὁ αὐτὸς παραινούντων αὐτῷ τῶν φίλων στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνιας εἶπε· πτὸ μὲν νικῆσαι γυναίκας οὐκ ἔνδοξον, τὸ δὲ νικηθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἄδοξον.⁴ ||

f. 13^v

Similis est sententia in Gnom. Vind. n. 5, ubi Wachsmuth e Maximi codice Neapolitano truncum protulit: συμβουλευσάντος αὐτῷ τινος πολεμῆσαι μετὰ τῶν Ἀμαζόνων ἔφη. Lacunam explere possum e cod. Vat. Gr. 633 f. 121^v: αἰσχρόν μὲν γυναῖκα νικῆσαι, αἰσχρότερον δὲ ὑπὸ γυναικὸς ἡττηθῆναι. In praecedentibus verbis Vat. Ἀμαζονίδων et πολεμῆσαι offert.

Adnotatio critica:

93) εἶπεν] ἔφη V | λοιδορεῖς] κακοῦς (κακῶς Wachsmuth) λέγεις V cf. Palladae epigr. Anth. Pal. XI 263, 2.

95) 'Ο αὐτὸς ἰδὼν τινα ἐν γῆρα βάπτοντα τὰς τρίχας εἶπεν· μὴ τὰς τρίχας βάπτε, ἀλλὰ τὰ γόνατα.⁴

= Vind. 26, Flor. Mon. 160, Leid. 150, cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 40; Maxim. 41 p. 635, 36 sqq., Mel. Aug. XLIX 8, Gnomie. Basil. 16 p. 146, Gnom. cod. Pal. 122 f. 156^v n. 62, Arsen. p. 94, 3 sq.; cod. Vat. Gr. 633 f. 122^r. In Flor. Pal.-Vat. 160 dicti auctor Oὐλιπιοσ ὁ σοφὸσ nuncupatur.

96) 'Αλέξανδρος ὁ βασιλεὺσ πληρώσασ ποτὲ ὀστέων πίνακα ἔπεμψεν Διογένει τῷ Κυνικῷ· ὁ δὲ λαβὼν εἶπε· κυνικὸν μὲν τὸ βρώμα, οὐ βασιλικὸν δὲ τὸ δῶρον.⁴

= Vind. 1, Maxim. 8 p. 557, 18 sqq., Flor. Mon. 155, Leid. 145, Arsen. p. 94, 21 sqq.; cod. Vat. Gr. 633 f. 121^r (Βασιλεὺσ). E cod. Paris. 1168 f. 168^v initium protulit Freudenthal., Mus. Rhen. vol. XXXV p. 421 cf. praeterea Eustath. ad Homeri Odys. 5, 148 p. 1557, 1 sq. τὸ τοῦ Κυνικοῦ Διογένουσ ἐξέφηνε σκῶμμα· ὁσ δεξιωθεῖσ πρὸσ βασιλέωσ ὀστέοισ ὡσ κύων κυνῶν μὲν⁴, ἔφη, πτὸ βρώμα, οὐ βασιλικὸν δὲ ὄμωσ τὸ δῶρον.

97) 'Ο αὐτὸς ἰδὼν Διογένην κοιμῶμενον ἐν πίθῳ εἶπε· πῆθε μεστὲ φρενῶν⁴, ὁ δὲ φιλόσοφοσ ἀποστὰσ εἶπεν· πῶ βασιλεῦ μέριτε,

θέλω τύχησ σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον,

ἢσ μὴ παρούχησ δυστυχοῦσιν αἰ φρένεσ.⁴

= Vind. 2, Mel. Aug. XXXI 19. 20, Gnomie. Basil. 8 p. 144, Gnom. cod. Pal. 122 f. 130^v n. 8, Arsen. p. 96, 14 sqq.; Maxim. 18 p. 590, 18 sqq., ubi post αἰ φρένεσ legitur:

Adnotatio critica:

95) ἰδὼν τινα ἐν γῆρα (Cod. γῆρω) θεασάμενοσ γέροντα V Mon. Leid. γέροντα θεασάμενοσ Pal.-Vat. ἰδὼν τινα τῶν γερόντων Max. Aug. Bas. Pal. 122 Ars. ποτὲ γέροντα ἰδὼν Vat. | βάπτοντα τὰσ τρίχασ| τὰσ τρίχασ βάπτοντα V Mon. Leid. Pal.-Vat. βαπτόμενον τὰσ τρίχασ Max. Aug. Bas. Pal. 122 τρίχασ βαπτόμενον (sed m. pr. βάπτοντα dederat) Pal. 297 βάπτοντα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ Vat. | εἶπεν] ἔφη V Mon. Leid. Pal. 297 Pal.-Vat. | βάπτου Max. κατάβαπτε Pal.-Vat. | βάπτε post γόνατα ponunt Mon. Leid. | ἀλλ' εἰ δύνασαι τὰ γόνατα Ars. | μὴ — γόνατα] ἀνθρωπε· τὰ γόνατα βάψων μᾶλλον καὶ μὴ τὰσ τρίχασ, ὅτι κᾶν αἰ τρίχαι (sic) δόξωσι νέαι εἶναι, αἰ δυνάμεισ τῶν γονάτων ἐλέγχουσι τὸ γῆρασ Vat. — In Cod. est lemma: 'Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ.

96) ποτὲ om. Ars., qui sententiam ab ἄλλοτε incipit | ὀστέων] ὀσπριον (l. ὀσπρίων) Vat. | Διογένην τὸν Κυνικὸν (sine praepositione) Vat. | φιλοσόφῳ (post Κυνικῷ) add. V Max. Mon. Leid. | ὁ] ὁ φιλόσοφοσ Vat. | Κυνικοῦ τοῦτο βρώμα, οὐ βασιλέωσ τὸ δῶρον Vat.

97) Διογένη Cod. Διογένην τὸν αὐτὸν (post n. 1 = 96 conlectionis nostrae) V | ἔφη (pro εἶπε et εἶπεν) (Ant.) Max. Ars. Bas. Pal. | ὦ πίθε Max., sed ὦ om. Codd. Vat. 741 et 385 | σταλαγμὸν λαβεῖν ἢ V. Quae de Choerobosco protuli coniectura nituntur: ipsum enim auctorem a Nauckio citatum inspicere non potui.

πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῶν φιλοφρόνων·
 ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης,
 ἥς μὴ παρούσης δυστυχοῦσιν αἱ φρένες.

Sed rectissime illa verba omittunt cod. Vat. Gr. 741 et 385; nimirum librarius aut corrector inscite recordatus est carminis Gregorii Nazianzeni I 2 n. 39 (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 967 sq.:

ἔφησέ τις που τῶν φιλοχρύσων τάδε·
 θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον·
 πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῶν φιλοφρόνων.
 ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης.

Quod epigramma apud Maxim. S. 2 post Theologi sententiam ὁ γὰρ τὸ τοῦ ὀφείω φρόνιμον etc. (p. 534 Comb.) codices nostri exhibent, 385 diserte τοῦ αὐτοῦ adiungens f. 4^r, 741 sine lemmate f. 4^v, id quod etiam in Anton. I 8 p. 11, 23 sqq. et Apostol. VIII 19^a cadit, nisi quod ille versui 2. verba: ἥς μὴ παρούσης δυστυχοῦσιν αἱ φρένες subiungit. Quae lectionis discrepantia apud Antonium I 70 p. 70, 41 (= Mel. Aug. XXXI 20) recurrit, ubi Theologi verba inepte addita causam praebuerunt, cur arophthegma praegressum (p. 70, 39) hunc in modum decurtaretur: Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἰδὼν Διογένην κοιμώμενον ἐν πίθῳ ἔφη· ὦ βασιλεῦ μέγιστε. — De re testis est Theodorus Hyrtac. Epist. 17 in Notices et Extraits vol. V p. 737 (Nauck., Tragic. Gr. Fragm. p. 628 n. 2) εἰ δὲ μή, Διογένη τὸν κύνα θαυμάσομαι σταλαγμὸν τύχης μᾶλλον ἢ πίθον φρενῶν προτιμάσαντα. Ignorat Theodorus versum ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης manifesto postea procusum, qui Diogenis sententiae opponeretur; id quod propter Nauckium moneo, qui o. l. p. 629 etiam haec verba a Diogene profecta esse suspicetur. Accedit quod versus (θέλω etc. et ῥανὶς etc.) coniunctos tantummodo grammatici laudant, scilicet ad coniunctionis ἢ usum demonstrandum cf. Choerobosc. in Theodos. 5, 3, Etym. Magn. p. 415, 30 sq., Etym. Gud. p. 233, 54 sq., Cramerii Anecd. Oxon. I p. 189, 6 sq. Priorem versum exhibent Epigr. n. 1112 ap. Kaibelium, Menander Monostich. 240, respicit Eustath. ad Homeri Iliad. 6, 407 p. 651, 28 cf. praeterea Cosmas ad Gregor. Naz. Carm. I 2 n. 10, 218 (Patr. Gr. vol. XXXVIII) p. 557: Καὶ τις ἄλλος Σωκράτης ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων φιλόσοφος ἴστατο φθειριζόμενος ἔν τινι τόπῳ ἐν ἡλίῳ· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἄνωθεν ἀπὸ τινος ἀπόπτου θεασάμενος κατήλθεν, ἵνα αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια λάβοι· ὁ δὲ Σωκράτης ἰδὼν αὐτὸν εἰσῆλθεν εἰς κλάσμα πίθου κειμένου καὶ ὑπεκρύβη τὸν Πτολεμαῖον· ὕστερον δὲ τοῦτόν τινες ὡς ἀτυχή διέβαλλον· ἄλλοι δὲ φασι, ὅτι αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος ἐπεφθέρ-

ἕατο τὸ ἰαμβεῖον τοῦτο· ἠθέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον· αἰνιπτόμενος, ὅτι ὁ πίθος ἐκεῖνος μεστός ἐστι φρενῶν καὶ ὅμως διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἀτυχῆ οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτὸν ἢ πληθὺς τῶν φρενῶν. Sine dubio pro Σωστάτης utroque loco scribendum: Σωτάδης, quod et temporis ratio flagitat et corruptelae ipsius genus comprobatur, cuius gemellum exemplum in Sotadis fragmento ap. Stob. Floril. XXII 16 observavi: huic enim Σωτάτου nomen Maxim. 56 p. 663, 14 substituit, Σωστάτου codex Vat. Gr. 741 f. 147^r, Σωστράτου codex Vat. Gr. 385 f. 116^v et Apostol. VI 59^b. Emendationi favet insuper supplicium de Sotade sumptum, quod descripsit Hege-sander ap. Athen. XIV p. 621 A (= Eustath. ad Homeri Il. 16, 432 p. 1069, 19). — Haec scripseram, cum in Nonni Abbatis expositionem in Gregorii Nazianzeni invectivas adversus Iulianum incidi, quae in eadem narratiuncula Sotadis nomen distincte offert Patr. Gr. vol. XXXVI p. 1000 C.

98) Τῷ αὐτῷ ἐξιόντι ἐπὶ πόλεμον Ἄριστοτέλης ἔφη· ἠπερίμενον τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας καὶ τότε πολέμει· ὁ δὲ ἔφη· φοβοῦμαι, μὴ περιμένων τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας τὴν τῆς νεότητος τόλμαν ἀπολέσω.

= Vind. 3, Maxim. 4 p. 541, 45 sqq., Mel. Aug. XL 15, Arsen. p. 96, 10 sqq.

99) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν Δαρεῖον περόντα καὶ τὸ σῶμα γυμνωθέντα ἄρας τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα ἐπέθηκεν αὐτῷ εἰπών· ἄνδρες φίλοι, οὐ τὸν νεκρὸν καλύπτω, ἀλλὰ τὴν τύχην περιτέλλω.

= Vind. 6. Dictum nostrum obversatum esse putaverim Plutarcho de Alex. virt. s. fort. I 11 p. 332 F vol. I p. 408, 15 sqq. Δαρεῖον ἰδὼν κατηκοντισμένον οὐκ ἔθυσεν οὐδ' ἐπαιάνισεν, ὡς τοῦ μακροῦ πολέμου τέλος ἔχοντος, ἀλλὰ τὴν χλαμύδα τὴν ἑαυτοῦ περιελὼν ἐπέβριψε τῷ νεκρῷ καθάπερ τινὰ (?) τύχης βασιλικῆς γένει-σιν συγκαλύπτων. De re ipsa cf. Plutarch. Vit. Alex. XLIII 2 p. 690 B vol. II p. 823, 18 sq., Theophylact. Epist. 22 p. 769 Herch., Zonaras IV 11 vol. I p. 295, 18 Dind., Ps.-Callisthen. II 22 p. 80 Muell. — In cod. Vat. Gr. 1144 f. 221^v haec leguntur: Ἄλέξανδρος κείμενος εὐρύων Δαρεῖον ἐσκέπασε τῇ χλαμύδι ἐπειπών· ἠπολεμίου μὲν ἐπειράθη, φίλου δὲ οὐδαμῶς· ἐκέλευσε δὲ αὐτὸν κηδευθῆναι βασιλικῶς.

Adnotatio critica:

98) τοῦ (om. Ars.) αὐτοῦ ἐξιόντος ἐπὶ τὸν πόλεμον Max. Aug. Ars. | εἰς αὐξῆσιν τοῦ σώματος addit V post prius τῆς ἡλικίας | ὁ δὲ (V addit: Ἄλέξανδρος) ἔφη· φοβοῦμαι | ὁ δέ, φοβοῦμαι, εἶπε Max. Aug. Ars.

99) περόντα] ἐπὶ παρατάξεως περόντα V | καὶ om. V, fortasse recte | περιέθηκεν V | εἰπών] ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τῶν φίλων, τί τοῦτο ἐποίει, εἶπεν V.

100) Ὁ αὐτὸς εἰς Ἰλλυρίους παραγενόμενος ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ κατιδὼν <γυναῖκα> κάλλει διαφέρουσαν <ἐκπλαγεῖς> αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν πολὺν χρόνον ἔθεατο· τοῦ δὲ Ἡφαιστίωνος εἰπόντος, || <ὅτι> εἰκό- f. 14^r τως <ἄν> παραλάβοι τὴν προηρημένην ἔφη· καὶ πῶς οὐ δεῖνόν, εἰ ἄλλων ἀκρασίας κολάζειν βουλόμενοι δουλεύοντες ἀκρασίαις ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἀνθρώπων φωραθῶμεν;“

= Vind. 7, Maxim. 3 p. 539, 27 sqq., Mel. Aug. XLI 10, Arsen. p. 94, 24 sqq.

101) Ὁ αὐτὸς πέν τίνι μάλιστα ἀπολέκαυκας τῆς δυναστείας;“ ἐρωτηθεὶς ἔφη· πέν τῷ μηδενὸς εἰς εὐεργεσίαν ἠττάσθαι.“

= Vind. 8. cf. Seneca de benef. V 6, 1 ‘Alexander, Macedonum rex, gloriari solebat a nullo se beneficiis victum.’ cl. Phot. Epist. III 11 (Patrol. Gr. vol. CII) p. 936 B. C. Simile est Anaxilae dictum ap. Stob. Flor. XLVIII 17.

Adnotatio critica:

100) γενόμενος Maximi codex Vat. Gr. 741 | ἐν] ἔστη Cod., unde fortasse extricandum: ἔστη ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ· κατιδὼν <δὲ γυναῖκα> | ἱερῷ] βιωμῷ Max. Aug. Ars. | γυναῖκα om. Cod., ubi vacuo spatio lacuna indicatur | ἐκπλαγεῖς om. Cod., in quo tamen vacuum spatium est relictum | ἔθεάατο V Ars. | <ὅτι>

εἰκότως <ἄν> παραλάβοι] εἰκότως παραλάβοι Cod. εἰκότως εἰ παραλά V ὅτι εἰκός ἐστιν εἰ παραλάβοι Aug., quod recepit Wachsmuth, εἰκός ἐστι παραλαβεῖν αὐτὸν Ars. ὅτι εἰκός ἐστι παραλαβεῖν αὐτὸν Max., sed ὅτι ignorant codd. Vat. 741 et 385 | προηρημένην] elicui e lectione προειρημένην, quam Cod. et V offerunt. ἐρωμένην Max. Aug. Ars., quod perperam a Wachsmuthio est receptum | εἰ ἄλλων] οἱ ἄλλων V εἰ οἱ ἄλλων Max. Aug. Ars. | βουλόμενος Cod. | φωραθῶμεν Cod. φωραθῶειν V, quod in φωραθεῖεν Wachsmuthius mutavit; at cf. Hermann. Opusc. I p. 275 sqq. et ad Sophocl. OC 1445; Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 722 sqq. Ritschelius ad Thom. Mag. p. LXXXVI, Sternbach., Meletem. Graec. I p. 86 sqq. 141.

101) Lemma in Cod. est: Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα | ἀπολέλαυκε V | μηδὲν V. | Apud Photium l. c. etiam dictum: ‘hodie non regnavi’ (sive: ‘diem perdidici’) ab aliis Tito tributum et inde a Suetonio (Tit. c. VIII) a plurimis scriptoribus (inprimis a Themistio cf. Or. VI p. 96 VIII p. 127 XIII p. 214 XV p. 237 XVIII p. 274 Dind.) certatim celebratum ad Alexandrum refertur; cuius memoriae testes in promptu habeo Davidem Armenium Schol. Aristotel. p. 24^a 3 Brandis., Eliam Cretensem Schol. in Aristotel. Categ. p. 24, 1, Aristotelis Vitam Marcianam p. 431, 2 Rose (Aristotelis Fragm. 1886), denique Scholiastam ad Dion. Chrysost. vol. II p. 559 R., ubi Morellius editor exclamat: ‘quo auctore vel adstipulatore? an haec sibi somnia finxit?’ Cf. praeterea Epaminondae effatum apud Caecil. Balb. Monac. XIV 4 p. 24 Woelfflin.

102) Ὁ αὐτὸς παράγγελμα ἔλαβεν ὅτι πᾶν δύνῃ ὀδεύσαι, μὴ πλεύσης· καθ' ἑκάστην ἡμέραν διατίθου· γυναικὶ ἀπόρρητα μὴ θαρρήσης· καὶ εἰς ὀργισθῆς κατὰ τινος, μὴ ποιήσης εἰς αὐτὸν <ἔξελευσιν>, πρὶν <ἂν> ἀπαγγείλῃς <τὰ κδ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου>.

= Vind. 13, cod. Vat. Gr. 742 f. 63^v. Verba ὁ αὐτὸς — ἀπόρρητα offert Flor. Mon. 158. 159, sed cod. Pal. Gr. 23 ὁ αὐτὸς — θαρρήσης, sicuti etiam Flor. Leid. 148. 149; εἰς δύνῃ — πλεύσης (ut locum communem) Apostol. II 23. De verbis καθ' ἑκάστην — θαρρήσης cf. Aesopi praecepta in Vit. I 26 p. 289, 14 sqq. (Fabulae Romanenses etc. ed. Eberhard 1872): τῇ γυναικὶ μηδέποτε πιστεύσης ἀπόρρητα· αἰεὶ γὰρ ὀπλίζεται, πῶς σου κυριεύσει· καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου· βέλτιον γὰρ (cf. n. 428 infra) τελειώματα ἐχθροῖς καταλείπει ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδεικναι. — In Gnomie. Basil. 12 p. 145 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 137^v n. 23 verbis: ὁ αὐτὸς βαρὺ τι ἐπιτατούσης τῆς μητρὸς Ὀλυμπίδος ἔφη (= n. 75 supra) adnectitur: ἐν παντὶ τῷ βίῳ τρεῖς μεταμελείας εἶναι, μίαν μὲν ἐπὶ τῇ (1. τῷ) γυναικὶ πιστεύσαι λόγον ἀπόρρητον, ἑτέραν δὲ πλεύσας, ὅπου δυνατόν πεζεύσαι, τὴν δὲ τρίτην, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, quam sententiam Aristoteli, Alexandri magistro, tribuunt Anton. I 17 p. 22, 46 sqq., Maxim. 25 in cod. Vat. Gr. 739 f. 132^r, Arsen. p. 121, 29 sqq., Catoni Maiori Plutarch. Cat. Mai. IX 9 p. 341 D vol. I p. 407, 42 sqq. Denique ultimum praeceptum sub Athenodori nomine apud Cassium Dionem vol. V p. 234, 12 sqq. Dind. redit: μὴ πρότερον ψῆφον κατὰ τινος ἐξενέγκῃς, πρὶν ἂν κατὰ αὐτὸν τὰ κδ γράμματα διέλθῃς.

103) Ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴν μέλλων πέμπειν εἰς Πέρσας ἔφη εὐλαβεῖσθαι, μὴ ἀλογηθῆ· τοῦ δὲ εἰπόντος· καλὸν ἔχοιμι ὑπεραποθνήσκειν σοῦ, βασιλεῦ· εἶπε· κακοὶ τὸ φεῖδασθαι τῶν τοιούτων φίλων.⁴

= Vind. 19.

Adnotatio critica:

102) ὅτι — πλεύσης] δυνάμενος ὀδεύσαι ἵνα μὴ πλεύσῃ καὶ Vat. | δὲ post ἡμέραν addit V | διατίθου] διατίθεσθαι καὶ Vat. | θαρρήσης V θαρρήσεις Leid. πιστεύσαι Vat. | ὀργισθῆ Vat. | ποιῆσαι Vat. | εἰς αὐτὸν V | ἔξελευσιν om. Cod., sed lacuna vacuo spatio representatur | ἂν etiam in V omissum supplēvi e cod. Vat., quod confirmatur vacuo spatio post πρὶν relicto | ἀπαγγείλῃς V ἀπαγγείλῃ Vat. | τὰ κδ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου om. Cod., qui vacuo spatio lacunam indicat.

103) πρεσβευτὰς (?) V | εὐλαβεῖσθαι] εὐλαβεῖσθε Cod., quod e coniectura optima codicis Vindob. lectioni εὐλαβεῖσθαι Wachsmuthius perperam substituit; ἔφη idem significat atque ἐκέλευεν cf. Lysias Or. XVI 13 ἔφην τῷ Ὀρθοβούλῳ ἔξαλείψαι με, Xenoph. Cyrop. IV 6, 11 ἃ μὲν οἱ μάγοι ἔφασαν τοῖς θεοῖς ἔξελεῖν, Euripid. Alcest. 628, Aristophan. Ran. 132 cf. praeterea n. 134 infra | ἀλογηθῆ]

104) Ὁ αὐτὸς αἰτήσαντος αὐτὸν Διογένους δραχμὴν ἔφη· οὐ βασιλικὸν τὸ δῶρον· τοῦ δὲ εἰπόντος· καὶ δὸς τάλαντον· εἶπεν· ἄλλ' οὐ κυνικὸν τὸ αἶτημα.

= Vind. 21; inter Antigonum Cyclopem et Thrasyllum Cynicum hunc sermonem habitum esse refert Plutarch. Reg. et imper. apophth. p. 182 E n. 15 vol. I p. 218; cf. de vitios. pudor. 7 p. 531 E vol. I p. 643, 32 sqq. Cum Plutarecho Seneca de benef. II 17, 1 consentit, nisi quod singula membra aliter conectit: 'ab Antigono Cynicus petiit talentum: respondit plus esse, quam quod Cynicus petere deberet. Repulsus petiit denarium: respondit minus esse, quam quod regem deceret dare.'

105) Ὁ αὐτὸς συμβουλευόντων αὐτῷ πολλῶν καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα βούλομαι, ἔφη, ἐπὶ πολὺν χρόνον χρηστὸς κληθῆναι ἢ δεσπότης ἐπ' ὀλίγον. ||

f. 14'

= Vind. 25. Simillimum dictum ad Philippum refert Plutarch. Reg. et imper. apophth. p. 177 C n. 4 vol. I p. 211.

106) Ἀνταγόρας ὁ ποιητὴς ἀκρόασις παρέχων ἐν Θήβαις καὶ μηδεμίας τυγχάνων τιμῆς εἶπεν· ἢ ἄνδρες Θηβαῖοι· ἡμαρτεν Ὀδυσσεὺς ἐμφράξας τῶν ἐταίρων τὰς ἀκοάς, ὅτε τὰς Σειρήνας παρέπλει· ἔδει γὰρ αὐτὸν ὑμᾶς ναύτας μισθώσασθαι.

= Vind. 32.

107) Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς ἤτει τὸ θεῖον εὐχόμενος φυλάττειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι φίλων· πυθομένου δὲ τινος διὰ ποίαν

Adnotatio critica:

εὐλογηθῆ V, quod in ἔλλοχηθῆτε Wachsmuthius mutavit a falsa lectione presbeutás profectus; de verbo ipso cf. Laert. Diog. I 1, 32: οἱ δ' ἐπειδὴ διαpresbeυόμενοι ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κύβους πολεμοῦσι cl. Baehrio ad Herodot. VI 76 | τῶν δὲ εἰπόντων male Wachsmuthius corrigebat | ἔχοιμι | ἔχομεν (?) V; de ἄν omisso cf. Kuehner. ad Xenoph. Anab. I 3, 3 | εἶπε | ἔφη V | τῶν τοιούτων post κάμοι ponit V | φίλων | φίλος V; Wachsmuthius ex Hensei coniectura ὄφελος recepit; sed e praecedente sententia verbum καλόν ἐστιν est subintellegendum.

104) δραχμὴν V | καὶ om. V | Plut.,: Θρασύλλου δὲ τοῦ Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, ἄλλ' οὐ βασιλικόν', ἔφη, „τὸ δόμα.“ τοῦ δὲ εἰπόντος· „οὐκ οὐν τάλαντον δὸς μοι“ ἄλλ' οὐ κυνικόν“, ἔφη, „τὸ λῆμμα.“ Plut.,: Κυνικοῦ γὰρ ποτε δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, „οὐ βασιλικόν“, ἔφη, „τὸ δόμα.“ τοῦ δὲ ὑποτυχόντος· „δὸς οὐν μοι τάλαντον“, ἀπήνητηεν· „ἄλλ' οὐ κυνικὸν τὸ λῆμμα.“

105) συμβουλεύων V.

106) Ἀνταγόρας] Ἀναξαγόρας Cod. V; corr. Wachsmuth. cf. n. 109 cl. 110. 111 | ἡμᾶς V.

107) Lemma in Cod. est: Ἀντιγόνου. | ἤτει τὸ θεῖον εὐχόμενος] θύων ἤχετο τοῖς θεοῖς V θύων τοῖς θεοῖς ἤχετο Max. Aug. θύων ἤχετο τῷ θεῷ Vat. | πυθομένου δὲ τινος] πυθανομένου δὲ τινος V Max. (πυθανόμενος δὲ cod. Vat. Gr. 385) Aug. Vat. | τοιαύτην] τὴν αὐτὴν V | εὐχὴν ποιεῖται] ποιεῖται τὴν

αίτιαν τοιαύτην εὐχὴν ποιεῖται, ἡὸτι, ἔφη, πτοὺς ἐχθροὺς ἐγὼ φυλάξομαι.»

= Vind. 39, Maxim. 6 p. 550, 30 sqq., Mel. Aug. XI 80, cod. Vat. Gr. 742 f. 64^r.

108) Ἄμασις, ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, φίλῳ ἀποβαλόντι υἰὸν γράφων παραμυθητικῶς εἶπεν· «εἰ, ὅτε μηδέπω ἦν, οὐκ ἔλυτοῦ, μηδὲ νῦν, ὅτε οὐκ ἔστι, λυπηθῆς.

= Favorin. in cod. Paris. 1163 f. 106^v n. 7 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 412, Maxim. 36 p. 627, 12 sqq., ubi cod. Vat. Gr. 385 f. 82^r optime τοῦ αὐτοῦ praebet i. e. ἐκ τῶν Φαβωρίνου, quo lemmate praecedens sententia (cf. cod. Paris. l. c. n. 5) est instructa, Vind. 42, Gnostic. Basil. 18 p. 146, Gnom. cod. Pal. 122 f. 155^r n. 59, Arsen. p. 102, 15 sqq.; Stob. Flor. CXIV 32. — Antagorae Mel. Aug. XV 17 et cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 42 adsignant, auctori incerto Flor. Pal.-Vat. 282, Mon. 95 Leid. 91 Bar. 246 Ottobon. 248 tribuunt.

109) Ἀνταγόρας ὁ Ῥόδιος ἐποποιὸς ἐν Θήβαις ἀναγινώσκων τὸ τῆς Θηβαϊδος σύγγραμμα, ὡς οὐδεὶς ἐπεσημαίνετο, εἰλήσας τὸ βιβλίον εἶπεν· ἠδικαίως καλεῖσθε Βοιωτοί· βῶν γὰρ ὡτα ἔχετε.»

Adnotatio critica:

εὐχὴν Vat. | ἔφη ὅτι V Max. Aug. | ὅτι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἔφη Vat. | ἐγὼ φυλάξομαι] ἐγὼ φυλάσσομαι V γινώσκων φυλάσσομαι Max. (cod. Vat. Gr. 385 φυλάσσομαι γινώσκων) Aug.

108) Ἄμασις (et in lemm. Ἄμασιῶν) Cod. Ἀμάδης V | τῶν om. V | υἰὸν] υἱὸν Pal. 122 | ἀποβαλόντι Cod. ἀποβαλλόντι Maxim. cod. Vat. Gr. 741, Florilegii Mon. cod. Pal. Gr. 23, Ottob.; mendose Pal. 297 ἀποβαλόν τις ὃν γράφων κτλ. | Ἄμασις — εἶπεν] Ἄμασις πρὸς τινὰ τὸν υἰὸν ἀποβαλόντα εἶπεν Stob. υἰὸν ἀποβαλόντι τινὶ καὶ πενθοῦντι φίλος (φίλῳ Mon. Leid.) γράφων (τις add. Mon. Leid.) παραμυθητικῶς εἶπεν Pal.-Vat. Mon. Leid. (Bar.) Ottob. | παραμυθητικὸν Max. (sed Vat. 741. 385. 739 παραμυθητικῶς) Aug. Ars. | εἰ om. Par. Bas. Pal. 122 | μηδέπω] μηδέπω οὐκ Pal.-Vat. οὐδέπω Par. Max. (οὐδέπο fort. pro οὐδέποτε Vat. 741) Ars. Mon. (sed Pal. 23 μηδέπω) Leid. οὐδέποτε Bas. Pal. 122 | ὅτε] ὅτι Pal.-Vat. | οὐκ] οὐκέτι Max. (sed Vat. 385 οὐκ, 739 μηκέτι) Stob. (οὐ μηκέτ' ibidem AB) Aug. Ars. μηκέτι Par. Bas. Pal. 122. 297 | ἔστι] ἦν Cod. ἔσται Par. Max. Bas. Pal. 122 | λυπηθῆς] post νῦν ponit Stob. (λυπηθεὶς Par. Pal. 23 (Bar.) Ottob. λυπηθεὶς Pal. 122). Ad ἀνιᾶ Pal. 297 ducit, in quo pro μηδὲ κτλ. vitiosissime legitur: νῦν δι' τε μὴ κέτι ἔστόντα ἀνιά. Complures corruptelas, quibus Pal. 297 scatur, in hac commentatione silentio praeterire quam sedulo conradere malui.

109) Lemma in Cod. est: Ἀνταγόρου. | ἐν Θήβαις ἀναγινώσκων] ἐπεὶ ἀνεγίνωσκε παρὰ Θηβαίους V ἐπεὶ ἀνεγίνωσκε παρὰ Βοιωτοῖς Max. Ars. p. 103 ἀναγινώσκων παρὰ Βοιωτοῖς Apost. Ars. p. 146 | σύγγραμμα] γράμμα Apost. Ars. p. 146 | ὡς] καὶ V Max. Ars. p. 103 ἐπεὶ Apost. Ars. p. 146 | ἐπεσημαίνετο V ὑπεσημαίνετο Max. (etiam ap. Gesnerum p. 181, 11), sed cod. Vat. Gr. 385 ὑπεση-

= Vind. 45, Maxim. 15 p. 580, 10 sqq., Apostol. V 13 (= Arsen. p. 146, 8 sqq.), Arsen. p. 103, 21 sqq.; cf. Isidor. Pelusiot. Epist. III 236 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 917 A: Βοιωτούς τις εἰς ἀπαιδευσίαν κώπτων ἔφη· ἢ Βοιωτοί, ὡς σφόδρα ἐστὲ βοιωτοί! Hinc emendandus est Libanii locus Epist. 445 p. 225 (Wolf.) ἐν γὰρ αὐτῷ περὶ τε ἡμῶν εἰπεῖν τι καλὸν καὶ περὶ τῶν Εὐβοιωτῶν (l. Βοιωτῶν), ὅτι εἶεν βοιωτοί.

110) Ὁ αὐτὸς εἰς τὸ Τριχώνιον τῆς Αἰτωλίας ἐπιῶν, ἐπεὶ ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ οὐδεὶς ἐπεσήμαινε, ἠδρόντως, εἶπεν, ἠἄνδρες, καὶ σφόδρα οἰκείως ὑμῖν ἐπίκειται τὸ τῆς πόλεως ὄνομα· παρὰ τρίχα (γὰρ) ὄνοι γεγόνατε.

= Vind. 49.

111) Ὁ αὐτὸς ἔφη· αἰρετώτερόν ἐστιν ἐν ἐρημίᾳ λέγειν ἢ (ἐν) ἀκροαταῖς || μὴ ἐπισημαινομένοις· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἠχῶ τὴν ἀντιφώνησιν ἐ. 15· ἐρανίζει· ἐν δὲ τούτοις καὶ τὴν ὑπὸ τῆς φύσεως δεδομένην φωνὴν ἀπολύσθαι συμβαίνει.

= Vind. 46, cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 42.

112) Ὁ αὐτὸς καταδικάζειν τινὸς θανατικὴν ψῆφον μέλλων ἐδάκρυεν· εἰπόντος δὲ τινος· ἢ τί παθῶν αὐτὸς καταδικάζεις καὶ κλαίεις; εἶπεν· ἢ ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπαθὲς ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον.

= Vind. 47; Bianti dictum tribuunt Stob. Flor. XLVI 67; Maxim. 7 p. 555, 5 sqq., Mel. Aug. V 24, Gnom. Basil. 94 p. 157, Gnom. cod. Pal. 122 f. 160^r n. 72, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 232^r, Pal. Gr. 243 f. 245^r, Vat. Gr. 1357 f. 49^v, Arsen. p. 148, 1 sqq.

Adnotatio critica:

μαίνεται ut Ars. p. 103 | εἰλήσας] V εἰλίσας Cod. κλείσας Max. Apost. Ars., quod recepit Wachsmuth. | εἶπε· δίκαιον V δικάως, εἶπε Max. Ars. p. 104 εἰκότως, ἔφη Apost. Ars. p. 146 | καλεῖσθαι V.

110) Τρίχινον V | ἐπεσήμαινε] malim ἐπεσημαίνετο cf. n. 109. 111. | ἡμῖν V | παρὰ τριχῶν V, quod a Wachsmuthio toleratum esse miror. Requiritur sententia: 'haud multum abest, quin asini sitis' (cf. Theocrit. Id. XIV 9 λαῶν δὲ μανεῖς ποκα· θριῖ ἀνά μέσσον), cui tantummodo παρὰ eum accusativo iunctum ut in παρὰ ὀλίγον, παρὰ μικρόν, παρὰ πολὺ etc. (cf. Baehr. ad Herodot. IX 33, 2) convenit; adde gemellum exemplum ap. Laert. Diogen. VI 2, 35 τοὺς πλείστους ἔλεγε (scil. Διογένης) παρὰ δάκτυλον μαίνεσθαι | γὰρ om. Cod.

111) ἐστιν] εἶναι V | λέγειν] λαλεῖν Pal. | ἐν (post ἢ) om. Cod. | ἠχῶ] ἠχοῖ Cod. | τὲ ἀντιφώνης V | ἐρανίζει] ἐρανίζη Cod. ἐρανίζειν V ἐρανίζεται Pal., qui pergit: ἐν τούτοις δὲ | δεδομένην] διδομένην (bis repetitum) Pal. | ἀπολελύσθαι V | συμβαίνει e coniectura Wachsmuthius edidit.

112) καταδικάζειν] καταδικάζων Cod. V, quod voce μέλλων eiecta servari potest cf. Arsenii et Vat. lectio: θανάτῳ τινὰ καταδικάζων | θανάτῳ μέλλων (θανάτου μέλλων Ottob. Pal. 243, μέλλων θανάτου Bas. Pal. 122) καταδικάζειν

113) Ὁ αὐτὸς αἰσχρὸς ὦν τὴν ὄψιν γενομένων αὐτῷ παιδίων ὁμοίων εἶπεν· ἤχῳ γυναῖκα λίαν σώφρονα.⁴

= Vind. 48.

114) Ἀναξαγόρας ἐρωτηθεὶς εἰς τί γεγένηται ἔφη· πρὸς τὸ τὰ τῆς φύσεως ἔργα θεωρῆσαι· πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα· πέστερήθης Ἀθηναίων· πού μὲν οὖν, ἔφη, πᾶλλ' ἐκεῖνοι ἐμοῦ.⁴

De priore parte cf. Laert. Diog. II 3, 10 (= Arsen. p. 105, 1 sq.) cl. II 3, 7; Aristotel. Eth. Eudem. I 5 p. 1216^a 14, Jamblich. Protrept. IX p. 146 Kiessl., Philo Jud. de incorr. mundi § 2 vol. II p. 488 M. (vol. VI p. 2 ed. Lips. 1828 sqq.), Clemens Alexandr. Strom. II p. 497, 34 Pott., unde corrigendus est Theodoret. Affect. Cur. XI p. 417, 2 Gaisf.; Lactant. Institut. III 9, 4 cl. III 9, 18 et VI 1, 2. — Alteram partem exhibet Laert. Diog. II 3, 10, unde sua mutuatus est Arsen. p. 104, 25 sq. Quae praeterea de philosopho anonymo Ps.-Augustin. Serm. ad frat. in. Eremito LV (Patr. Lat. vol. XL) p. 1338 narrat: 'a quo dum quaereret tyrannus et diceret ἠquare te deus fecit?' respondit: ἢ contempler caelum et caelorum numina (l. lumina)⁴' manifesto ad Anaxagoram sunt referenda.

115) Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν δυσφοροῦντα, ὅτι ἐπὶ ξένης ἐτελεύτα, ἠπανταχόθεν, ἔφη, νόμοια ἐστὶν ἢ εἰς "Αἶδου κάθοδος.⁴

Adnotatio critica:

(τινὰ addunt Max. Aug.) Stob. Max. Aug. Bas. Pal. 122. 243. Ottob. | δὲ] καὶ Cod. οὖν V | τινὸς αὐτῷ] αὐτῷ τινος V τινος Stob. Max. Aug. Bas. Pal. 122. 243. Ottob. Vat. Ars. αὐτὸς] corr. Meinekius αὐτὸς Cod. Stob. Max. Aug. Bas. Pal. 122. 243. Ottob. Vat. Ars. αὐτὸν V ὁ αὐτὸς Ottob., sed ὁ illic tamquam initialis novae sententiae littera (propter sequens: καταδικάζων) repraesentatur. | καταδικάζων κλαίεις Max. Bas. Pal. 122. 243. Ottob. Vat. Ars. | ἀποθῆναι (i. e. ἀποθεῖναι) Bas. Pal. 122.

113) γενομένῳ Cod. | παίδιον Cod. παίδων V | ὁμοιον V | In Antagorae responso trimetri iambici vestigia mihi adgnosuisse videor; neque dubito, quin Antagoras comici sive potius tragici versum in rem suam converterit. Quodsi in re incerta coniecturam periclitari licet, equidem Euripidis versiculum nostro loco latere pronuntiauerim et internis causis ductus et quia saepissime Euripides vocem σώφρων de casta et pudica femina usurpat cf. Alcest. 615. Androm. 346. 365. 593. 596. 601. Electr. 1097. Bacch. 314. 316. 318. Hippol. 413. 431. 494. Med. 635. 913. Orest. 558. 1132. Troad. 422. Fragm. 547, 5; 549, 1 N. — De loci sententia dubitari nequit cf. Boissonad. ad Anth. Pal. XI 215, 2, Mitscherlich. ad Horat. C. IV 5, 23, Baehrens ad Catull. LXI 214.

114) Lemma in Cod. extat: Ἀναξαγόρα.

115) δυσφοροῦντα καὶ ἀνιῶμενον Vat. | ξένοισ V | τελευτᾶ rectius V Laert. ἔμελλε τελευτᾶν (ut in Diogenis sententia Ant. Max. Bas. Pal. 122 Ars.) Vat. | ἐστὶν om. V | ἢ om. Vat. | κατὰβασις Laert. | Ciceronis verba in priore parte ad n. 61 collectionis nostrae proprius accedunt: 'Praeclare Anaxagoras, qui cum

= Vind. 33, Laert. Diog. II 3, 11, cod. Vat. Gr. 742 f. 64^r; paulo aliter rem narrat Cicero Tuscul. I 43, 104. — Aliis verbis eadem de Diogene tradunt Anton. I 58 p. 64, 7 sq., Maxim. 36 p. 627, 16 sqq., cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 72, Gnom. Basil. 236 p. 175, Gnom. cod. Pal. 122 f. 219^r n. 221, Arsen. p. 209, 14 sqq.; cf. Philodem. περὶ θανάτου IV ed. Mekler (Sitzungsber. d. kais. Akadem. d. Wiss., phil.-hist. Cl. vol. CX 2; 1885) Col. XXVII 13 sq. p. 337: τὸ παντ(αχό)θεν ἴσην εἶναι τὴν (ὀδό)ν τὴν εἰς Ἄιδου(ν) κατ(ὰ Διογ)ένην. — Aristippo dictum tribuit Teles in Stob. Flor. XL 8 vol. II p. 69, 10 sq. (= J. Damasc. Exc. Flor. I 4 p. 155, 31), unde patet non recte eandem sententiam ex editione Frobeniana (p. 177) tamquam Stobaei supplementum (vol. IV p. 143 n. 6 Mein.) ab editoribus esse adsumptam. Ad Biantem apophthegma refert cod. Paris. 1168 f. 148^r ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 421 cf. praeterea Anaximenis verba supra (n. 61) adlata. Respexerunt dictum Arcesilaus ap. Laert. Diog. IV 6, 31 v. 3 sq., Tymnes Anthol. Pal. VII 477, 3 sq., Incert. ibid. X 3, 4; Seneca de remed. fort. III 2.

116) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τινὸς ὅτι «κατεψηφίσαντό σου Ἀθηναῖοι θάνατον» ἔφη· «πάλαι καὶ ἐκείνων καὶ ἐμοῦ ἡ φύσις τοῦτον κατεψηφίσατο.

= Vind. 34. Idem dictum (e Satyro haustum) Anaxagorae tribuit Laert. Diog. II 3, 13 cl. II 6, 35; cf. praeterea Epictet. Dissert. I 25, 22 vol. I p. 130 Schweigh.: ὁ Δημήτριος εἶπε τῷ Νέρωνι· ἀπειλεῖς μοι θάνατον, κοὶ δ' ἡ φύσις. Alia dedimus ad n. 487.

Adnotatio critica:

Lampsaci moreretur, quaerentibus amicis, velletne Clazomenas (fort. haec vox interpolatori debetur) in patriam, si quid accidisset, auferri: „nihil necesse est“, inquit, „undique enim ad inferos tantundem viae est.“ — Diogenes secundum Ant. Max. Ars. dixit: πανταχόθεν (ἢ add. Ant.) ὀδὸς ἡ αὐτὴ εἰς Ἄιδου, secundum Pal. 297 πάντοθι ἢ αὐτὴ ὀδὸς εἰς Ἄιδου, secundum Bas. et Pal. 122 πανταχόθεν ἢ αὐτὴ ὀδὸς εἰς Ἄιδην, — Aristippus haec pronuntiavit: πανταχόθεν ἴση καὶ ὁμοία ἢ εἰς Ἄιδου (Ἄιδην Froben.) ὀδός, Bias: πανταχόθεν ἴση ἔστιν ἢ εἰς Ἄιδου ὀδός. Aperte dicti auctorem Arcesilaus respexit, si vera est tradita lectio: ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατὸν ἴσα κέλευθα, | ὡς δεινὸς ἀνδρῶν (scil. εἶπεν, ἀπεφήνατο) πάντοθεν μετρεῦμενα, — Huebnerus et Cobetus e Luzacii et Porsoni coniectura αἶνος pro δεινὸς receperunt. Tymnes habet: ἔστι γὰρ ἴση | πάντοθεν εἰς Ἀἴδην ἐρχομένοισιν ὀδός, Incertus auctor: πάντοθεν εἰς ὁ φέρων εἰς Ἀἴδην ἄνεμος, ubi Wakefieldi coniectura ἀτραπὸς (pro ἄνεμος) non displicet. Senecae verba sunt: ‘peregre morieris. Undecumque ad inferos una via est.’ — Quae de Anaxagora Ps.-Augustin. Quaest. vet. et novi Testam. c. CXV (Patr. Lat. vol. XXXV) p. 2356 refert: ‘Anaxagoras in pilam coniectus iussu regis contusus expiravit, quod non contigit ulli hominum’, ad Anaxarchum pertinent.

116) πάλαι post κἀκείνων κάμου ponit Laert. | καὶ ἐκείνων καὶ ἐμὲ V | τοῦτον corr. Wachsmuth. τοῦτο Cod., quod servari potest, τούτων V. Pronomen om. Laert.

117) Ἀναξαγόρας ἀπαγγείλαντός τινος, ὅτι τεθνήκασιν αὐτοῦ οἱ παῖδες, ἔφη θνητοὺς γεννῆσαι.

= Vind. 35. Dictum celebratissimum, quod respexisse videntur Euripid. Alcest. 930 sqq. et Fragm. 392 N., Philemo Fragm. 90, 4 Koek. (vol. II 1 p. 505), Ennius (cf. O. Ribbeck. Röm. Tragöd. p. 133) Telamonis Fragm. 1 (V. 204) Mueller., plurimi certatim scriptores laudarunt cf. Plutarch. Consol. ad Apoll. 33 p. 118 D vol. I p. 141, 42 sqq., de cohib. ira 16 p. 463 D vol. I p. 562, 15, de tranquill. animi 16 p. 474 D vol. I p. 575, 31 sq., Galen. de Hippocr. et Plat. VIII 7 vol. V p. 418 Kuehn., Dio Chrysostom. Or. XXXVII vol. II p. 303, 27 Dind. (cl. Epictet. Dissert. III 24, 104 vol. I p. 511 Schweigh.), Simplic. in Epicteti Enchir. XXII p. 202 Schweigh., Procop. Epist. XXXVIII p. 545, 38 Herch.; Cicero Tuscul. III 14, 30 III 24, 58, unde sua hausit Hieronym. Epist. LX (epitaph. Nepotiani) Patr. Lat. vol. XXII p. 592; Valer. Maxim. V 10 Ext. 3, Symmach. Epist. III 6, 3 p. 72, 7 Seeck. Qui omnes unum Anaxagorae filium commemorant; de duobus eandem rem Aelian. V. H. III 2 (= Stob. Flor. CVIII 62) narrat; pluralem numerum habet Laert. Diog. II 3, 13, qui narrationem ex Satyro (cf. Mueller, Fragm. Hist. Gr. vol. III p. 163 n. 14) sumpsit; pluralem numerum etiam Demetrius Phalereus adgnoscat secundum Laertium Diogenem l. c., qui effatum ipsum ab aliis ad Solonem, ab aliis ad Xenophontem relatum esse monet. De hoc cf. Laert. Diog. II 6, 54 cl. n. 415 gnomologii nostri. Idem dictum praeterea Lochagus Laco ap. Plutarch. Apophthegm. Lacon. p. 225 E vol. I p. 277 usurpavit; addatur denique Teles in Stob. Flor. CVIII 83 vol. IV p. 52, 32 Mein.

f. 15^v 118) Ἀριμνηστος, ὁ Πυθαγόρου υἱός, ἐρωτηθεὶς τί μέγιστον ἢ ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν ἔφη· πρὸ καλῶς ἀποθανεῖν.^α

= Vind. 37, Stob. Flor. CXVIII 27, Arsen. p. 110, 21 sq., qui adiungit: ὅθεν ὁ Μουσώνιος ἄρπαζε τὸ καλῶς ἀποθνήσκειν ἔλεγεν, ὥστε ἔξεστι, μὴ κατὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀποθνήσκειν σοι παρῆ, τὸ δὲ καλῶς μηκέτι ἐξῆ^α. Musonii praeceptum servant Stob. Flor. VII 24, Maxim. 4 p. 542, 16 sqq., cod. Ottobon. Gr. 192 f. 229^r.

Adnotatio critica:

117) αὐτῷ V | θνητοῖς V.

118) In Cod. est lemma: Ἀριμνηστου. | ὁ Πυθαγόρου υἱός om. Stob. Ars. | ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ Stob. Ars. | εἶπε Stob. Ars. | In Musonii verbis μετὰ μικρὸν recte exhibent Stob. Ottob. Max.; hic etiam ἔξησ ultimo loco in ed. Combefisiana (et apud Gesnerum p. 168, 39) offert, sed ἐξῆ distincte in codd. Vat. Gr. 741 et 385 legitur.

119) Ἀλκιβιάδης, ὡς αὐτόν τις ἐλοιδόρει φαῦλος ὢν, εἶπεν·
 πούδ' οἰμῶζειν σοι λέγω ὡς οὐδὲ τούτου ἀξίω ὄντι.“

= Vind. 38.

120) Ἀρίστων ὁ φιλόσοφος τοὺς πλουσίους καὶ φειδωλοὺς ὁμοί-
 οὺς ἔφησεν εἶναι τοῖς ἡμιόνοις, οἵτινες χρυσὸν καὶ ἄργυρον φέροντες
 χόρτον ἐσθίουσιν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v. Haec sententia simul cum
 sequentibus procul dubio ex Aristonis Chii (cf. Ritschelii Opusc. I
 p. 558 sq.) opere deperdito, quod inscriptum erat Ὅμοιώματα, est
 deprompta.

121) Ὁ αὐτὸς πολυκέφαλον θηρίον εἶπεν πάντα δῆμον.

Cf. Proclus ad Platon. Alcibiad. I vol. I p. 160, 1 sq. (Creuzer).

122) Ὁ αὐτὸς τοὺς τὰ γραπτὰ λέγοντας ὁμοίους ἔφησεν εἶναι
 τοῖς λεοντοχάμασι [τοῖς ἐπὶ τῶν κεράμων]· ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἕως [μὲν] ἂν
 βρέχη, ρεῖ· [ὅταν δὲ παύσῃται, κέχηεν· οὗτοί τε, ἕως ἂν ἔχωσι
 γραπτὰ λέγειν, εὐρώως φέρονται· ὅταν δὲ ἐπιλείπη, χάσκουσιν.]

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v.

123) Ὁ αὐτὸς παρεκελεύετο τοὺς τῶν ὑγιαίνοντων πόνους ἀνα-
 δέχεσθαι, ἵνα μὴ τοὺς τῶν νοσοῦντων ὑπομένωμεν.

124) Αἰῶπος ὁ λογοποιὸς ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ δεσπότης εἰς
 μυλῶνα ἠρώτα· ἠτί με ἄγεις;“ ὁ δὲ εἶπεν· ἠῖνα χρήσιμος γένη·“ ἠτί
 οὖν“, φησίν, πούχι καὶ τοὺς υἰοὺς σου ὦδε ἄγεις;“

= Vind. 90, cod. Vat. Gr. 742 f. 64^v.

125) Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος διὰ τί τὰ αὐτομάτως ἐκ
 γῆς φυόμενα ταχέϊαν τὴν αὐξῆσιν ἔχει, τὰ δὲ σπειρόμενα καὶ φυτευό-
 μενα βραδέως αὐξεται || εἶπεν· ἠὸτι <ἡ γῆ>τῶν μὲν μήτηρ ἐστί, τῶν δὲ f. 16^v
 μητριά.“

= Vind. 91; cf. Aesopi Vita I c. IX p. 248, 15 sqq.
 [Fabulae Romanenses etc. ed. A. Eberhard. vol. I (1872)]: καὶ
 ὅς (scil. ὁ κηπωρὸς)· τί δήποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν
 λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδείαν

Adnotatio critica:

119) In mg. Cod.: Ἀλκιβιάδου | σοι | ce Cod. V | λέγεις V | ἀξίον ὄντα V.

120) ἔφησεν] ἔφη Vat. | χρυσὸν — ἐσθίουσιν] τίμια βαστάζοντες ἄτιμα ἐσθί-
 οῦσιν Vat.

122) λεοντοχάμασι] λεοντοχάμοισι Vat., qui verba uncis inclusa rectissime
 omittit | βρέχη] βρέχει Vat., sed ei ex η est factum | κέχηεν· οὗτοι] κέχηεν· τού-
 τος Cod. De μὲν-τέ cf. Classen. ad Thucyd. II 70, 1.

124) Αἰῶπος (sed in lemmate Αἰῶπου) Cod. | οὐχι] οὐ V | ὦδε] ἐνθάδε V.

125) φυόμενα ἐκ γῆς V | ἔχει τὴν αὐξῆσιν V | ἡ γῆ etiam in V omissum
 Wachsmuth inter τῶν μὲν et μήτηρ inseruit, nostram rationem Aesopi vita com-
 probat.

ὁμως ποιεῖται τὴν αὐξην· οἷς δ' αὐτομάτῃ (ser. αὐτομάτως cum cod. Laur. Abbat. 69) ἐκ γῆς ἢ ἀνάδοσις, καίτοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιοούμενοις, τούτοις ὀζυτέρα ἢ βλάστησις; — ad quae Aesopius p. 249, 18 sqq. respondet: ἡ γυνὴ ἐπειδὴν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθη, τέκνα ἐκ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἶπερ εὖροι καὶ τὸν ἀνδρα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὲν αὐτὴ ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν, ἃ δ' εὖρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητριά. . . . τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων μήτηρ ἐστίν· ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητριά. Adde Syntip. Fab. n. 32 p. 26 Matthiae (1781).

126) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί τῶν ζῴων ἐστὶ σοφώτατον εἶπεν· «τῶν μὲν χρησίμων μέλιττα, τῶν δὲ ἀχρήστων ἀράχνη.»

= Vind. 92, cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v.

127) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς πότε τοῖς ἀνθρώποις ἔσται κακῶς εἶπεν· «ὅταν πάντες πάντα ποιῶσιν.»

= Vind. 93, Stob. Flor. XLIII 137.

128) Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος πῶς ἂν μεγίστη ταραχὴ γένοιτο ἐν ἀνθρώποις ἔφη· «εἰ οἱ τετελευτηκότες ἀναστάντες ἀπαιτοῖεν τὰ ἴδια.»

= Vind. 94; cf. Aesopii Vita I c. XII p. 255, 18 sqq. (Eberhard): τοῦ δὲ πότου προκόποντος καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων, καὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀπορησάντων, πηνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ἀνάγκη (sed ταραχὴ recte offerunt ed. Aldina 1505 et Frobeniana 1521), Αἴσωπος ὀπισθεν ἐστὼς εἶπεν· ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσῃσι κτήματα.

129) Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὴν Τύχην καθημένην ἔγραψεν εἶπεν· «ὅτι οὐχ ἔστηκεν.»

Adnotatio critica:

126) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος] ἐρωτηθεὶς Vat. ἐρωτώμενος V | ἐστὶ] om. Vat. | εἶπεν· τῶν μὲν χρησίμων] τῶν χρησίμων ἔφη Vat. | ἀχρήστων] ἀχρησίμων Vat. | μέλιτταν — ἀράχην V.

127) πότε] πότερον V | ἔσται κακῶς] ἐστὶ κακὸν V, sed nostram lectionem confirmat Stob.: Αἴσωπος τότε ἔλεγεν κακῶς ἔσσεσθαι πάντων etc. | ὅταν] Stob. ὅτε Cod. V | ποιῶσιν] ποιοῦσι V ἐπιτηδεύσιν Stob.

128) γένοιτο] γεγένηται Cod. γενήσεται V, qui ἐν ἀνθρώποις post ταραχὴν ponit [τετελευτηκότες] corr. Wachsmuthi τελευτηκότες Cod. V.

129) Lemma in Cod. est: Ἀπελλοῦ | Ὁ Ἀπελλῆς Max. | τὴν ante Τύχην om. Cod. | ὅτι οὐχ ἔστηκεν] οὐχ ἔστηκε γὰρ Stob. (qui εἶπε in fine ponit) Max. Ars. οὐκ ἔστι (i. e. ἔστη) γὰρ Bas. Pal. 122, ubi adiungitur: ἀλλ' ἀνθρωπος ὦν μέμνησο τῆς κοινῆς Τύχης, qui Hippothoontis Tragici est versus Fr. 1 p. 643 ap. Nauckium, cuius testimoniis adde Max. 67 p. 684, 8, Apostol. III 8, Arsen. p. 62, 15. Ipsum versum in Bas. Pal. ex archetypo, in quo Hippothoontis verba lemme

= Stob. Flor. CV 60, Maxim. 67 p. 684, 19 sqq., Gnostic. Basil. 33 p. 148, Gnom. cod. Pal. 122 f. 152^r n. 52, cod. Pal. Gr. 243 f. 244^v, Arsen. p. 125, 8 sq. Aliter eandem sententiam refert Flor. Mon. 252: *Κόλων ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὴν Τύχην καθημένην γράφουσιν εἶπεν· ἵστί οὐκ ἔστηκεα*, quae verba Flor. Pal.-Vat. 117 et cod. Ottonob. Gr. 192 f. 236^v Isocrati adsignant.

130) Ἀνάχαρσις ἐρωτηθεὶς πότεροι πλείους εἰσὶν, οἱ ζῶντες ἢ οἱ νεκροί, ἔφη· ἵστους οὖν πλείοντα ποῦ τίθησ;»

= Vind. 60, Laert. Diog. I 8, 104, Arsen. p. 106, 1 sqq.; cf. Gnostic. Basil. 253 p. 177 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 157^r n. 64: ὁ αὐτὸς (scil. Δίωv) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πότερον οἱ ζῶντες πλείους εἰσὶν ἢ τεθνηκότες (οἱ τεθνεϊκότες Pal.), τοῦτο μὲν, ἔφη, εὐχερέτερον ἐστὶν εὐρεῖν, διαπορεῖν (sic) δέ, τοὺς πλείοντα ἐν ποτέροις θείηv. Aliter ad eandem interrogationem Alexandro Magno Gymnosophista Indus respondet cf. Plutarch. Vit. Alex. LXIV 2 p. 701 A vol. II p. 836, 18 sq., Clem. Alexandr. Strom. VI p. 758, 34 Pott., Ps.-Callisthen. III 6 p. 100 Mueller., Boisson. Anecd. Gr. vol. I. p. 145, 6, Arsen. p. 100, 14.

131) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν τε καὶ φαῦλον ἔφη· ἵγλώσσα».

Adnotatio critica:

destituta Apellis sententiam exciperent, esse deprompta dilucide Maximi codex Vat. Gr. 739 f. 226^r demonstrat, qui quidem eidem versiculo apophthegma nostrum praemittat et in Apellis dicto variantem lectionem οὐκ ἔστη γὰρ offerat.

130) Lemma in Cod. est: Ἀναχάρσιδος | ὀπότεροι V | ἔφη ante ποῦ ponit Ars. | τοὺς οὖν πλείοντα] τοὺς ἐμπλείοντα V τοὺς οὖν πλείονα Ars.; πλείονα argutius quam verius apud Laertium Js. Casaubonus coniecerat cf. [Plato] Axioch. 11 p. 368 B (= Stob. Flor. XCVIII 75 vol. III p. 238, 26 sqq.): ἀλλὰ τὸν πλουτικὸν καταλεξώμεθα περαιούμενον διὰ τοσῶνδε κινδύνων; καὶ μήτε, ὡς ἀπεφύνατο Βίαι, ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ὄντα μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν. Ipse Anacharsis ap. Laert. Diog. I 8, 103 (= Arsen. p. 105, 12 sqq.) μαθὼν τέτταρα δακτύλους εἶναι τὸ πάχος τῆς νεῦς τοσοῦτον ἔφη τοῦ θανάτου τοὺς πλείοντα ἀπέχειν, quem locum ad Gnomol. Vindob. 111 (= Flor. Pal.-Vat. 300) Wachsmuthius laudare debbat cf. praeterea Schol. ad Homer. Il. 15, 628 vol. II p. 85, 23 sqq., vol. IV p. 100, 26 sqq., Eustath. ibid. p. 1041, 10 sq., Mayor ad Juvenal. XII 58 | τιθεὶς Cod. τιθεὶς V.

131) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Bas. Pal. | ἐν ἀνθρώποις om. Bas. Pal. Boiss. Ottonob. f. 208 | ἀγαθὸν τε, καὶ φαῦλον] ἀγαθὸν ἢ κακὸν Ottonob. f. 208 ἢ κακὸν ἢ ἀγαθὸν Boiss. | τε om. Mon. Leid. Bas. Pal. | φαῦλον] κακὸν Bas. Pal., ubi εἶπεν pro ἔφη habes | τί — φαῦλον] τί τῶν ἐν βίῳ ἀγαθὸν ὑπάρχει ἢ (ὑπάρχειν sine ἢ Ottonob.) κακὸν Ottonob. f. 209 Pal.-Vat. | ἡ γλώσσα (γλώττα) Mon. Leid. Boiss. Bas. Ottonob. f. 208, Pal.-Vat. | γλώσσα ἔφη Ars.; ἔφη post γλώσσα etiam Boiss. ponit | ἔφη· γλώσσα (sive potius: εἶπεν· ἡ γλώττα) om. Pal.

= Vind. 62, Laert. Diog. I 8, 105, Flor. Mon. 162, Leid. 152, Arsen. p. 106, 7 sq., cod. Vat. Gr. 742 f. 68^r. — Gnom. Basil. 273 p. 179 (Θαλῆς ὁ Μιλήσιος), Gnom. cod. Pal. 122 f. 229^r n. 245 (Θαλῆς ὁ Μιλήσιος), cod. Ottobon. Gr. 192 f. 208^r (Θεόφρατος ὁ Μιλήσιος [sic]) et 209^r (Θεόφρατος), Flor. Pal.-Vat. 109 (Θεόφρατος), Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 470, 14 sq. (Τις), ubi editor in codice quodam Regio Antagorae sententiam tribui monet.; Maxim. 47 p. 647, 41 sq. et Mel. Aug. XXV 22 (οὗτος cum lemmate Αἴσωπος) cf. praeterea quae de Solone Libanius Epist. (Lat.) II n. 7 p. 756^a (Wolf.) refert. Huc narratio de Biante pertinet, quem optimam et pessimam victimae carnem exemptam Amasis sibi mittere iussit (Plutarch. de aud. 2 p. 38 C vol. I p. 47, 4 sqq., Sept. sap. conv. 2 p. 146 E vol. I p. 174, 33 sqq.), in qua historiola Bianti Pittacum ipse Plutarchus de garrul. 8 p. 506 C vol. I p. 612, 37 sqq. et apud Proclum ad Hesiod. Opp. 717 (Plutarch. Fragm. ed. Duebner p. 30, 3 sqq.) substituit. Alterutram traditionem Eustath. ad Odys. 3, 332 p. 1470, 50 sqq. et Scholiastes Homericus ad l. c. vol. I p. 153, 7 sqq. Dind. respexerunt; ad Aesopum rem transtulit auctor vitae I c. XIII p. 260 sq. ap. Eberhard. (cf. Tzetz. ad Hesiod. Opp. l. c. p. 390 Gaisf.), unde errasse Wachsmuthium adparet, cum lemma Αἴσωπος nostro apophthegmati apud Maximum et in Melissa Augustana adnexum ad sequentem sententiam: πλεονεξίη τὰ (τὸ recte cod. Vat. Gr. 385) πάντα λέγειν (λαλεῖν cod. Vat. 385) καὶ μηθὲν (μηδὲν codd. Vat. 741 et 385) ἐθέλειν ἀκούειν trahendum esse putaret. Adde quod neque ipsa sententia Aesopo convenit et lemma Δημοκρίτου gnomae alteri adpositum Stobaei auctoritate (Flor. XXXVI 24) confirmatur. Accedit denique, quod in codd. Vat. Gr. 741 et 385 sententia Democritea simul cum Apolloniana (= Stob. Flor. XXXVI 28) ante dictum: γλῶσσαν μίαν etc. (= Gnom. Byzant. ed. Wachsmuth n. 140) est conlocata, Glyconis vero apophthegma: οὗτος τοὺς ῥήτορας etc. (= n. 167 infra) Aesopi sententiam excipit, quae quidem in codd. supra memoratis hoc modo est concepta: οὗτος ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν τε καὶ φαῦλον τὴν γλῶσσαν ἔφη εἶναι.

132) Ὁ αὐτὸς κρείττον ἔφη εἶναι ἓνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἄξιους.

Annotatio critica:

132) κρείττον ἔφη εἶναι | κρείττον εἶναι ἔφη V Mon. Leid. ἔλεγε κρείττον εἶναι Paris. κρείττον ἔλεγεν Laert. ἔλεγε κρείττον Vat. Ars. | πολλοῦ] πολλῶν V Vat. | οὐδενὸς Vat.

= Vind. 63, Laert. Diog. I 8, 105, Flor. Mon. 163 Leid. 155, Arsen. p. 106, 9 sq.; cod. Paris. 2720 f. 15^r (et 1773 f. 230^v) n. 3 ap. Studemund. (cf. ad n. 17) p. 5; cod. Vat. Gr. 633 f. 119^v (ὁ αὐτὸς = Καλλίας ὁ φιλόσοφος cf. n. 137).

133) Ὁ αὐτὸς ὑπὸ μεираκίου παρὰ πότον ὑβριθεὶς ἔφη· ἡμεράκιον· ἐὰν νέος ὦν τὸν οἶνον μὴ φέρῃς, γέρων γενόμενος τὸ ὕδωρ οἴσει.⁴

= Vind. 65, Laert. Diog. I 8, 105, Arsen. p. 106, 13 sqq.

134) Ὁ αὐτὸς ἔφασκε μὴ ἐκ τῶν λόγων τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐκ || f. 16^v τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους κρατεῖν· οὐ γὰρ ἔνεκεν τῶν λόγων τὰ πράγματα συντελεῖσθαι, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους.

= Vind. 66. Socratis gnomae subiungit Maxim. 15 p. 580, 3 sqq., Socrati diserte Apostol. XIII 51^w adsignat, ad Isocratē Maximi cod. Vat. Gr. 847 f. 242^v refert, Mysoni Laert. Diog. I 9, 108 tribuit eidemque priorem partem vindicat J. Damasc. Exc. Flor. I 7, 30 p. 160 (Stob. Anthol. vol. II p. 190, 13 sq.); cf. praeterea Simplic. in Epicteti Enchir. c. LXXIII vol. IV p. 506 Schweigh.

135) Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν· ἢ ὅταν ἐπαινώσι με πολλοί, τότε νομιζῶ μηδενὸς ἀξίος εἶναι· ὅταν δὲ ὀλίγοι, σπουδαῖος ἄνθρωπος.⁴

Anacharsidi tribuunt Vind. 67 et cod. Vat. Gr. 151 f. 245^v n. 25, Antageni Anton. I 51 p. 57, 41 sq. et Maxim. 43 p. 639, 12 sqq., sed hic cod. Vat. Gr. 741 Cypseli sententia praegressa nullum dicto ὅταν ἐπαινώσι με etc. lemma adnectit, cum codex Vat. Gr. 385 diserte τοῦ αὐτοῦ adpronat et ὁ αὐτὸς (pro οὗτος) εἶπεν etc. offerat; in Ribitti editione et in Maximi cod. Vat. Gr. 739 f. 175^r ad Antagoram apophthegma refertur, cui praeterea Gnom. Basil. 26 p. 147 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 142^v n. 33 vindicant; denique cod. Vat. Gr. 633 f. 119^v Diogenem dicti auctorem facit. De sententia cf. n. 9 supra.

Adnotatio critica:

133) νέος om. V | μὴ φέρεις V οὐ φέρῃς Laert. | τὸ ὕδωρ] ὕδωρ Laert. Ars.

134) Ὁ αὐτὸς — μὴ] οὐκ Max. Apost. | κρατεῖν] δεῖ κρατεῖν Max. (δεῖ κρίνειν Maximi cod. Vat. Gr. 739 f. 88^v) Apost., sed cf. quae notavimus ad n. 103. Ζητεῖν Laert. (δεῖν) κρίνειν Damasc., cuius haec sunt verba: Μύρων ὁ Χηνεὺς ἔφη δεῖν οὐκ ἐκ τῶν λόγων τὰ(ς πράξεις) κρίνειν, ἀλλ' ἐκ τῶν πράξεων τοὺς λόγους | ἔνεκα Laert. Max., sed cod. Vat. Gr. 741 ἔνεκεν | συντελεῖσθαι] συντελεῖσθαι πέφυκεν V συντελεῖται Max. Apost. | τοὺς λόγους] οἱ λόγοι Max. Apost.

135) Lemma in Cod. est: Ἀναχάρσιδος | ἔλεγεν] εἶπεν Ant. Max. Bas. Pal. | σπουδαῖος ἄνθρωπος] Ant. σπουδαῖον ἄνθρωπον Cod. V Vat. 151. Max. Bas. Pal. |

136) Ὁ αὐτὸς ἐπῆνει τὸν γλώσσης καὶ κοιτίας καὶ αἰδοίων κρατοῦντα καὶ μάλιστα γλώσσης· ὅπερ δὴ καὶ ἐν τῷ ὑπνοῦν ἐδείκνυεν· ἐστιαθεὶς γάρ ποτε παρὰ Κόλωνι καὶ καθεύδων ὤφθη τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ στόματος, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα, ταύτη δηλῶν, ὡς πολλῶ μείζον ἐστι γλώσσης κρατεῖν ἢ τῶν ὑπὸ γαστέρα.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 64^r. Verba ὁ αὐτὸς --- καὶ μάλιστα γλώσσης habet Vind. 68; cf. praeterea Laert. Diog. I 8, 104 ἐπιγράφεται δὲ αὐτοῦ ταῖς εἰκόσι· «γλώσσης, γαστρός, αἰδοίων κρατεῖν», Liban. Epist. 59 p. 30 Wolf. (1738): τῇ τε ἄλλῃ καὶ δὴ καὶ γλώττης, ὡςπερ ἐκέλευεν Ἀνάχαρις, ἐκράτει. De altera parte cf. Plutarch. de garrul. 7 p. 505 A vol. I p. 611, 3 sqq. (= Maxim. 20 p. 596, 41 sqq.); Clemens Alexandr. Strom. V 8 p. 672, 10 sqq. Pott. (e Pherecyde Syrio), quocum congruit Arsen. p. 106, 17 sqq.; Theodoret. Cur. affect. XII p. 469, 3 sqq. Gaisf. (= Cramerii Anecd. Oxon. vol. IV p. 253, 3 sqq.).

137) Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς τί ἐστι φίλος ἔφη· «μία ψυχὴ ἐν δυὶ σώμασιν οἰκοῦσα.»

= Vind. 72, Laert. Diog. V 1, 20, cod. Vat. Gr. 742 f. 64^r, Arsen. p. 121, 6 sq.; J. Damasc. Exc. Flor. I 10, 10 p. 168, 7 sq. [Stob. Anthol. vol. II p. 256, 16 sq. (Διογένης)], Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 469, 9 sq. (ὁ αὐτὸς i. e.

Adnotatio critica:

In Vat. 633 sententia hoc modo est concepta: Διογένης τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν συνεχῶς ἔλεγε(ν)· ὅταν οἱ πολλοὶ σε ἐπαινῶσι, τότε νόμιζε ἑαυτὸν μηδενὸς ἄξιον εἶναι, ὅταν δὲ μηδεὶς, ἀλλὰ ψέγωσι (cod. ψέγουσι), τότε πολλοῦ.

136) Ο αὐτὸς] αὐτὸς φιλόσοφος V | ἐπόνει V | καὶ αἰδοίων] καὶ τὸν (sic) ὑπογαστέρα Vat. αἰδοί V | καὶ μάλιστα — ἐδείκνυεν] τοῦτο δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ὑπνῷ ἐδίδαξε Vat. | Σόλωνι] Σολόμνι Cod. et fort. Vat. a m. pr.; cuius confusionis gemellum exemplum promere possum e Max. 33 p. 622, 37, ubi sententia: τρόπου καλοκάγαθίαν ὄρκου δεῖ πιστοτέραν ἔχειν ad Eusebium, cuius gnomam etiam apud Anton. II 63 p. 129, 20 excipit, relata in cod. Vat. 741 f. 105^v Solomonti, in cod. Vat. 385 f. 77^r rectissime Soloni vindicetur cf. Laert. Diog. I 2, 60, Stob. Flor. III 79 β (vol. I p. 87, 12 Mein.), XXXVII 31, Arsen. p. 434, 28 | καὶ ante καθεύδων equidem tollerem, nisi Plutarchi (et Maximi) locus obstaret: ὅθεν Ἀνάχαρις ἐστιαθεὶς παρὰ Σόλωνι καὶ κοιμώμενος ὤφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορίοις, τὴν δὲ δεξιὰν τῷ στόματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεστέρου γάρ ᾤετο χαλινοῦ δεῖσθαι τὴν γλώτταν, ὀρθῶς οἰόμενος. Ubi verba ὀρθῶς οἰόμενος a Maximo ommissa tantummodo transitum ad sequentia praeparant.

137) τί ἐστι φίλος] τί ἐστι γνήσιος φίλος Pal.-Vat. τί ἐστὶν γνήσιος Ottob. | ἔφη] om. Damasc. εἶπε Vat. 633 | μία ψυχὴ] ψυχὴ μία Pal.-Vat. Ottob. | ἐν om. Laert. | δυὶ] δύο Laert. Ottob. Ars. | οἰκοῦσα] om. V Boiss. Pal.-Vat. Ottob. ἐνοικοῦσα Laert. κειμένη Damasc.

Διογένης), cod. Vat. Gr. 633 f. 119^v (Καλλίας ὁ φιλόσοφος). Flor. Pal.-Vat. 34 (Βίας), cod. Ottobon. Gr. 192 f. 232^r (Βίας); cf. Porphyrio ad Horat. C. I 3, 8 ('et serves animae dimidium meae'): 'suaviter hoc dictum secundum illam amicitiae definitionem, qua philosophi utuntur: μία ψυχὴ ἐν δυοῖν (δυσὶν Cod. M ap. Meyerum) κύμασι κειμένη', — ad C II 17, 5 ('a, te meae si partem animae rapit'): 'sensus conceptus est ex illa amicitiae definitione, quae dicit amicitiam animam unam esse in duobus corporibus.' Locutionem μία ψυχὴ de amicis usurpatam tamquam proverbialem Aristoteles ter (Eth. Nicom. IX 8 p. 1168^b 7, Magn. Mor. II 11 p. 1211^a 31 sqq., Eth. Eudem. IX 6 p. 1240^b 3) adponit. — Mire Aeneas Sylvius Euryalo p. 695: 'iam non erant spiritus duo, sed quemadmodum putat Aristophanes unius animae duo corpora facta erant' cf. tamen Boissonad. ad Nicephor. Chumn. Epist. 129 (Anecd. Nov.) p. 151.

138) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί τάχιστα γηράσκει εἶπε· ἡχάρικα.

= Vind. 73, Laert. Diog. V 1, 18, Arsen. p. 120, 16. Simonidi (fortasse propter n. 513 conlectionis nostrae) Caecil. Balbus Paris. n. 33 p. 40 Woelfflin. (= Lib. Cusan. ed. Klein p. 106 ap. M. Hauptium Opusc. vol. III p. 546) tribuit. Post Socratis apophthegma, quod in Maximi codd. Vat. Gr. 741 f. 31^r et 385 f. 23^v Serm. 8 Moschioni adsignatur, simillimam sententiam Antonius I 29 p. 36, 48 offert, quae tamquam locus communis in Flor. Pal. 76 Mon. 50 Leid. 50 comparet. Aliud simile dictum (cf. nota crit. ad n. 212) ut sententiam communem Flor. Pal.-Vat. 100, Par. (i. e. cod. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) n. 36, Bar. 62, Ottobon. 63 exhibent, post Lysandri gnomam Maxim. 8 p. 557, 35 sq. cf. praeterea n. 212 infra.

139) Ὁ αὐτὸς ἐπεκούρησέ ποτέ τινα αἰτήσαντι αὐτόν, καὶ τις πρὸς αὐτόν εἶπεν, ὡς πονηρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἡἀλλ' οὐ τῷ ἀνθρώπῳ ἔδωκα, φησὶν, ἡἀλλὰ τῷ ἀνθρωπίνῳ.

= Cod. Vat. Gr. 151 f. 244^v n. 17. Idem dictum similibus verbis praegressis sub Aristotelis nomine Laert. Diog. V 1, 21; Stob. Flor. XXXVII 32 (= cod. Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 20)

Adnotatio critica:

138) γηράσκειν V | γηράσκει ταχὺ Laert. Ars. | χάρικ, ἔφη Laert. Ars. | Libri Cusani dictis nonnisi Caecilii Balbi reliquiis contineri in oculos incurrit cf. ad n. 150, 326, 370.

139) Ὁ αὐτὸς — αἰτήσαντι] ἐπεκούρησέν ποτέ τινα Ἀριστοτέλης ἐπαιτήσαντι Vat. | καὶ τις] corr. καὶ ὡς (ἐπειδὴ) τις, nisi forte reponendum: Ὁ αὐτὸς ἐπεὶ ἐπεκούρησέ κτλ. | ἔδοκα Cod.

laudant; paulo aliter eandem rem Laert. Diog. V 1, 17 (ubi cf. Is. Casaubon.) et Arsen. p. 120, 5 sqq. narrant; cf. praeterea quae de anonymo Maxim. 7 p. 555, 15 sqq. refert.

140) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον, μηδὲν δὲ ἐπιστάμενον, νεανίσκεα, ἔφη, ποῖος μὲν δοκεῖς σεαυτῷ εἶναι, ἐγὼ γενοί-
f. 17^r μὴν· οἷος δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχεις, || τοιοῦτοί μου οἱ ἐχθροὶ γένοιτο.α

= Vind. 75, Anton. II 74 p. 141, 15 sq., Maxim. 34 p. 624, 20 sqq., Mel. Aug. XLV 7, Gnostic. Basil. 49 p. 151, Gnom. cod. Pal. 122 f. 141^v n. 31, Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 467, 14 sqq., cod. Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 28, Ottobon. Gr. 418 f. 179^v, Paris. 2720 f. 15^v (et 1773 f. 230^v) n. 3 ap. Studemund. (cf. ad n. 17) p. 4, Arsen. p. 122, 13 sqq.; Joann. Climac. Scal. Parad. XXVII Schol. 41 (Patr. Gr. vol. LXXXVIII) p. 1128 C.

141) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί τοῖς καλοῖς ἥδιστα διαλέγεται ἔφη· πτυφλοῦ τὸ ἐρώτημαα.

Cf. Laert. Diog. V 1, 20 πρὸς τὸν πυθόμενον· ἠδιὰ τί τοῖς καλοῖς πολὺν χρόνον ὀμιλοῦμενα; πτυφλοῦα, ἔφη, ἠτὸ ἐρώτημαα cl. Stob. Flor. LXV 14 (= Arsen. p. 122, 4 sq.).

142) Ὁ αὐτὸς τὰς εὐειδεῖς ἐταιρίδας ἔλεγε θανάσιμον μελίκρατον εἶναι.

= Vind. 76, cod. Vat. Gr. 742 f. 64^v, cod. Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 16; Mel. Aug. LVI 16 (ὁ αὐτὸς post Pythagorae sententiam); cf. Diogenis apophth. ap. Laert. Diog. VI, 1, 61.

143) Ὁ αὐτὸς ἔφησεν ὅμοιον εἶναι τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον κικῶν· ἐκατέρωθεν γὰρ αὐτοῦ τὰ ἄκρα πικρὰ τυγχάνουσιν.

= Cod. Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 17; Georgid. p. 81, 7 sq.

Adnotatio critica:

140) ὁ om. Boiss. | κατωφρυωμένον Cod. Boiss. | δὲ om. V Bas. Pal. 122 Ottob. | ἔφη] φησί Climac. | μηδὲν δὲ ἐπιστάμενον om. Boiss. et Max.; sed habent huius eodd. Vat. Gr. 741 et 385 | ἔφη· νεανίσκε Boiss. Pal. 297 Ottob. | μὲν] om. Pal. 297 μὲν δὲ V μοι Ant. | δοκεῖς σεαυτῷ] δοκεῖς cū σεαυτῷ V δοκεῖς αὐτὸς Ant. Max. Aug. Bas. Pal. 122 Paris. Ars. δοκεῖς σεαυτὸν (cē αὐτὸν Pal.) Boiss. Pal. 297 Climac. δοκεῖς Ottob. | τῇ om. Climac. | μου] μοι Ant. Maximi cod. Vat. Gr. 385, Aug. Bas. Pal. 122 Boiss. Pal. 297 Ottob. Paris. Climac. | γένοιτο Paris. 1773.

141) In mg. Cod.: Ἐριστοτέλους.

142) τὰς εὐειδεῖς ἐταιρίδας ἰδὼν ἔφη Pal. ἰδὼν εὐειδεῖς ἐταιρίδας ἔφη Aug. | θανάσιμον ἔλεγε Vat. | θανάσιμα μελίκρατα V; singularem numerum Laert. agnoscit: τὰς εὐπρεπεῖς ἐταίρας ἔλεγε θανάσιμω μελικράτῳ παραπλησίας εἶναι.

143) ἔφησεν] ἔφη Pal., qui pergit: ὁμοῖός ἐστιν ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος κτλ. Pal. | ὁ αὐτὸς — κικῶν] κικῶν ἔοικεν (adde: ὁμοῖος) εἶναι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος Georg. | τυγχάνει Pal. Georg.

144) Ἄριστοτέλης θεακάμενος μεϊράκιον ὠραϊζόμενον ποῦκ αἰ-
 χύνηα, ἔφη, ἵτι τῆς φύσεως ἄνδρα σε ποιησάσης ἑαυτὸν τεθήλυκαα;

= Vind. 78; Anton. I 60 p. 65, 22 sq., Mel. Aug. XLVIII
 10; Flor. Mon. 165 Leid. 155. Idem apophthegma aliis verbis
 conceptum a Laert. Diog. VI 1, 65, simile ab Athenaeo XIII p. 565 C
 Diogeni tribuitur. De ipsa sententia cf. praeterea Epictet. Dissert.
 III 1, 27 sqq.

145) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότερόν ἐστιν ἀνδριάντος εἶπεν·
 ἡἄνθρωπος ἀναίσιθτοςα.

= Vind. 79, cod. Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 24; Flor. Mon. 166
 Leid. 156. 'Sapiens' (σοφὸς) dicti auctor esse perhibetur in Flor.
 Pal.-Vat. 233, Bar. 213, Ottobon. 214, Georgid. p. 82, 2 sq. —
 Idem apophthegma infra (n. 516) Stilponi adsignatur.

146) Ἄριστοτέλης εἶπε τοὺς ἀπαιδέτους μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν
 θηρίων διαφέρειν.

Adnotatio critica:

144) ἰδὼν Aug. | καλλωπιζόμενον Mon. Leid. (nou Ant.), καλλωπιζόμενον
 καὶ ὠραϊζόμενον Aug. | ἔφη, οὐκ αἰχύνη Ant. | σεαυτὸν Mon., sed ἑαυτὸν offert
 cod. Pal. Gr. 23 et fortasse Leid. | cū ante τεθήλυκας (τεθήλης Leid.) addit V.

145) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος Georg. | τί ἰσχυρότερόν ἐστιν | τί ἰσχυρότερον
 Pal. Georg. τί ἐστιν ἰσχυρότατον Leid. Mon., ubi ψυχρότατον Meinekius corrige-
 bat, ut in Stob. Flor. IV 89 (cf. ad n. 516) ψυχρότερον pro ἰσχυρότερον, id quod
 propter Wachsmuthium moneo. Ceterum lectionem traditam etiam a Wachsmuthio
 inrugnatam vindicat cod. Vat. 633 f. 121^v: ὁ αὐτὸς (i. e. Διογένης) ἐρωτηθεὶς
 πότερον βαρύτερον, μόλυβδος ἢ χρυσός, εἶπεν· ἀπαιδευσία (cod. ἀπεδευσία) cf.
 praeterea v. 188 in septem sapientum apophthegmatis a Woelfflino nuperrime editis
 (Sitzungsberichte d. Bayr. Akadem. d. Wissensch. 1886 p. 287—298; libellum mihi
 non visum e Studemundi recensione in Wochenschrift f. klass. Philol. 1886 Nr. 50
 cognovi, unde (p. 1589) etiam ipsum versum promo): βαρύτατόν ἐστιν ἄχθος ἢ
 ἀπαιδευσία cl. J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 75 p. 199 (Stob. Anthol. vol. II p. 214.
 20 sq.): ὁ αὐτὸς (scil. Διογένης) ἐρωτηθεὶς τί ἢ γῆ βατάζει βαρύτατον ἔφη·
 ἡἄνθρωπον ἀπαιδέυτονα, ubi βαρύτατον e Nauckii coniectura pro βαρύτερον est
 receptum, quod¹ offerunt Maxim. 17 p. 585, 22 sq., cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v, Arsen.
 p. 208, 12 sq.; Anton. I 50 p. 57, 3 (qui Demadi sententiam tribuere videtur); Mel.
 Aug. XXXVIII 22 (ubi ad Demonactem apophthegma refertur), cod. Pal. Gr. 328
 f. 161^r (in quo Socratis dictum praemittitur). Aliter Gnostic. Basil. 225 p. 173 et
 Gnom. cod. Pal. 122 f. 205^r n. 187. — Ἄνδριάς ἰσχυρὸς nostro loco idem signi-
 ficat atque ἀνδριάς στερεὸς (Herodot. I 183) cf. Aeschyl. Pers. 310, neque alio
 sensu Bupalum ἀνδριάντα λίθινον Hippouax vocavit Fragm. 10 B. | εἶπεν] ἔφη
 V. Georg. <Bar.> Ottob.

146) εἶπε] ἔφη Stob. Damasc. Ant., qui praemittit: τοὺς ἀπαιδέτους, ut
 Ars.; hic vero ἔλεγε offert. De Mel. Aug. non constat; Max. verbum omittit, sed
 codd. Vat. Gr. 741 et 385 ἔφη idque ante διαφέρειν positum offerunt | διαφέρειν
 τῶν θηρίων Vat.

Aristoteli Vind. 80 et cod. Vat. Gr. 742 f. 64^v adsignant, Cleanthi tribuunt Stob. Flor. IV 90, J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 64 p. 198 (Stob. Anthol. vol. II p. 212, 22 sq.), Anton. I 50 p. 56, 31, Maxim. 17 p. 585, 31 sq., Mel. Aug. XXXVIII 23, Arsen. p. 327, 11 sq.

147) Βίας ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί ἂν εἴη [πρᾶγμα] ἄφοβον εἶπεν· ἡ<ὀρθή> συνείδησις.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v; Flor. Pal. 29, Mon. 25 et 170, Leid. 28; Flor. Pal.-Vat. 31, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 232^r; Stob. Flor. XXIV 11, Anton. I 65 p. 68, 12, Maxim. 24 p. 606, 21 sq., Gnomie. Basil. n. 103 p. 158, Gnom. cod. Pal. 122 f. 164^v n. 81, Arsen. p. 149, 5 sq.; Auson. Sept. Sap. I 1 p. 246 (Schenkl); cf. Socratis dictum in Stob. Flor. XXIV 13 (Anton. II 76 p. 143, 16, Maxim. 21 p. 600, 9 sq.), Diogenis ibid. XXIV 14 nostraeque collectionis apophthegma n. 450.

148) Ὁ αὐτὸς συμπλέων ποτὲ πονηροῖς καὶ διὰ τὸ χειμάζεσθαι τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένων αὐτῶν ἡμηδαμῶσι, εἶπεν, ἢ ἄνδρες, ἀλλὰ f. 17^v πειραθῶμεν αὐτοὺς λαθεῖν, μὴ αἰσθωνταὶ ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας. ||

= Laert. Diog. I 5, 86, Maxim. 14 p. 578, 12 sqq., Flor. Mon. 169, Arsen. p. 148, 5 sqq.

149) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἀνθρώπου ἀσεβοῦς τί ἐστὶν εὐέβεια ἡσίγῃ, ἔφη· τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς σιγῆς πυθομένου ἡσιώπῃ, ἔφη, ἢ ὅτι περὶ τῶν οὐδὲν σοὶ προσηκόντων πυνθάνῃ.

= Laert. Diog. I 5, 86.

Adnotatio critica:

147) In mg. ὡραῖον Cod., cuius lemma est: Βία τοῦ Πριηνέως | Βία] αἴας cod. Pal. Gr. 23 (i. e. Flor. Mon.) n. 25 | ὁ σοφὸς om. Pal. Mon. 25 (altero loco legitur ὁ αὐτὸς ut in Bas. Pal. Ars.) Leid.; Pal.-Vat. Ottob.; Stob. Ant. Max. | ὑπὸ τινος om. Vat. Pal. Mon. 25 et 170, Leid.; Pal.-Vat.; Stob. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. | πρᾶγμα ἄφοβον] ἄφοβον recte Vat. Ottob. ἄφοβον ἐν τῷ βίῳ Pal. Mon. 25 Leid. Pal.-Vat. ἄριστον ἐν τῷ βίῳ Mon. 170 (cf. Auson.: 'Quaenam summa boni est? mens quae sibi conscia recti' cl. Isoer. III 59 p. 39 B.), τῶν (τὸν Pal.) κατὰ τὸν (om. Stob. Ars.) βίον ἄφοβον Stob. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. | εἶπεν· ὀρθή] ὀρθή, ἔφη Vat. ἔφη (εἶπεν Ottob.). καθαρά καὶ ἄμωμος Pal.-Vat. Ottob. εἶπε Cod., Pal. Mon. 25 et 170. Leid. De Meinekii coniectura εἶπεν· ἡ ἀγαθὴ συνείδησις cf. n. 450 infra.

148) ποτὲ συμπλέων Mon. | πονηροῖς] ἀσεβέσι Laert. Max. Mon. Ars. | καὶ — αὐτῶν] χειμαζομένης τῆς νεῶς κάκεινων τοὺς (om. Max. Ars.) θεοὺς ἐπικαλουμένων Laert. Max. Mon. Ars. | ἡμηδαμῶσι — λαθεῖν] σιγᾶτε, ἔφη Laert. Max. Mon. Ars. | ἡμᾶς Max.

149) ἀνθρώπου ἀσεβοῦς] ἀσεβοῦς ἀνθρώπου Laert. | τί] τί ποτε Laert. | σίγῃ, ἔφη] ἐσίγῃ, tum σιωπῶ pro σιωπᾷ rectius Laert.

150) Ὁ αὐτὸς χαλεπώτερον εἶπεν εἶναι φίλους διαφορομένους διαιτῆσαι ἢπερ ἐχθρούς· τῶν μὲν γὰρ φίλων τὸν ἠττώμενον ἐχθρὸν γίνεσθαι, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὸν νικήσαντα φίλον.

Aliis verbis eadem narrat Laert. Diog. I 5, 87, proprius ad nostrum contextum accedit Caecil. Balbus Paris. n. 23 p. 39 Woelfflin. (= Lib. Cusan. ed. Klein. p. 104 in M. Hauptii Opusc. vol. III p. 546): 'Bias Prieneus dixit, molestius esse inter duos amicos, quam duos inimicos iudicare.' — Biantis sapientiam ἠδυσὲν φίλων ἀπειπαμένου δίαιταν^α praedicat Timon in Plutarchi Quaest. Conviv. I 2, 3 p. 616 D vol. II p. 746, 11. Sine auctoris nomine cod. Vat. Gr. 633 f. 121^r praecceptum offert: μεταξὺ δύο φίλων μὴ δικάζου· ἀνάγκη γὰρ τοῦ ἑνὸς ἐχθρὸς γενέσθαι, monitum φίλων κριτῆς μὴ γίνου Pittaco tribuunt cod. Pal. Gr. 130 f. 304^r (= Pal. Gr. 426 f. 97^v) et syntagma ab Aldo ad Theocriti calcem (a. 1495) editum, Soloni vindicant cod. Vat. Gr. 743 f. 55^r et Boiss. Anecd. vol. I p. 136, 7, unde in Solonis dicto ap. Stob. Flor. III 79 β (= Arsen. p. 434, 26 sq.): κριτῆς μὴ κάθησο· εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔρη vocem φίλων ante κριτῆς excidisse sponte adparet. Cf. praeterea Aristophan. Ran. 1411 sq.

151) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος αὐτῷ τινος· καὶ λαλεῖς σὺ ἀπὸ τοιούτων γονέων γεγονώς; καὶ ἐμοῦ με^α, εἶπεν, παρίθμει^α.

Biantem πάροικον fuisse Duris (Samius) secundum Laert. Diog. V 1, 82 tradidit; similia dicta ad n. 307 notavimus.

152) Ὁ αὐτὸς ἀηδοῦς τινος ἐν συμποσίῳ διαφορομένου πρὸς αὐτὸν καὶ λέγοντος· ἀναστῶ σοί^α εἶπεν· ἀπέλθω σοί^α.

153) Βίας ἔλεγεν ἀτυχῆ εἶναι τὸν εὐτυχίαν μὴ φέροντα καὶ νόσον ψυχῆς τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν.

= Laert. Diog. I 5, 86, Flor. Mon. 168; prior pars praeterea ap. Maxim. 18 p. 591, 8, Gnostic. Basil. 98 p. 158, Gnom. cod. Pal. 122 f. 163^v n. 78^a, Arsen. p. 149, 4 extat.

Adnotatio critica:

150) γίνεσθαι] γενέσθαι Cod.

151) Cod. lemma habet: Βία τοῦ Πριηνέως.

152) Coniunctivi ἀναστῶ — ἀπέλθω pro futuro sunt positi cf. ad n. 100.

153) ἔλεγεν ἀτυχῆ εἶναι] ἀτυχῆ ἔφη εἶναι Max. ἀτυχῆ εἶναι ἔφη Ars. ἀτυχῆσαι ἔφη Bas. ἀτυχῆς ἐστὶ Pal. | τὸν] τὴν Bas. ὁ τὴν Pal., qui in sequentibus inepte φέροντα (pro φέρων) offert | εὐτυχίαν] ἀτυχίαν Laert. Mon. Max. Bas. Pal. Ars. Nostra lectio unice est vera, licet cum altera conferri possit Bionis dictum ap. Laert. Diog. IV 7, 49: μέγα κακὸν τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν κακόν. | post ἐρᾶν Laert. addit: ἀλλοτριῶν δὲ κακῶν ἀμνημόνευτον εἶναι, quae a nostro loco prorsus aliena videntur.

154) Βίαις ἐρωτηθεῖς τί δυσχερές ἦν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς ὑπενεγκεῖν.

= Laert. Diog. I 5, 86, Maxim. 18 p. 591, 9 sqq., Gnostic. Basil. 99 p. 158, Gnom. cod. Pal. 122 f. 164^r n. 78^b, Arsen. p. 148, 16 sq.

155) Βίαις ἐρωτηθεῖς τί γλυκὺ ἀνθρώποις ἡλιπίαις ἔφη.

= Laert. Diog. I 5, 87, Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 467, 18 sq.; cf. Diogenes in Stob. Flor. CXI 20.

156) Βίωιν ἐρωτηθεῖς· ἠπότε χρὴ ἀριστᾶν; ἔφη· ἠτοὺς μὲν πλουσίους, ὅταν θέλωσι, τοὺς δὲ πένητας, ὅταν ἔχωσιν.

Diogeni tribuunt Laert. Diog. VI 2, 40 et Arsen. p. 205, 25 sqq.

157) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεῖς ὑπὸ τινος διὰ τί αὐτὸν οὐκ ὠφελεῖ τὰ φάρμακα ἔχουσαι, ἀφ' ἑαυτῶν ὠφελούνται. α

158) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν τινα φθοερὸν σφόδρα συγκεχυμένον ἀδύνατον, εἶπεν, πρὶ μὴ τούτῳ μέγα κακὸν γέγονεν ἢ ἄλλῃ <μέγα> ἀγαθόν.

= Stob. Flor. XXXVIII 50, Maxim. 54 p. 659, 4 sqq., Mel. Aug. XXXVI 14, Arsen. p. 150, 6 sqq. (ubi cod. Laur. eadem de Biante refert); Gnostic. Basil. 252 p. 175 sq. (ὁ αὐτὸς i. e. Δίωιν ὁ Χρυσόστομος); cf. practerea quae de Bione narrat Laert. Diog. IV 7, 51, de Publio (Syro) Macrobius Saturn. II 2, 8. Alia ad n. 266 dedimus.

Adnotatio critica:

154) ἐρωτηθεῖς] ἐρωτηθεῖς δὲ Pal., ubi nostrum ἀροθηγμα cum praecedente coniungitur | δυσχερές] δυσχερές ἐν τῷ βίῳ Pal. | εὐγενῶς] εὐσεβῶς Bas. | ἐνεγκεῖν Laert.

155) ἔφη· ἢ ἑλιπίαις Boiss.

156) In mg. lemma: Βίωιν Cod. | πρὸς τὸν πηθόμενον ποῖα ὦρα (ποῖαν ὦραν Ars.) δεῖ ἀριστᾶν· «εἰ μὲν πλουσίους», ἔφη (εἶπεν Ars.), «ὅταν θέλῃ· εἰ δὲ πένης, ὅταν ἐχῇ Laert. Ars.

158) συγκεχυμένον] κεκυφῶτα Stob. Max. <Aug.> Bas. Ars. | ἀδύνατον, εἶπεν, εἰ μὴ] εἶπεν· ἢ Stob. Max. <Aug.> Bas. Ars. | τούτῳ] τοῦτο τὸ Cod. | γέγονεν] συμβέβηκεν Stob. Max. <Aug.> Bas. Ars. cf. n. 266 | μέγα a Codice omissum ex Stob. Max. <Aug.> Bas. Ars. recepi; nec rationem nostram infringit Laert. Diog. l. c.: πρὸς τὸν βᾶσκανον ἐσκυθρωπακότα οὐκ οἶδα, ἔφη, ἠπότερον σοὶ κακὸν γέγονεν, ἢ ἄλλῃ ἀγαθόν, — illic enim etiam prius membrum adiectivo caret; ad Laert. proprius accedit Macrobius, l. c.: 'Publius Mucium inprimis malivolum cum vidisset solito tristiore, «aut Mucio», inquit, «nescio quid incommodi accessit aut nescio cui aliquid boni.»

159) Ὁ αὐτὸς Ζητήσεως γενομένης παρὰ πάντων ἰδῶν νεανίσκον
 κυῶντα εἶπεν· «εἰ μὲν παπαιδευμένος σιωπᾶς, ἀπαιδευτος εἶ· εἰ δὲ
 ἀπαιδευτος ὢν, πεπαιδευσαι».

Cf. quae ad gemellum Theophrasti dictum infra n. 333
 notavimus.

160) Βίων ἔλεγε δύο διδασκαλίας θανάτου εἶναι, τόν τε πρὸ τοῦ
 γενέσθαι χρόνον καὶ τὸν ὕπνον.

Bianti adsignat Flor. Mon. 171, Anaxagorae Stob. Flor.
 CXX 19, Maxim. 36 p. 628, 22 sqq., Gnostic. Basil. 20 p. 146,
 Gnom. cod. Pal. 122 f. 139^v n. 26, Arsen. p. 104, 4 sqq.

161) Βίων ὁ Περιπατητικὸς πρὸς τὰ χρήματα, ἔφη, τοῖς πλουσίοις
 ἡ τύχη οὐ δεδώρηκεν, ἀλλὰ δεδάνεικεν».

= Stob. Flor. CV 56, Arsen. p. 150, 1 sq.; Favorin. in cod.
 Paris. 1168 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 412 n. 6.

162) Ὁ αὐτὸς τὴν μὲν φρόνησιν ἔφη παντοπῶλιον εἶναι τῶν
 ἀγαθῶν, τὴν δὲ σωφροσύνην στρατουργίαν.

163) Ὁ αὐτὸς ἔφη τὸ γῆρας λείψανον εἶναι τοῦ βίου.

164) Γλύκων ὁ φιλόσοφος τὴν παιδείαν ἔλεγεν ἱερὸν ἄσυλον εἶναι.

= J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 140 p. 226 (ὁ Λύκων),
 Maxim. 17 p. 585, 33 sq. (Γλύκων ὁ σοφός), Gnostic. Basil. 292
 p. 182 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 182^r n. 127 (Λύκων ὁ σοφός),
 Arsen. p. 171, 15 (ὁ αὐτὸς i. e. Γλύκων ὁ σοφός). Noster codex
 Λύκων offert et praeterea lemma Λύκωνος exhibet; sed lectionem

Adnotatio critica:

159) πεπαιδευμένως Cod.

160) ἔλεγε] εἶπε Bas. Pal. | δύο ἔλεγε Stob. Ars. | εἶναι ante θανάτου
 ponunt Stob. Bas. Pal. Ars. | δύο διδασκαλίας (cod. Vat. Gr. 385 διδασκάλους ut
 Bas.) εἶναι οἶμαι (cod. Vat. 385 οἶμαι εἶναι) θανάτου etc. Max.

161) ὁ Περιπατητικὸς] om. Stob. Ars., sed habet Favor.; 'Bionem et in
 agendo et in dicendo scribendoque germanum Cynicum se praestitisse usquequa-
 quam adparet' (C. Wachsmuth., Sillographorum Graec. reliquiae ed. 2 (1885) p. 67
 cl. p. 73); itaque additamentum nostrum falsum est, nisi ad philosophiae prae-
 cepta a Theophrasto Bioni Borysthenitae data respici sumas, cf. Laert. Diog
 IV 7, 52 | ἔφη ante τὰ χρήματα ponunt Stob. Ars. | τοῖς πλουσίοις] τῆς πλουσίας
 Cod., quae lectio fortasse defendi potest exemplis a Lobeckio Paralip. p. 361 sq.
 adlatis, τοῖς πολλοῖς Ars. | ἡ τύχη om. Favor., qui habet: οὐ δεδώρηται (hoc
 etiam Stob. Ars., scilicet sensu mediali), ἀλλὰ δεδάνεικεται.

162) παντοπῶλιον] παντοπῶλιον Cod., in qua lectione etiam παντοπω-
 λειον latere potest. | στρατουργίαν] στρατουρίαν Cod. Vox a nobis e Codicis
 vestigiis restituta olim in Hermogenis Progymn. 10 legebatur, sed codicis Tauri-
 nensis auctoritate spreta Walz (Rh. Gr. vol. I p. 48) et Spengelius (Rh. Gr. vol.
 II p. 17, 26) στρατολογίας (pro στρατουργίας) receperunt.

164) εἶναι] om. Ars., post ἔλεγεν ponit Damasc.

receptam, quam alphabetica auctorum series reposit, certam reddit Laertii Diogenis narratio de Lycone Troadensi V 4, 66: τοῦτο δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ λέγειν γλυκύτατος ἦν· παρὸ καὶ τινες τὸ γάμμα αὐτοῦ τῷ ὀνόματι προσετίθεσαν. cf. Plutarch. de exil. 14 p. 605 B vol. I p. 731, 10, Ruhnken. ad Rutil. Lup. II 7 p. 154 sq. (Frotscher). — De re cf. quae de Lycone Laert. Diog. V 4, 65 refert: τοῦτον (scil. Στράτωνα) διεδέξατο Λύκων Ἀστυάνακτος Τρωαδεύς, φραστικὸς ἀνὴρ καὶ περὶ παίδων ἀγωγὴν ἄκρως συντεταγμένος cl. Themist. Or. XXI p. 311, 1 Dind.

165) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί λυπεῖ τοὺς ἀγαθοὺς εἶπε· πονηρὸς εὐτυχῶνα.

Socrati tribuunt Anton. I 70 p. 70, 31 et I 72 p. 72, 42, Maxim. 18 p. 590, 4 sq. et 28 p. 614, 4 sq., Arsen. p. 436, 26 sq.

166) Γοργίας ὁ ῥήτωρ ἔλεγε τοὺς φιλοσοφίας μὲν ἀμελοῦντας, περὶ δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα γινομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρ-
f. 18^v civ, οἱ Πηνελόπην θέλοντες || ταῖς θεραπαίνας αὐτῆς ἐμίγνυτο.

= Flor. Mon. 172. Similibus verbis usus Stob. Flor. IV 110 eadem Aristonī (ἐκ τῶν Ἀρίστωνος ὁμοιωμάτων) vindicat (cf. tamen Laert. Diog. II 8, 80), Aristippo sententiam tribuit Laert. Diog. II 8, 79 (= Arsen. p. 116, 15 sqq.), Aristoteli Olympiodorus (cf. Meletem. Gr. I p. 192) in Cramerī Anecd. Paris. vol. IV p. 411, 15 sqq. (Schol. Aristotel. p. 8^a 45 sqq.), ad Bionem non dissimile dictum Plutarch. de educ. pueror. 10 p. 7 D vol. I p. 8, 30 sqq. refert. — Saepissime eadem imagine in Abrahami rebus enarrandis Philo Judaeus utitur, cui scilicet Sara philosophiae est typus, Hagar ἐγκύκλιος παιδεία cf. legis allegor. III 87 vol. I p. 135 M. (vol. I p. 193 sq. ed. Lips. 1828 sqq.), de Cherubim §. 1 et 2 I p. 139 M. (I p. 199 sq.), de congressu §. 3 I p. 520 M. (III p. 73) §. 4 p. 521 (p. 74), §. 5 p. 522 (p. 75 sq.), §. 7 p. 524 (p. 78), §. 14 p. 529 sq. (p. 85 sq.), §. 25 p. 540 (p. 100) cl. de ebrietate §. 12 I p. 364 M (II p. 192 sq.). De re ipsa cf. praeterea Crantoris apophthegma ap. J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 27 p. 192 (Stob. Anthol. vol. II p. 206, 26 sqq.).

Adnotatio critica:

165) ἔφη (pro εἶπε) Ant., Max., Ars. | πονηρὸς εὐτυχῶνα] εὐτυχία πονηρῶνα
Ant. Max. Ars.

166) Lemma in Cod. est: Γοργίου | Πηνελόπην (Πηνελώπην Cod.) τὴν
Πηνελόπην Mon. | θέλοντες] θέλοντες θέλοντες Cod. ἐθέλοντες Mon. | θεραπαί-
νικiv Mon.

167) Γοργίας τοὺς ῥήτορας ἔφη ὁμοίους εἶναι τοῖς βατράχοις· τοὺς μὲν γὰρ ἐν ὕδατι κελαδεῖν, τοὺς δὲ πρὸς κλεψύδραν.

= Flor. Mon. 173. Post Apollonii arophthegma exhibet Maxim. 47 p. 647, 46 sqq. cum initio: ο αὐτὸς τοὺς ῥήτορας etc., sed codd. Vat. Gr. 741 et 385 diserte Glyconi tribuunt (cf. quae exposuimus ad n. 131), cui praeterea Arsen. p. 171, 12 sqq. dictum adsignat.

168) Διογένης θεασάμενος μικρὰν πόλιν μεγάλας πύλας ἔχουσαν ἔφη· κλείετε τὰς πύλας, μὴ ἡ πόλις ἐξέλθῃ.

= Cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 77. Plenius Laert. Diog. VI 2, 57: εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείετε τὰς πύλας, μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ, sed Myndi Diogenem versatum esse veri dissimillimum videtur.

169) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μειράκιον ἄσωτον δεδαπανηκὸς τὰ πατρῶα [καὶ] ἐλαίας καὶ ἄρτον ἐσθίον καὶ πῖνον ὕδωρ ἔφη· νεὶ οὕτως κατὰ γνώμην ἠρίστας, οὐκ ἂν οὕτως κατ' ἀνάγκην ἐδείπνει.

Adnotatio critica:

167) ἔλεγε τοὺς ῥήτορας Ars. | τοῖς βατράχοις Mon. | ὕδατι Max., sed ὕδατι offerunt cod. Vat. Gr. 741 et (n. m. pr.) 385 | πρὸς κλεψύδραν] ἐν τῇ γῆ Mon.

168) In Cod. lemma Διογένους extat.

169) θεασάμενος] ἰδὼν Max., Pal.-Vat. Ottob. | μειράκιον] μειράκιον εὐγενὲς Max., Pal.-Vat. μοιράκιον εὐγενῆ Ottob. | ἄσωτον] ἀσώτως Vat. 633 Max., Pal.-Vat. Ottob. | δεδαπανηκὸς] δεδαπανηκῶς Cod. δεδαπανηκὸτα (cf. n. 177) Vat. 633 | δεδαπανηκὸς τὰ πατρῶα] τὰ πατρῶα δαπανῆσαν Mon. τὴν γονικὴν (Vat. 385 πατρικὴν) οὐσίαν ἀναλώσαντα (Vat. 385 et Pal.-Vat. ἀναλώσαν) Max., Pal.-Vat. Ottob. | αὐτοῦ post τὰ πατρῶα add. Vat. 633 | καὶ recte om. Pal. | ἐλαίας] ἔλαιον Mon., quod in ἐλαίαν Meinekis mutavit | καὶ ἐλαίας] ἐλαίας δὲ Vat. 633, qui om. καὶ ἄρτον, sicuti Max., in quo habes: πλούσιον δὲ ἄσωτον θεασάμενος ἐλαίας ἐσθίοντα et Laert., apud quem legitur: ἄσωτον θεασάμενος ἐν πανδοκείῳ ἐλάας ἐσθίοντα. Contra καὶ ἐλαίας praeter Vat. 742 om. Max., et Pal.-Vat., ubi sequitur: καὶ ἐπὶ θύραις πανδοχείου (sic Vat. 741 et 385, πανδοχείου Combef. πανδοχείον — sic — Pal.-Vat.) ἄρτον ἐσθίοντα (ἐσθίον recte Vat. 385 et Pal.-Vat.). Lectionem καὶ ἐπὶ θύραις πανδοχείου ἄρτον ἐσθίοντα etiam Ottob. exhibet, sed ibidem illis verbis καὶ ἐλαίας succedit | ante ἐσθίον (ἐσθίοντα Cod. et Pal.) Vat. 742 μόνον addit, post ἐσθίον Vat. 633 καὶ omittit | πῖνον (Cod. πίνοντα) ὕδωρ] ὕδωρ πῖνον Mon. Vat. 742. 633. (Max. in Vat. 385). Pal.-Vat. ὕδωρ (ὕδατι Ottob.) πίνοντα Pal. Max., Ottob.; quae lectio recte in Max., extat, cum illic participium ad masculinum genus pertineat | καὶ πῖνον ὕδωρ om. Laert. | ἔφη] πρὸς αὐτὸν ἔφη Max., Pal.-Vat. ἔφη πρὸς αὐτὸν Ottob. ἔφη· μειράκιον Vat. 633 | οὕτως — οὕτως] οὕτω (hoc loco etiam Max., in Vat. 385) — οὕτω Vat. 742 ὄντως — οὕτως Pal.-Vat. | κατὰ γνώμην et κατ' ἀνάγκην om. Vat. 633 Laert. Max.,; posterius additamentum etiam Max., | ἠρίστας] ἐδείπνει Pal.-Vat. ἐδ' εἰπνοῖς (sic) Ottob. | ἐδείπνει] ἠρίστας Cod., Pal.-Vat. Ottob. ἐδείπνας Vat. 633 ἐδείπνησας Pal. | Bar. et Par. easdem fere lectiones atque Ottob. et Pal.-Vat. (Max.,) videntur offerre.

= Flor. Mon. 174, cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v et 633 f. 119^v, cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 75; Laert. Diog. VI 2, 50. Bis apophthegma ponit Maxim. 61 p. 672, priore loco (16 sqq.) post Plutarcheam sententiam, posteriore (21 sqq.) Platoni et lemmate (Πλάτων) et initio (Πλάτων ὁ σοφὸς ἰδῶν κτλ.) vindicatum. Ac Platoni praeterea Flor. Pal.-Vat. 220, Par. (i. e. cod. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) 97, Bar. 261, Ottobon. 263 adsignant.

170) Ὁ αὐτὸς θεακάμενος μάχαιραν ἐρρίμμενην ἔφη· «τίς ἐ ἀπώλεσεν ἢ τίνα σύ».

= Cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 76. Bianti tribuunt Anton. I 58 p. 64, 19, Maxim. 36 p. 628, 1 sq., Gnomie. Basil. 110 p. 159.

171) Ὁ αὐτὸς θεακάμενος νεανίσκον καλλωπιζόμενον ἔφη· «εἰ μὲν πρὸς ἄνδρα, ἀτυχεῖς· εἰ δὲ πρὸς γυναῖκα, ἀδικεῖς».

= Flor. Mon. 175, Anton. I 60 p. 65, 20 sq., cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 68; Laert. Diog. VI 1, 54, Stob. Flor. VI 5 (= J. Damasc. Exc. Flor. II 30 p. 240, 24), Theo Progymn. 5 (Rh. Gr. vol. II) p. 99, 27 sqq. Sp. (I p. 208 W.); Isidor. Pelusiot. Epist. III 66 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 776 B et III 84 (ibid.) p. 792 A cf. Basilius Magn. de leg. libr. gentil. 7 (Patr. Gr. vol. XXXI) p. 582: κούρας δὲ καὶ ἀμπεχόνας ἔξω τῶν ἀναγκαίων περιεργάζεσθαι ἢ δυστυχούντων ἐστὶ κατὰ τὸν Διογένους λόγον ἢ ἀδικούντων. — Post Aesopi sententiam (ante n. 176 conlectionis nostrae) apophthegma legitur ap. Maxim. 44 p. 640, 31 (inc. θεακάμενος etc.), ubi lemma ἄλ. Διογένους Combesisius suo arbitrato addidisse videtur; certe desideratur in cod. Vat. Gr. 741 et 739 (cod. Vat. Gr. 385 sententiam omittit); Aesopeis gnomis dictum nostrum in Gnomie. Basil. 6 p. 144 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 144^r n. 37 distincte adnumeratur; ex eodem sententiam: ‘adulescens si feminis ornaris, iniuriam facere cogitas, si viris, accipere’ Seneca Monit. n. 153 p. 29 Woelfflin. (de mor. 119^b ed. Woelfflin.) adsumpsit.

Adnotatio critica:

170) ὦ καινὸς ante ἔφη add. Bas. cf. Lucian. Asin. 40 ἔγνω τὸ κώζειν ἔμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, ubi frustra edditores κοπίδος corrigunt cf. Herodian. Epimerism. p. 63 Boiss.: καίνω τὸ κόπτω, ὅθεν καὶ καινός, ἢ μάχαιρα.

171) θεακάμενος νεανίσκον] μεράκιον ἰδῶν Laert. ἰδῶν μεράκιον Theo et Isid., θεακάμενός τινα μερακίσκον Isid., πρὸς τινα νέον Stob. | καλλωπιζόμενον] καλλωπιζόμενον Pal. περιττῶς καλλωπιζόμενον Theo Stob. ἀελεγγέτερον ἢ κατ’ ἄνδρα κεκοσμημένον Isid. | ἔφη] εἶπεν Theo et Stob., qui verbum post ἀτυχεῖς conlocat, ubi ἔφη ponit Max. | αὐτῷ (post ἔφη) add. Isid.

172) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος διὰ τί χρυσιὸν ὤχρὸν ἐστὶν ἔφη· ἴσθι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει·.

= Flor. Mon. 176, cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v, Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 69, Ottobon. Gr. 192 f. 207^r, Flor. Pal.-Vat. 54; Laert. Diog. VI 1, 51, Anton. I 34 p. 42, 34 sq., Maxim. 12 p. 570, 15 sqq., Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 469, 7 sq., Arsen. p. 197, 4 sqq. Praeter Eustath. ad Homeri Iliad. 10, 376 p. 812, 55 sq. dictum respexit Comicus nescio quis ap. Scholiastam ad Aristophan. Plut. 204 (Comic. Fragm. ed. Mein. vol. II p. 1260 ed. min.):

τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσιόν;

B. Δέδοικ' ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ πάντων αἰεί.

173) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος <υἶδν> αὐλητρίδος οἰήματος πλήρη ἔφη· «νεανίσκε, μείζον ἔχεις τὸ φύσημα τῆς μητρός.»

= Cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 70; Gnomie. Basil. 212 p. 171. Demeam Demadis filium eodem convicio Hyperides corripit apud Athenaeum XIII p. 591 F, Philemonem Lexic. Technolog. p. 191, Eustathium ad Homeri Il. 18, 412 p. 1151, 9 sqq.

174) Ὁ αὐτὸς ἀκούσας ὑπὸ τινος ὅτι «οὐκ ἂν φιλόσοφος προσποιῆ εἶναι» εἶπε· «κατὰ τοῦτο γοῦν κρείττων σου εἰμί, τό γε βούλεσθαι.»

= Flor. Mon. 177; cf. Laert. Diog. VI 2, 64.

175) Ὁ αὐτὸς ἀριστῶν ἐν ἀγορᾷ ἀκούων παρὰ τῶν παρεστῶτων f. 19^v κύων εἶπε· «καὶ μὴν ὑμεῖς κύνες ἐτέ· οἱ γὰρ κύνες βλέπουσι <πρὸς> τοὺς ἐσθίοντας.»

Cf. Laert. Diog. VI 2, 61 (= Arsen. p. 202, 12 sqq.)

Adnotatio critica:

172) ὑπὸ τινος om. Laert. Ottob. Pal.-Vat. | ὁ αὐτὸς — ὑπὸ τινος| om. Boiss., sed praecedit Diogenis sententia (= n. 137 supra) ab ὁ αὐτὸς (scil. Διογένης) ἐρωτηθεὶς incipiens, unde eadem verba in nostro apophthegmate librarii errore ibidem excidisse veri simillimum videtur | τὸ χρυσιὸν post ὤχρὸν ἐστι ponit Vat. | ὤχρὸν Ottob. χλωρόν Laert. Ant. Max. Ars., quam lectionem Comicus anonymus confirmat; sed nobiscum facit Eustath. l. c.: καὶ τὸ ῥηθῆναι ὤχρὸν εἶναι τὸν χρυσιὸν διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπιβουλεύοντας. | ἔφη| om. Boiss. εἶπεν Max. | ὅτι| διότι Pal.-Vat. | ἐπιβούλους ἔχει| ἔχει τοὺς ἐπιβούλους Pal.-Vat. ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας Vat. Laert. (Eustath.).

173) υἶδν om. Cod.; Bas. habet: θεασάμενος νεανίσκων οἰήματος πλήθην (sic., πλήρης Cod.), δε ἦν ἔξ αὐλητρίδος, εἶπε etc.

174) προσποιεῖται Mon. | τῷ γε Cod., quod servari potest.

175) πρὸς om. Cod.; potest etiam εἰς vel ἐπὶ suppleri. Codicis lectionem Platonis loco Charmid. p. 172 C haud facile defendas cf. Jensus ad Lucian. Dial. Mort. 11, 4 vol. II p. 464 sq. ed. Bipont.

176) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μειράκιον εὐμορφον καὶ διὰ τοῦτο φιλούμενον ἔφη· ἢ μειράκιον, σπουδάσον τοὺς τοῦ σώματος ἐραστὰς ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταγαγεῖν.⁴

= Flor. Mon. 178 (ὁ αὐτὸς i. e. Διογένης); Anton. I 60 p. 65, 18 sq. (Διογένης); Maxim. 43 p. 640, 34 sqq. (ὁ αὐτὸς i. e. Αἰώπος cf. ad n. 171), Exc. Vindob. 49 p. 294 (ὁ αὐτὸς sine auctoris nomine), Gnostic. Basil. 7 p. 144 (ὁ αὐτὸς i. e. Αἰώπος), Gnom. cod. Pal. 122 f. 143^v n. 36 (ὁ αὐτὸς i. e. Αἰώπος), cod. Pal. Gr. 328 f. 162^v (sine auctoris nomine post Democriti sententiam). Secundum Laert. Diog. VI 2, 58 (= Arsen. p. 201, 25 sqq.) adulescentulo conspecto Diogenes πρὸς γε^α, εἶπεν, ὅτι τοὺς τοῦ σώματος ἐραστὰς ἐπὶ τὸ τῆς ψυχῆς κάλλος μετάγεις.⁴

177) Ὁ αὐτὸς κατανοήσας μειράκιον ἐπὶ τῇ πολυτελείᾳ τῆς χλαμύδος σεμνυνόμενον τοῦ παύσει^α, ἔφη, ἢ μειράκιον ἐπὶ προβάτου σεμνυνόμενον ἀρετῇ;⁴

Aristoteli tribuunt Anton. II 74 p. 141, 17 sq., Maxim. 34 p. 624, 25 sqq., Gnostic. Basil. 50 p. 151, Gnom. cod. Pal. 122 f. 142^r n. 32, cod. Paris. 2720 f. 15^v (et 1773 f. 230^v) n. 4 ap. Studemund (cf. ad n. 17) p. 4, Arsen. p. 122, 19 sqq.; cf. Democriti apophthegma apud Lucian. Demon. 41 et Sotadis verba in Stob. Flor. XXII 26 (vid. supra ad n. 97) v. 3. Alio dicto in simili occasione Diogenes est usus secundum Laert. Diog. VI 2, 45; eodem vero convicio Diogenes personatus Platonem vexat Epist.

Adnotatio critica:

176) θεασάμενος] ἰδὼν Pal. 328 | μειράκιον] νεανίσκον Ant. | μειράκιον — φιλούμενον] ἐπὶ θύραις εὐπρεποῦς γυναικὸς οἰκοφθόρον μειράκιον Exc. Vind., quae verba ineptissime e Xanthi apophthegmate inrepperunt, quod a Max. 3 p. 540, 21 sqq., Flor. Pal.-Vat. 159, cod. Ottoboni. Gr. 192 f. 281^r, Arsen. p. 374, 14 sqq. servatur: Ἐάνθος ὁ σοφὸς θεασάμενος ἐπὶ θύραις εὐπρεποῦς γυναικὸς ἄνδρα οἰκοφθόρον ἔφη· οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ὠνεῖται μεγάλῳ κινδύνῳ (ὠνεῖται κινδύνῳ μεγάλῳ Pal.-Vat.). Quodsi in re tam incerta coniecturam periclitari licet, equidem in Excerptorum archetypo Xanthi apophthegma et ipsum Diogeni adscriptum nostro antecessisse putaverim; commentī laud leve administriculum cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 73 offert, in quo quidem distincte legatur: Διογένης ἰδὼν (εἰδὼν cod.) ἐπὶ θύραις εὐπρεποῦς γυναικὸς οἰκοφθόρον ἔφη· οὗτος μεγάλῳ κακῷ μικρὰν ἡδονὴν ἔξυνεῖται. Ipsius dicti novissima verba in proverbium abiisse videntur cf. Apostol. XI 40. | ὦ μειράκιον] ὦ μεράκιον Cod. ὦ Mon. sed ὦ παῖ habet cod. Pal. Gr. 23 μειράκιον (post σπούδασον) Ant. | ἐπὶ] εἰς Ant. | Lemma in Cod. est: Διογένους.

177) κατανοήσας] κατανοησάμενος Paris. | τῇ πολυτελείᾳ] πολυτελείᾳ Ant. Max. Bas. Pal. Paris. | παύσει Ant. | ἔφη post μειράκιον ponitur in Bas. Pal. | σεμνυνόμενον (σεμνηνόμενον Pal.) ante ἐπὶ προβάτων (sic) Bas. Pal. | σεμνυνόμενος (cf. ad n. 169) Paris. Ars. | δορᾷ (pro ἀρετῇ) σεμνυνόμενον Ant.

46 p. 257 Herch.: ἔμαθες γὰρ ἀπὸ τυραννικῶν τραπεζῶν ἀμέτρως ἐμπορεῖσθαι καὶ γαστρὶ προβάτων, ἀλλὰ μὴ ψυχῆς ἀρετῇ κοσμείσθαι. Quo loco ineptam atque molestam vocem γαστρὶ, cui lubricine, non ratione velleris notionem editor subiecit, eiciendam esse vel ex nostro apophthegmate elucet: verumenimvero lectio tradita adeo est insulsa, ut ab interpolatore vocem intrusam esse haud facile quisquam sit probaturus. Quodsi mecum genuinam loci scripturam ἔμαθες γὰρ, γαστρὶ, ἀπὸ τυραννικῶν κτλ. fuisse stateris, corruptelae ansam manu tenebis.

178) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος ἐταιρίδος υἱὸν λίθου εἰς ὄχλον βάλλοντα οὐκ εὐλαβῆ⁴, ἔφη, κύ, μὴ σου τὸν πατέρα πλήξῃς;

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v, Ottobon. Gr. 192 f. 206^r; Fav. in cod. Paris. 1168 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 411 n. 3, Laert. Diog. VI 2, 62; Theo Progymn. 5 (Rh. Gr. vol. II) p. 100, 30 sqq. Sp. (vol. I p. 209 W.), Aphthonii Commentator anonymus vol. II p. 18 W; cf. Eustath. ad Homeri Il. 24, 499 p. 1361, 30 sq.: καὶ Διογένης ἔσκωπεν εἰς παῖδα πόρνης λίθου ἐν δῆμῳ ῥίπτοντα εἰπών· ἡδὲρα, νεανίσκε, μὴ ποτε τὸν πατέρα τρώῃς, ὃν δηλαδὴ οὐκ οἶδας.

179) Ὁ αὐτὸς προσελθόντος αὐτῷ τινος καὶ λέγοντος ὅτι ἡδὲρα σε κακῶς λέγει⁴ εἶπε· ἡμὶ θαύμαζε· καλῶς (γὰρ) λέγειν οὐκ ἔμαθεν.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v. Ad Socratem referunt Laert. Diog. II 5, 36 et cod. Vat. Gr. 151 f. 244^r n. 11; simillimum dictum Leotyichidae, Aristonis filio, Plutarch. Apophth. Lacon. p. 224 E n. 1 vol. I p. 275 sq. tribuit; alia testimonia ad n. 441 conlegimus, ubi gemella fere sententia Platoni adsignatur.

Annotatio critica:

178) ἐταίρας Fav. et (post υἱὸν) Laert. | ἰδὼν μενίσκιον ἐκ μοιχοῦ Theo, Aphthonii Comm. | λίθου (λίθον Laert.) εἰς ὄχλον (ὄχλου Cod.) βάλλοντα] λίθου βάλλον εἰς ἀγορὰν Theo βάλλον εἰς πλῆθος λίθου Aphthonii Comm. | οὐκ εὐλαβῆ] πρόσχε Laert. παῦσαι Theo, οὐ παύσει; Aphthonii Comm. | κύ] om. Vat. Fav. Theo Laert. μενίσκιον Aphthon. Comm. | μὴ ἀγνωσοῦν πατρὸς σου (cou praeter Theonem om. etiam Laert., qui in ceteris lectionibus cum Cod. consentit) τὸν πατέρα Theo. Aphthon. Comm.

179) γὰρ om. Cod. | μὴ θαύμαζε om. Laert., qui habet: πρὸς τὸν εἰπόντα· κακῶς ὁ δεινά σε λέγει· καλῶς γὰρ, ἔφη, λέγειν οὐκ ἔμαθε, (in codicibus Vat. Gr. 1144 parte ex Laertio hausta f. 212^r legitur: οὗτος (i. e. ὁ Σωκράτης) εἰπόντος τινός· ἡδὲρα κακῶς σε λέγει· εἰρηκε· καλῶς γὰρ οὐκ ἔμαθεν); ignorat etiam Vat. 151, ubi legitur: εἰπόντος τινός τῷ Σωκράτει ὅτι ἡδὲρα σε κακῶς εἶπεν· ἡδὲ γὰρ λέγειν, ἔφη, οὐκ ἔμαθεν, sed vindicat Plutarch.: πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι κακῶς σε οἱ τοῦ Δημαράτου λέγουσι· ἡμὰ τοὺς θεοὺς, ἔφη, οὐ θαυμάζω· καλῶς γὰρ λέγειν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν δυνηθεῖη.

180) <Ο> αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίς ἐν ἀνθρώποις πλούσιος εἶπεν·
πὸ αὐτάρκησιν.

= Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 468, 16 sq. —
Euerito Chio eadem tribuuntur in Gnom. cod. Pal. 122 fol. 221^v
n. 228, Epicteto in Gnom. Basil. 265 p. 178; rectius sententiis
lemmate ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους instructis adnumerant
J. Damasc. Exe. Flor. II 30, 8 p. 240 et Maximī codd. Vat. Gr.
741 f. 53^v, 385 f. 36^r Serm. 13 ante ultimum apophthegma
(= p. 179, 20 Gesner) cf. praeterea n. 476 infra.

181) Διογένης ἔφακεν ἡδονὴν ἀληθινήν εἶναι τὸ τὴν ψυχὴν ἐν
ἡσυχίᾳ καὶ ἰλαρότητι ἔχειν, ἄνευ δὲ τούτου οὐδὲ τὰ Μίδου οὐδὲ τὰ
Κροίσιου χρήματα ὠφέλιμα εἶναι· ἐὰν δὲ τις ἢ ὑπὲρ μεγάλου ἢ ὑπὲρ
μικροῦ λυπῆται, οὐκ εὐδαίμων, ἀλλὰ κακοδαίμων ἐστίν.

= Codd. Vat. Gr. 151 f. 244^r n. 10 et 742 f. 65^v, Flor.
Mon. 179 et Leid. 168 (quod citat Mullach., Fragm. Phil. Gr.
vol. II p. 326 n. 276). Aliis verbis eadem sententia in Stob. Flor.
CIII 20 et 21 (= Apostol. VIII 6^b) est expressa.

182) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Ἀριστίππου τί αὐτῷ περιεγέμετο
f. 19^v ἐκ φιλοσοφίας εἶπε· «τὸ πλουτεῖν μηδὲ ὀβολὸν ἔχοντα.» ||

= Cod. Vat. Gr. 151 f. 244^v n. 14; Γνωμικά τινα Boisson.
Anecd. Gr. vol. II p. 468, 18 sq., cod. Vat. Gr. 633 f. 119^r. Equi-
dem conlato Xenophontis loco Convin. III 8 τί γὰρ κύ, εἶπεν, ἐπὶ
τίνι μέγα φρονεῖς, ὦ Ἀντίθενες; ἐπὶ πλούτῳ, ἔφη· ὁ μὲν δὲ Ἐρμο-
γένης ἀνῆρετο εἰ πολὺ εἶη αὐτῷ ἀργύριον· ὁ δὲ ἀπώμοσε μηδὲ
ὀβολὸν (cf. praeterea IV 34 sqq. V 8) apophthegma nostrum
Antistheni adsignandum esse putaverim.

183) Ὁ αὐτὸς ἀκούσας τινὸς λέγοντος ὡς χαλεπὸν τὸ ζῆν ποῦ
μὲν οὖν, ἔφη, «τὸ ζῆν κακόν, ἀλλὰ τὸ ζῆν κακῶς.»

Adnotatio critica:

180) Ὁ om. Cod.

181) ἀληθινήν] ἀληθῆ Mon. Leid. | ἐν ἰλαρότητι καὶ ἡσυχίᾳ Mon. Leid. |
ἄνευ δὲ] ἄνευ γὰρ Vat. 742 | τούτου] καὶ ταύτης Leid. | Μήδου Mon. (et a m.
pr. cod. Pal. Gr. 23) Μηίδου Leid. | οὔτε pro altero οὐδὲ Mon., unde etiam
prius οὐδὲ in οὔτε mutandum esse Meinekus censuit; de οὐδὲ — οὐδὲ cf. Kuehner.
ad Xenoph. Memor. III 12, 5, ad Anabas. III 1, 27 | τὰ ante Κροίσιου om. Leid. |
ὠφέλιμα] ὠφέλιμά ἐστιν Vat. 742 ὠφέλιμα Cod. Mon., quod defendi potest | ἢ
ὑπὲρ μικροῦ ἢ ὑπὲρ μεγάλου Mon. Leid. | ἐστίν om. Mon. Leid.

182) Lemma in Cod. est: Διογένους | ὑπὸ Ἀριστίππου] om. Boiss. ὑπὸ
τινος Vat. 633 | αὐτὸ Vat. 633 | ὀβολοῦ Vat. 633 | ἔχοντι Vat. 151.

183) ἀκούσας τινὸς λέγοντος] ἀκούσας Mon. εἰπόντος τινὸς Stob. Ars. πρὸς
τὸν εἰπόντα Laert. | ὡς χαλεπὸν] ὡς κακόν Mon. χαλεπὸν ἐστὶ Stob. Ars. κακόν
εἶναι Laert. | οὐ — κακόν] οὐκ, εἶπεν Stob. Ars. οὐ τὸ ζῆν, εἶπεν Laert. οὐ τὸ

= Flor. Mon. 180, cod. Pal. Gr. 297 f. 118^v n. 67; Stob. Flor. CXXI 26 (= Arsen. p. 209, 1 sq.); Laert. Diog. VI 2, 25. Sine auctoris nomine eadem sententia in Boisson. Anecd. Gr. vol. I (Φιλοσόφων λόγοι) p. 122, 12 sq. legitur. — Aliter Plato in Stob. Flor. VII 44 (Criton. p. 48 B): οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν cf. praeterea Γνωμαι σοφῶν Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 131, 9 sq.: οὐχ ὁ θάνατος κακόν, ἀλλὰ τὸ μὴ δύνασθαι γενναίως ἀποθανεῖν, quae verba numeris adstricta in Menandri Monost. 504 repetuntur: τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, [δεινόν coni. Nauckius ad Trag. Adesp. fr. 61 cf. Joann. Chrysostom. Homil. XXXV in Matth. 10, 34 Patr. Gr. vol. LVII p. 406] ἀλλ' αἰσχροῦς θανεῖν.

184) Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τινὸς ὅτι καταγελωσί σου οἱ ἄνθρωποι ἔφη· «ἐγὼ δὲ οὐ καταγελωμαι.»

= Laert. Diog. VI 1, 54; Plutarch. Fab. Max. X 2 p. 180 A vol. I p. 215, 15 sq., de cohib. ira 12 p. 460 E vol. I p. 558, 45 sq.

185) Ο αὐτὸς θεασάμενος μεράκιον ἀρῦόμενον χερσὶ κοίλαις ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ὕδατος καὶ πῖνον ἀπέβριψεν αὐτίκα καὶ τὴν ἐξ ἧς εἰώθει πίνειν κύλικα βελτίους καὶ χρησιμωτέρας τὰς χεῖρας φήσας ἑαυτὸν εἰληφέναι παρὰ τῆς φύσεως.

= Cod. Vat. Gr. 151 f. 244^v n. 15. Alia in eadem re verba Diogeni tribuunt Laert. Diog. VI 2, 37 (= Arsen. p. 205, 12 sqq.); Simplic. ad Epictet. Enchirid. 46 p. 433 Schweigh.; Antiphil. Byzant. A. Pl. XVI 333, 5 sq. (quem expressit Auson. epigr. 49, 3 sq. p. 209 Schenkl) et Seneca Epist. 90, 14, quibuscum Paulinus Nolanus facit poem. ultim. v. 42 sqq. (Patr. Lat. vol. LXI) p. 693 sq., nisi quod Diogenis nomine suppresso Physicum pro Cynico memorat; Hieronym. (cf. ad n. 4) adv. Jovin. II 14 (Patr. Lat. vol. XXIII) p. 318 (secundum Satyrum), unde sua hausit Joann. Saresberiensis Policrat. V 17 (Max. Biblioth. Patr. vol. XXIII Lugd. 1677) p. 320 C.

Adnotatio critica:

Ζῆν, εἶρηκεν cod. Vat. 1144 f. 214^v in parte ex Laertio hausta) | κακόν ante τὸ Ζῆν ponunt Mon. Pal. | τὸ κακῶς Ζῆν Mon. Stob. Ars. Laert. | Apud Boiss.: οὐ τὸ μὴ Ζῆν δεινόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ μὴ καλῶς Ζῆν ἐν βίῳ prius μὴ eiciendum esse in proptatulo est.

184) πρὸς τὸν εἰπόντα· «πολλοί σου καταγελωσιν» ἢ «ἐγὼ», ἔφη, «οὐ καταγελωμαι» Laert. εἰπόντος τινὸς πρὸς αὐτόν· «οὐτοί σου καταγελωσιν» ἢ «ἐγὼ», εἶπεν, «οὐ καταγελωμαι» Plut., «οὐτοί σου καταγελωσιν, ὦ Διόγενες» ἢ «ἐγὼ δ' οὐ καταγελωμαι» Plut.₂

185) Lemma in Cod. est: Διογένοισι | παραρέοντος Vat. | κοίλικα Cod.

Rem ipsam Crateti adcuratius Diogenes personatus enarrat Epist. 6 p. 236 Herch. cf. praeterea Plutarch. de profect. 8 p. 79 E vol. I p. 95, 20 sq.; Basil. Magn. Epist. Class. I n. 4 (Patr. Gr. vol. XXXII) p. 237.

186) Διογένης πρὸς τὸν λοιδορούμενον αὐτῷ ἡ ἀλλ' οὔτε ἐμοίᾳ, ἔφη, πιστεύει τις εὐφημοῦντί σε οὔτε σοὶ ἐμὲ βλασφημοῦντι.

= Anton. II 69 p. 134, 30 sq., cod. Vat. Gr. 151 f. 245^v n. 23; aliter Stob. Flor. II 41: Cωκρατικοῦ· Cωκρατικὸς ὁ Κυνικὸς ἀκούσας ποτὲ πονηροῦ τὸν τρόπον κακῶς λέγοντος Πλάτωνα ἠπαύσαι, ἔφη, ἡ οὔτε γὰρ κακῶς λέγων ἐκείνον πιστευθήσῃ οὔτε ἐκείνος σὲ ἐπαινῶν, quo loco Gaisfordi correctionem Κράτητος et Κράτης haudquaquam 'probabilem' (Meinek. vol. I p. X) esse ex nostro apophthegmate adparet. Simillimo dicto Theano personata (Pythagoreorum Epist. VIII) p. 606 Herch. contra Timonidam usa est: ἀλλὰ γίνωσκε πάλιν, ὅτι κἂν ἡμεῖς ἐπαινῶμεν, οὐδεὶς ἐστὶν ὁ πιστεύων, κἂν σὺ διαβάλλῃς, οὐδεὶς ἐστὶν ὁ ἀκούων, tum Libanius Epist. 7 (ad Aristaenetum) p. 2 Wolf (1738): σὺ μὲν ἡμᾶς εἶπας κακῶς, ἡμεῖς δὲ (optime cod. Reg. Max.: ἐγὼ δὲ σὲ) καλῶς· ἀλλ' οὔτε σοὶ τις οὔτε ἐμοὶ πείσεται.

187) Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος πῶς ἂν τις ἀμύναιτο τὸν ἐχθρὸν εἶπεν· ἢ σὺ γε καλὸς καὶ ἀγαθὸς αὐτῷ γένοιο.

= Flor. Mou. 181, cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v; Plutarch. de audiend. poet. 4 p. 21 E vol. I p. 25, 45 sq., de inimic. util. 4 p. 88 B vol. I p. 105, 8 sq. Sine auctoris nomine (τῶν παλαιῶν τις) exhibet Isidor. Pelusiota Epist. III 181 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 872 B. Alia de eodem argumento peti possunt e Th. Gatakeri nota ad M. Antonin. VI 6 p. 171 sq. cf. praeterea n. 432 infra.

188) Διογένη τῷ σοφῷ ἐπικώψαντός τινος ὅτι φιλόσοφος ὦν πλακοῦντας ἐσθίει ἠπάντων, ἔφη, ἡ οἱ φιλόσοφοι ἄπτονται, ἀλλ' οὐχ ὡς περ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Annotatio critica:

186) πιστεύει Ant.

187) ἐρωτηθεὶς Vat. Plut., Isidor. | ὅπως Plut., | ἀμύνεται Cod. | πῶς ἂν ἀμυναίμην Isidor. πῶς ἀμνοῦμαι Plut., | εἶπεν] ἔφη Vat. | γε om. Vat. | αὐτῷ om. Vat. | εἶπεν — γένοιο] αὐτός, ἔφη (verbum om. Plut.), καλὸς ἀγαθὸς γενόμενος Plut. ἔφη· αὐτὸς καλὸς ἀγαθὸς γινόμενος Isidor.

188) In mg. Cod. ὠραῖον | ἐπικώψαντός τινος Διογένη ὅτι etc. Vat., sed constructionem ἐπικώπτειν τινὶ tuetur Stob. Flor. XIII 39. Cum genitivo verbum ἐπικώπτειν coniunctum inveni in fab. Aesop. n. 416^b p. 200 (Halm.) | λοιποὶ] ἄλλοι Vat. | Laertii ieiunae scripturae nequaquam Luciani verba de Demonacte (Demon. 52) patrocinantur: ἐρομένῳ δὲ τινὶ εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει ἡ οἱ οὖν, ἔφη, ἡ τοῖς μωροῖς τὰς μελίττας τιθέναι τὰ κηρία;

= Cod. Vat. Gr. 151 f. 241^v n. 1; itaque corrigendus est Laert. Diog. VI 2, 56: ἐρωτηθεὶς εἰ οἱ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθίουσι πάντα, εἶπεν, ὥς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

189) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί κακὸν ἐν βίῳ ἔφη· ἡγυνή καλὴ τῷ εἶδει.

= Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 469, 7 sq., cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v, cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 63; Flor. Pal.-Vat. 66, Bar. 253, Ottobon. 255, Arsen. p. 197, 7 sq.; sine auctoris nomine Mel. Aug. LVI 14 offert.

190) Ὁ αὐτὸς γεγονώς ποτε κριτῆς δύο ἀνθρώπων πονηρῶν, ἐγκαλοῦντος κλοπῆς θατέρου τῷ ἄλλῳ, μετὰ τὸ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων πρὸς μὲν, || ἔφη, φαίνεται μοι μὴ ἀπολέσας, οὗτος δὲ κεκλοφέναι. f. 20^r

Cf. Laert. Diog. VI 2, 54: δυοῖν ποτε νομικοῖν (? — expectatur: κλοπικοῖν, ἀνόμοιν, ποικίλοιν vel tale quid) ἀκούσας τοὺς δύο κατέκρινεν εἰπὼν τὸν μὲν κεκλοφέναι, τὸν δὲ μὴ ἀπολωλεκέναι. Similimum est simii iudicium de lupo et vulpe ap. Phaedr. I 10, 9 sq.: 'tu non videris perdidisse quod petis; | te credo subripuisse quod pulchre negas'.

191) Ὁ αὐτὸς ἐλθὼν ποτε εἰς Μεγάρων καὶ θεασάμενος Μεγαρέων τὰ πρόβατα ταῖς διφθέραις εἰλημένα, τοὺς δὲ υἱοὺς γυμνοὺς αὐτὰ ποιμαίνοντας ἔφη· κρείσσον ἐστὶ Μεγαρέων κριὸν εἶναι ἢ υἱόν.

= Cod. Ottobon. Gr. 192 f. 206^r. Aliis verbis eadem Laert. Diog. VI 2, 42 tradit. Dicti rationem Plutarch. de cupid. divit. 7 p. 526 C vol. I p. 637, 4 sqq. adducit: οὐ γὰρ μόνον, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἀκόλαστα πάντα γίνεται δούλων τέκνα, ἀλλὰ καὶ μικρολόγων· ὥς που καὶ Διογένης ἐπέσκωπεν εἰπὼν Μεγαρέως ἂν ἀνδρὸς βέλτιον εἶναι κριὸν ἢ υἱὸν γενέσθαι cf. de Megarensium avaritia Demosth. Or. LIX 36 p. 1357. Sed longe probabiliora Aelianus V. H. XII 56 profert: Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔλεγε πολλὰ τὴν ἀμαθίαν καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διαβάλλων καὶ ὅτι ἐβούλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι μᾶλλον ἢ υἱός. Ἦνιτίτετο δὲ ὅτι τῶν

Adnotatio critica:

189) καλὴ τῷ εἶδει] εὐειδῆς Ars. Pal.-Vat. Ottob., sine dubio etiam Bar.; de Mel.-Aug. non constat.

190) Subtiliter Diogenes a voce φαίνει participium et infinitivum pendere iubet; hic enim rem apertam atque manifestam declarat, illo rei probabilitas notatur cf. Wolf, ad Demosthen. Leptin. 23 p. 259, Kuehner ad Xenoph. Anabas. V 7, 5. — Ne in participio et infinitivo coniunctis haereas cf. Herodot. V 15, VIII 40, Lysias Or. XXVIII 9, XXX 15.

191) Μεγαρέων] τῶν Μεγαρέων Ottob. | εἰλημένα] εἰλιμένα Cod. εἰλημένα Ottob. | υἱός] υἱοὺς αὐτῶν Ottob. | ἔφη κρείσσον] εἶπε κρείσσων (sic) Ottob.

θρεμμάτων ποιούνται πρόνοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων δὲ οὐχί. Megarensium inscitia saepius memoratur cf. Diogenian. VI 57, Apostol. XI 54 cl. Reinganum, das alte Megaris (1825) p. 56, Meineke, Histor. crit. Com. Graec. p. 20 sq. — Ceterum a Diogene suum in Herodem iocum Augustus ap. Macrobian. Saturn. II 4, 11 est mutuatus.

192) Διογένης Ἀριστίππου θεασαμένου ποτέ αὐτὸν ἐπὶ κρήνης λάχανα ἄγρια πλύνοντα καὶ εἰπόντος· ἢ Διόγετες, εἰ αὐτὰς τυράννων ἐθεράπευες, οὐκ ἂν ταῦτα ἤσθιες, «ὦ μὲν οὖν, ἢ Ἀριστίππε», ἔφη, «νὴ ταῦτα ἤσθιες, οὐκ ἂν αὐτὰς τυράννων ἐθεράπευες».

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 65^v; cf. Valer. Maxim. IV 3 Ext. 4, Acro ad Horat. Epist. I 17, 13. Inverso ordine eadem Horatius Epist. I 17, 13 sqq. narrat: 'si pranderet holus patienter, regibus uti | nollet Aristippus. Si sciret regibus uti, | fastidiret holus, qui me notat.' — Cum Flacco Laert. Diog. II 8, 68 (= Arsen. p. 113, 10 sqq.) facit: παρίοντα ποτέ αὐτὸν λάχανα πλύνων Διογένης ἔσκωψε καὶ φησιν· «νὴ ταῦτα ἔμαθες προσφέρεσθαι, οὐκ ἂν τυράννων αὐτὰς ἐθεράπευες». ὁ δὲ, «καὶ σύ», εἶπεν, «νῆπερ ἦδεῖς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες», ubi corrigendum τυράννοις (cf. Aristipp. Epist. 11 p. 618 Herch.) pro ἀνθρώποις, quae lectio prave ex II 8, 108 inrepsit, quo loco simile conloquium inter Metrocleum Cynicum et Theodorum Cyrenaeum seritur. Nostri apophthegmatis ordo ap. Laert. Diog. VI 2, 58 recurrit: ἔνιοι δὲ τούτου (scil. Διογένους) φασὶν εἶναι κάκεινο, ὅτι Πλάτων θεασάμενος αὐτὸν λάχανα πλύνοντα προσελθὼν ἠσυχῆ εἶποι αὐτῷ· «νὴ Διονύσιον ἐθεράπευες, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες· τὸν δ' ἀποκρίνασθαι ὁμοίως ἠσυχῆ· καὶ σὺ εἰ λάχανα ἔπλυνες, οὐκ ἂν Διονύσιον ἐθεράπευες». Quae verba in codicis Vat. Gr. 1144 parte e Laertio hausta paululum variantur f. 214^v: Θεασάμενός τις τοῦτον λάχανα — εἶπεν αὐτῷ — ἀπεκρίνατο ὁμοίως etc. — Rei ipsius memoria ap. Diogenem personatum Epist. 32 p. 246 Herch. extat: ἐπυθόμην σε (scil. Aristippo epistola inscribitur) χολάσαι βακκανία καθ' ἡμῶν καὶ παρὰ τῷ τυράννῳ ὄνειδίζειν ἐκάστοτε τὴν ἐμὴν πενίαν, ὅτι ἡμᾶς ποτε κατέλαβες ἐπὶ τῆς κρήνης κέρεις ἀποκλύζοντας ὄψον τῷ ἄρτι cf. §. 3 p. 247: ὀπόσῳ ζῶμεν κέρεις πλύνειν ἐπιστάμενοι, τὰς δὲ Διονυσίου θύρας θεραπεύειν ἀγροοῦντες ὑμῶν φημὶ κρεῖττον κτλ.

Adnotatio critica:

192) ποτέ om. Vat. | τυράννων] πλουσίων Vat. | ἤσθιες] πλησθείης Cod. | οὖν om. Vat.

193) Ὁ αὐτὸς καταμαθῶν νεανίσκον τινὰ πᾶσι τοῖς σοφισταῖς προσομιλοῦντα [καὶ] προθυμούμενον καὶ αὐτῷ προσομιλῆσαι ἔφη·
 ἡμίτη μοι ἄλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζεα.

194) Ὁ αὐτὸς ἀγανακτοῦντος Πολυξένου τοῦ διαλεκτικοῦ ἐπὶ τῷ κύνα αὐτόν τινας προσαγορεύειν ἔφη· «καὶ σύ με κάλει κύνα· Διογένης γάρ μοι ἐστὶ παρώνυμον· εἰμὶ δὲ κύων, τῶν μέντοι γενναίων καὶ φυλαττόντων τοὺς φίλουςα.

De sententia cf. Stob. Flor. XIII 27 (= J. Damasc. Exc. Flor. I 21 p. 181, 25, Arsen. p. 204, 18 sq.): Ὁ Διογένης ἔλεγεν ὅτι νοὶ μὲν ἄλλοι κύνες τοὺς ἐχθροὺς δάκνουσιν, ἐγὼ δὲ τοὺς φίλους, ἵνα σώσωα. Polyxenus, cuius mentionem nostrum apophthegma facit, haudquaquam tam raro memoratur, ut Saupprii verba Orat. Att. vol. II p. 286 locum habere possint: cf. Plato Epist. 2 p. 310 C. 314 C, Socratic. Epist. 35 p. 634^b 38 et 36 p. 635^a 32 Herch. (ubi editor p. 835^a falso cum Allatio de Polyxeno, Dionysii tyranni adfini, cogitat), Plutarch. Reg. et imper. apophth. p. 176 C vol. I p. 210, 3 (= Arsen. p. 212, 28), Laert. Diog. II 8, 76, Alexander Aphrodis. in Aristotel. Metaphys. (I 7 p. 990^b 15) p. 566^a 30 (Brandis); nec dubito, quin idem sit Polyxenus, quem Brysonis Heracleotae sophistae sodalem Plato Epist. 13 p. 360 (p. 528 Herch.) vocavit.

195) Ὁ αὐτὸς τριδούλους ἐκάλει τοὺς γαστροὺς καὶ αἰδοίου καὶ ὕπνου ἤττονα.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v.

196) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς δι' ἣν αἰτίαν ἐν τῇ στοᾷ ἐσθίει εἶπεν || f. 20^v ὅτι «καὶ τοὺς κυβερνήτας ὄρω καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας πρὸς τὸ ἔργον τὴν τροφήν λαμβάνονταα.

Aliter Laert. Diog. VI 2, 58: ὄνειδιζόμενός ποτε ὅτι ἐν ἀγορᾷ (cf. VI 2, 69 et n. 175 supra) ἔφαγεν πέν ἀγορᾷ γάρα, ἔφη, «καὶ ἐπέινησαα.

197) Ὁ αὐτὸς καταμαθῶν τινὰ τῶν γνωρίμων μοχθηροῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦντα «ἄτοπόν γεα, εἶπεν, «πεὶ πλεῖν μὲν βουλόμενοι σύμπλους βελτίστους ἐπιλεξόμεθα, βιοῦν δὲ ὀρθῶς προαιρούμενοι κοινωνοὺς τοῦ βίου τοὺς τυχόντας αἰρησόμεθαα.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 65^r.

Adnotatio critica:

193) καὶ uncis inclusi | παρεζόμενε Cod.; est versus Homericus Il. 5, 889.

194) τῷ] τὸ Cod.

197) βουλόμενος Cod. | ἐπιλεξόμεθα Vat. | προαιρουμένοι Cod. | τυχόντας (sine τοῦς) Vat.

198) Ὁ αὐτὸς συνιστάντος τινὸς αὐτῷ υἱὸν καὶ λέγοντος ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐστὶ καὶ δυνάμενος χάριτας ἀποδοῦναι ἢ τί οὖν, ἔφη, ἤτι μου χρειάν ἔχει;»

Cf. Laert. Diog. VI 2, 64.

199) Ὁ αὐτὸς θεασάμενος πόρρωθεν προσιόντα κυρτόν, ἐπειδὴ ἐγγὺς ἐγένετο, εἶπεν· ἄνθρωπε· ὤμην τί σε φέρειν.»

200) Ὁ αὐτὸς νοσήσας ποτὲ ἐν πανδοχείῳ καὶ κινδυνεύων πυθόμενου αὐτοῦ τινός, εἰ ἀποθάνοι, τίς αὐτὸν ἐκκομίσει, ἔφη· ἢ τῆς οἰκίας δεσπότης.»

Jeune Laert. Diog. VI 2, 54: ἐρωτηθεὶς εἰ παιδικάριον ἢ παιδάριον ἔχει ἔφη· οὐ· τοῦ δὲ εἰπόντος· ἢ ἐὰν οὖν ἀποθάνῃς, τίς σε ἐξοίσει;» ἔφη· ἢ ὁ χρήζων τῆς οἰκίας.» — Quae in nostro arophthegmate Diogenes tecte significat, aperte Demonax declarat apud Lucian. Demon. 66: ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινός· ἢ περὶ ταφῆς τί κελεύεις;» ἢ μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη, ἢ γὰρ ὁδμή με θάψει» cf. praeterea Seneca Epist. 92, 35.

201) Ὁ αὐτὸς ἔφη πάντα ἔχειν τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις· εἶναι τε γὰρ πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον· ἢ ἄλλ' ὅμως τοιούτων ὑπαρχόντων τῶν κατ' ἐμὲ ἔτοιμός εἰμι περὶ εὐδαιμονίας τῷ Περσῶν βασιλεῖ ἀγωνίσασθαι.»

Priorem tantummodo partem — fortasse e Satyro⁵⁾ haustam, qui versus ipsos ad Diogenis cognomen ἡμερόβιος explicandum protulisse videtur [cf. Hieronym. adv. Jovin. II 14 Patr. Lat. vol. XXIII p. 318 B = Joann. Saresberiens. Policrat. V 17 (Max. Bibl. Patr. vol. XXIII Lugd. 1677) p. 320 B] — Laert. Diog. VI 2,

Adnotatio critica:

198) Lemma in Cod. est: Διογένους.

200) πανδοχείῳ] rectior forma πανδοκεῖον infra n. 241 occurrit | ἐκκομίσει Cod.

201) τὲ γάρ] cf. de his particulis coniunctis G. H. Schaefer. ad Dionys. Halicarn. de C. V. XXV p. 409 sq., ad Demosthen. Or. XIX 176 p. 391, 3 R., Hermann. ad Sophocl. Trachin. 1019, L. Dindorf. Thesaur. vol. VII p. 1912 sq. — Versus ipsos a Valckenaerio (ad Euripid. Hippol. 1029) Euripidi vindicatos ad Archelaum Welckerus rettulit, Oedipo Meinekius adsignavit. Tragici verba fortasse Seneca Med. 20 sq. respexit. Nec praetereunda videtur G. Kaibellii coniectura de Juliani loco Or. VI p. 252, 29 sq. cf. Philol. Anzeiger vol. IV (1872) p. 59.

⁵⁾ Huius narratio nescio an observata sit Plutarcho an vitios. 3 p. 499 D vol. I p. 604, 30 sqq.: ἄλλ' ἔξ οὐσίας λαμπρὰς καὶ οἴκου καὶ τραπέζης καὶ πολυτελείας εἰς τρίβωνα καὶ πήραν καὶ προσαίτησιν ἐφημέρου τροφῆς κατάξει; ταῦτα εὐδαιμονίας ἀρχαὶ Διογένει cf. enim Hieronym. l. c.: 'refert Satyrus, qui illustrium virorum scribit historias, quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter frigus; peram pro cellario habuerit — et ἡμερόβιος vulgo appellatus sit, in praesentem horam poscens et accipiens cibum.'

38 exhibet: εἰώθει δὲ λέγειν τὰς τραγικάς ἀράς αὐτῷ συνηθηκέναι· εἶναι γοῦν

ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἑστερημένος,
πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων τοῦφ' ἡμέραν.

De altera parte cf. Isidor. Pelusiot. Epist. III 154 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 849 A: Διογένης ἐν ῥακίοις ζῶν τοῦ Περσῶν βασιλέως ἡγεῖτο ἑαυτὸν πλουσιώτερον (coll. Basil. Magn. de leg. libr. gentil. 8 Patr. Gr. vol. XXXI p. 585 B; Epictet. Dissert. III 22, 60 vol. I p. 459 Schweigh., Lucian. Vit. Auct. 9, Dione Chrysost. Or. IV vol. I p. 65, 20 sq., VI p. 96, 30 sqq. p. 102, 26 sqq. Dind.), tum Julian. Or. VII p. 274, 14 sqq. Hertl.: καὶ Διογένης τοῦτο ἐπέπειστο κατῶς, ὅς γε αὐτῷ πεισθεὶς ἀντὶ φυγάδος ἀπεδείχθη οὐ τῶν Περσῶν βασιλέως μείζων, ἀλλ' ὡς ἡ φήμη παρέδωκεν· αὐτῷ τῷ καταλύσαντι τὸ Περσῶν κράτος — Ζηλωτός. Regno Persico subverso Diogenes dicti sui posteriore parte inmutata Alexandrum (cf. Senec. de benef. V 4, 4) ad certamen de felicitate provocasse putandus est cf. Aelian. V. H. III 29: Διογένης ὁ Cινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀράς αὐτὸς ἐκπληροῖ καὶ ὑπομένει· εἶναι γὰρ

πλάνης, ἄοικος, πατρίδος ἑστερημένος,
πτωχός, δυσείμων, βίον ἔχων [τὸν] ἐφήμερον·

καὶ ὁμοιως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει, οὐδὲν ἦττον ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἐλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέστρεψεν. Extrema verba manifesto ex ipso Diogenis effato eadem ratione sunt hausta, qua nostri apophthegmatis sententia apud Julian. Or. VI p. 252, 24 sqq. repetitur: οὕτω δὲ διετέθη (scil. Διογένης) τὴν ψυχὴν, ὥστε εὐδαιμονεῖν, ὥστε βασιλεύειν οὐδὲν ἔλαττον, εἰ μὴ καὶ πλέον, ὡς οἱ τότε εἰώθεσαν λέγειν "Ἕλληνες, τοῦ μεγάλου βασιλέως τὸν Πέρσην λέγοντες· ἀρά κοὶ μικρὰ φαίνεται ἀνὴρ

ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἑστερημένος;

Eundem versum ap. Julianum in Epist. ad Themist. vol. I p. 333, 15 reperies cf. praeterea Epictet. Dissert. III 22, 45. 47 vol. I p. 455 Schweigh.

202) Ὁ αὐτὸς παραινοῦντός τινος αὐτῷ τῶν φίλων ἤδη ὄντι ἐν γῆρα κἂν νῦν προσανεῖναι διὰ τὴν ἡλικίαν ὁμοιον || ἔφη εἶναι, ὡς εἰς 21' ἀγωνιζομένῳ αὐτῷ δρόμον καὶ ἤδη ἐγγίζοντι τῷ βραβεῖω προσανεῖναι τὸ τάχος παρεκελεύετο, ὅτε ἔδει τὸναντίον ἐπιτεῖναι παραινεῖν.

Cf. Laert. Diog. VI 2, 34 (= Arsen. p. 204, 20 sqq.).

(Continuabitur.)

Scribebam Romae mense Januario a. 1887.

LEO STERNBACH.

